

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

နုလုံးသားကို ... ပိုင်စိုးသူ

BURMESE
CLASSIC

အမျှော်
လင့်ချင်စရာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၁၆၊ ဇွန်လ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၁၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၁၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိမှု	- ၁၇၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ်	- ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဒါမောင်

နလုံးသားကို ပိုင်စိုးသူ...

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင် -

နလုံးသားကို ပိုင်စိုးသူ/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၂၀၁၆ ။

၂၉၅ - စာ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) နလုံးသားကို ပိုင်စိုးသူ

မင်းကို ကိုယ်၊ ပိုင်တယ် “တျာ”...မင်းရဲ့လုံးသားကိုရော၊
စိတ်ကိုပါ ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြား
ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားမျိုးကိုမှ မကြည့်နဲ့၊ မမြင်နဲ့၊ လုံးဝမချစ်မစေနဲ့!
(ဈာန်)

ချစ်နိုင်ဖို့အတွက် အင်အားလိုပြီး...

အချစ်ခံရဖို့အတွက် သတ္တိတော့ လိုအပ်ပါတယ်...

အခန်း (၁)

White board ထက်မှာ ဒိမ်စာလုပ်ရမည့် သင်္ချာပုစ္ဆာတို့ကို အခန်းနှင့် နံပါတ်တွေတွဲပြီး ဆော့ပင်နှင့် ရေးလိုက်ပါ၏။ ကလေးတွေ တွက်စာအားနည်းသလိုဖြစ်နေတာမို့ 'ကျား' အတော်စိတ်ညစ်နေရလေသည်။ ကိုယ်က စာဖတ်အားနည်းခဲ့ပေမယ့် ဝီရိယစိုက်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ တွက်စာဆိုလျှင် ဘယ်နည်း၊ ဘယ်နည်း တွက်ရ တွက်ရ ပျော်လွန်းခဲ့ရပါ၏။

“တီချယ် ... အဲဒါအကုန်တွက်ရမှာလား”

“တွက်ရမှာပေါ့။ နင်တို့ အပျင်းထူနေလို့ သင်္ချာအမှတ်တွေ နည်းကုန်တာ မဟုတ်လား။ (၆၀) (၆၂) (၆၅) (၆၈) မှတ်တဲ့ ရပါ

လိမ့်မယ် ဂုဏ်ထူး၊ တက်ချင်တာက ဆေးကျောင်း၊ ဆေးရလိမ့်မယ်
ဒီးဖိုချောင်ထဲက ပန်းကန်အပေတွေ။”

မျက်နှာရှုံ့တွနေကြပေမယ့် ‘တျာ’ အပြောကြောင့် တန္တိနှင့်
ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ စာသင်ခါစ ‘တျာ’ ကို အသက်
ငယ်ငယ်လေးနှင့် ကျူရှင်ဆရာမဆိုပြီး သိပ်မရှိသေချင်ကြပါ။ ပြီးတော့
ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးတွေမို့ ထောင့်မကျိုးကြတာလည်း ပါပါ၏။ မိဘ
တွေ ပေးနိုင်၊ ပံ့ပိုးနိုင်တာမို့ ဘာမဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမျိုးထားကြပုံ
ပါ။

ဒါကို ရိပ်မိသည့် ‘တျာ’က လေသံဖြတ်ဖြင့် နှင်ငါဆိုပြီး
ခပ်တင်းတင်းပြောကာ စာမကြိုးစားပါက ဝိုင်းဖျက်မည်ဟု အစရက်
ကတည်းက ကြေငြာခဲ့ပါ၏။ တကယ်တမ်း စာသင်စဉ်မှာ ကလေးတွေ
မပျင်းရလေအောင် ရယ်စရာလေး ပြော၊ ဗဟုသုတရအောင် ဖတ်
ထား၊ လေ့လာထားသည့် စာတို၊ ပေတို၊ သတင်းတို့တွေ ဝေမျှ၊ စာ
စိတ်ဝင်စားစေရန် သင်ကြားပေးနိုင်တာမို့ အခုတော့ ‘တျာ’ မှ ‘တျာ’
ဆိုပြီး ကလေးတွေ ဝိုင်းချစ်နေကြလေသည်။

“သူရ အမှတ်ကောင်းတာကျ တီချယ်က မပြောဘူး”

“ဘာကောင်းတာလဲ၊ (၈၀) ဆိုတာ အချိန်မရွေးပြတ်ကျ
သွားနိုင်တဲ့ အမှတ်ဟဲ့၊ ငါ D မှတ်ရတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေဟာပ်မနေ
နဲ့”

အိမ်ရှင်ကလေးကို ချီးမွမ်းခိုင်းနေပေမယ့် ‘တျာ’ က မျက်နှာ
သာပေးတာမျိုး မရှိပါ။ ဆူလည်း ငါးယောက်စလုံး တန်းတူဆူပြီး
မနာနာအောင်လည်း ပြောတတ်ပါ၏။ ကလေးဆိုတာ ရိုက်မှသာ
နာတတ်တာမျိုးမဟုတ်ပါ။ စကားဖြင့် နာအောင်လည်း လုပ်တတ်မှ
သွန်သင်ဆုံးမလို့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ မိဘတွေက အပြင်မှာ အလုပ်
ထွက်လုပ်နေကြပြီး အိမ်မှာ ကလေးကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြပါချေ။

ဒီတော့ ကျူရှင်ချိန် နှစ်နာရီကျော် ယူထားပါသည့် ‘တျာ’
ကသာ သင့်လျော်သလို ဆိုဆုံးမပေးရလေ၏။ ပီစီညောင့်တောင့်
ကလေးဘဝကတည်းက နားပူသက်သာလျှင်ပြီးရောဆိုပြီး မုန့်ဖိုးတွေ
အလှုံ့ပယ်ထုတ်ပေးကြတာပါလေ။ အခုလို phone တွေ ပေါလာသည့်
ခေတ်မှာ ‘တျာ’ တပည့်တွေက phone ကိုယ်စီ ကလီ၊ game
ဆော့၊ internet ဖွင့်ပြီး ကြည့်ဖို့ကျ အချိန်ကုန်ခံပြီး စာကိုကျ ဗဟု
သုတရှာမှီးဖို့ ယောင်လို့သော်မျှ မကိုင်ကြပါချေ။

ဦးနှောက်အသစ်နှင့် လူငယ်လေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးက ရင်မော
စရာပါပဲ။ ‘တျာ’ က ဆယ်တန်းအောင် အဝေးသင်တက်စဉ်ကတည်း
က နီးစပ်ရာမှ ကလေးတွေ (၈ တန်း၊ ၉ တန်း၊ ၁၀ တန်း) ကို
Gwile လုပ်ပေး၊ စာသင်ပေးခဲ့တာပါ။ ကလေးတွေ အတန်းမတူ
အချိန်မတူကြ၍ အရမ်းလည်း ပင်ပန်းခဲ့ရပါ၏။ အခု ဘွဲ့ရပြီးမှပင်
(၅) ယောက်တစ်ဝိုင်းစီရပြီး သင်မှသာ အချိန်ကုန် လုပ်ပန်း သက်သာ

သွားရလေသည်။

‘သူရ’ ၏မာဇီကပင် လမ်းထဲမှ ကလေးတွေစုပြီး ဝိုင်းလုပ်ပေးတာမို့ ‘တျာ’ က ဘာသာစုံအကုန် တာဝန်ယူဖြစ်ခဲ့တာပင်။ နွေကျောင်းပိတ်ကတည်းက သင်ပေးခဲ့တာမို့ စာသွားတာမှန်ပေမယ့် ကျောင်းတက်သည်နှင့် အပျင်းကြီးလာလေတော့၏။ ဒီကြားထဲ မျောက်သုံးကောင်စုမိသလို ‘သူရ’၊ ‘နန္ဒ’ နှင့် ‘ဝဏ္ဏ’ က အတော်အစအနောက်သန်လေသည်။

ငါးယောက်အုပ်စုမှာ ‘စန္ဒီ’ နှင့် ‘နန္ဒီ’ က အမြဲညီအစ်မဖြစ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ချောချောလေးတွေပါ။ အစ်မဖြစ်သည့် ‘စန္ဒီ’ က အမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးလွန်းပြီး အငယ်ဖြစ်သည့် ‘နန္ဒီ’ က အစွာလေးဖြစ်လေ၏။ ဒီတော့ မျောက်သုံးကောင်နှင့် ရွှေခဲမတို့၏စကားစစ်ပွဲက မကြာမကြာ အသံမြည်ကာ ‘တျာ’ က ‘မယ်ဝဏ္ဏ’ ဆိုင်းနှင့် ဝင်ကရတော့လေသည်။

“တီချယ်”

“ဘာတုန်း”

“(၉) တန်းဝိုင်းက (၆) ယောက်တောင်ဆို”

“အေး”

“သားတို့လို ယောက်ျားလေးက တစ်ယောက်တည်းဆို”

“ဟိဟိ! ... လာပြန်ပြီ သားတဲ့”

‘သူရ’ က အိမ်မှာ ‘သား’ ဟုသာ သုံးတတ်၍ အကျင့်ဖြစ်နေပုံပါ။ ဒါကို ဟိုနှစ်ယောက်က တီးတိုးစလိုက်တာမို့ လက်သီးဖြင့် (သိပ်မနာအောင်) ထိုးဟန်ပြုကြလေ၏။ ဒီကလေးတွေများ ရှာကြစနောက်တတ်ကြပါရဲ့။ ချေများချေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင်ဆိုတာ သဘာဝပေါ့ကိုး။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုထက်တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“အဲဒီတော်လေးကို သနားလိုက်တာ”

“ဘာသနားစရာလိုလို့လဲ၊ မချော (၅) ယောက် ကိုယ်တစ်ယောက်နဲ့ ကောင်းစားနေတာများ”

“ဖူးဖူးတို့အုပ်စုက အချောကြီးပဲဆိုတာ ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“မနာလိုလိုက်တာ”

“အောင်မာ ... ဖူးဖူးတို့က ချောပြီး ငါတို့ညီအစ်မက ချစ်ဆိုးနေလို့လား၊ ပြောပုံကိုက ...”

“ဟုတ်တာပဲတာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟယ်! တော်ကြစမ်း ... စကားများနေကြပုံနဲ့ပဲ အိမ်စာအောင်တွေ မှတ်ပြီးရင် တွက်လက်စဟာကို ဆက်တွက်မှပေါ့၊ တော်တော်အချိန်ဖြုန်းနေကြ”

“ဟမ်! ... တီချယ် ပြန်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ၊ အခုမှ (၄) နာရီပဲ ရှိသေးတာ၊ နာရီ
ဝက် ကျန်သေးတယ်၊ လျှာမရှည်နဲ့”

‘ဝတ္ထု’ က ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ လက်ညှိုးထောင်ပြလေ
၏။ ခွင့်တောင်းတာကို နှုတ်က မပြောပါဘဲ ထိုသို့အမူအရာလုပ်တာ
ကို ဘယ်ကုမ္ပဏီမှ သင်လာတာပါလိမ့်။ နှစ်နာရီလေး ထိုင်တာကို ခါး
ညောင်းနေလျှင် ကျောင်းမှာ မည်သို့ စာသင်လာကြပါသနည်း။

“ဒီလောက် စကားများနေမှတော့ ရေဆာတော့မှာပေါ့၊ ငါ
မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ရေဆာလို့ မဟုတ်ဘူး၊ တီချယ်ရဲ့၊ အခုက ဂျူဂျူးပေါက်ချင်
လို့”

“ဟိဟိ!”

ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်ပါ၏။ တစ်ယောက်ပြီးလျှင်
နောက်တစ်ယောက်ကပါ လိုက်ထွက်တော့မှာပါ။ ‘တျာ’ လည်း
ဒီအရွယ်ကို ကျော်လာတာမို့ သိနေပြီးသား မဟုတ်လား။ လက်မှ
နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါ၏။ တိုယ်က စည်းကမ်း
တင်းကျပ်နိုင်မှသာ ကလေးတွေ စည်းကမ်းတကျ လိုက်နာတတ်မှာပါ။

“ဒါဖြင့် (၅) မိနစ် break time ပေးမယ်၊ အခု တွက်လက်စ
ပုစ္ဆာတွေ မပြီးမချင်း အိမ်ပြန်ရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“ဟာ! ... တီချယ်ကလည်း (၅) မိနစ်နဲ့ အချိန်တယ်လောက်
မှာလဲ၊ တိခနဲဖြတ်ပြီး ထွက်လာလို့မှမရတာ”

“ဒါဆို (၁၀) မိနစ်၊ ထပ်ပြီး ဈေးမဆစ်နဲ့၊ ဒါပဲ! ... မြန်မြန်
သွားပြီး ပြန်လာ”

ချာတိတ်သုံးကောင် စာသင်ခန်းတွင်းမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်
သွားလေတော့၏။ ‘စန္ဒီ’ နှင့် ‘နန္ဒီ’ ကတော့ မိန်းကလေးတွေမို့
သူများအိမ်မှာ ဤသို့ အပေါ့အပါးမသွားချင်ကြပုံပါ။ ‘တျာ’ လည်း
ထို့အတူပါလေ။ ဒီအိမ်က ယောက်ျားသားများတာမို့ တော်ရုံ တပို
တပါး မသွားဖြစ်ပါ။ ဒီကအပြန် (၉) တန်းဝိုင်းမှာမှ မိန်းကလေးအိမ်မို့
ရေအိမ်ဝင်ဖြစ်လေ၏။

ကျောင်းမဖွင့်ခင်က စာသင်ချိန်များတာ ကိစ္စမရှိပါ။
ကျောင်းဖွင့်တော့မှ ကျောင်းတိုင်း အချိန်မတူကြတာမို့ ဝိုင်းကျူရှင်
အချိန်က အတော်လှပြီး သင်ရလေ၏။ စာကျက်ပျင်းပုံနှင့် Guide
သီးသန့်ခေါ်ရမည်ဟု မိဘတွေ ညည်းကြတာကြောင့် စိတ်မောလှမော
ဖြစ်ရပါသည်။ ငွေကုန်းကြေးကျများပြီး ကလေးတွေ စာမကြိုးစားပါက
အချည်းနှီးပင် မဟုတ်ပါလား။

“တီချယ်”

“ပြောလေ နန္ဒီ”

“နှင်းဆီတို့ဝိုင်းက အခြေအနေကောင်းလား”

မေသဒ္ဒါမောင်

“ဒီလိုပါပဲ ... သိပ်အတော်ကြီးတွေချည်း မရှိပါဘူး”

“သူရထက် တော်တဲ့သူ မရှိဘူးလား”

“အင်း ... နှစ်ယောက်တော့ ပါတယ်”

“ဟယ်!”

“ဝေယံနဲ့ Rose က အထက်ဆုံးပဲ၊ ဘာသာတိုင်း ပျမ်းမျှ
(၇၀) အထက်ရတာဆိုတော့ အခြေအနေကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာ
ပေါ့”

“သူတို့က တစ်နေကုန်ကျောင်းမှ မဟုတ်တာကိုး၊ အချိန်
ပိုရတာပေါ့”

“နေ့ဝက်ကျောင်းလည်း အိပ်ရေးပျက်ရတာပဲလေ၊ နန္ဒီရဲ့၊
မနက် (၅) နာရီ နေ့တိုင်း ထနိုင်လား”

“ဟင်အင်း”

“အေး ... Exam နီးရင် ညဆို (၁၁) နာရီမှ အိပ်ရပြီး
မနက် (၄) နာရီ ထရမယ်မှတ်”

“အား! ... သေပါပြီ”

“အဲဒီလို မပင်ပန်းချင်ရင် အခုကတည်းက ပိုကြိုးစားကြမှာ
ပေါ့၊ ဟိုသုံးကောင် (၁၀) မိနစ်ဆိုပြီး ခုထိ မဝင်လာသေးဘူးလား”

ခုံမှထရပ်ကာ အခန်းတံခါးကို အသာဟန့် အော်လိုက်စဉ်
ပါးစပ်မှာ ပလုပ်ပလောင်း ဝါးရင်း ပြေးလာသည့် ချာတိတ်တွေကို

မြင်လိုက်ရပါ၏။ ဒီအချိန် ဆာပြီမှန်း ‘တျာ’ လည်း သိနေပါသည်။
သို့သော်၊ အစာစားပြီး စာသင်လျှင် ကလေးတွေ အိပ်ငိုက်တာကို
နှစ်သက်တာ အမှန်ပါပဲ။ ပြောစရာ Toilet ဆိုပြီး Kitchen ထဲမှာ
အလစ်သုတ် ဝါးတီးဝင်ဆွဲလာကြတာကိုး။

“လာခဲ့ ... လာခဲ့”

“အီး ... တီချယ်”

“အဲဒီလိုစည်းကမ်းမရှိရင် နောက်ကို အပေါ်ကရော အောက်
တပါ ထည့်လို့ထုတ်လို့ရမယ်မထင်နဲ့၊ ရှိသူမျှအပေါက် အကုန်အပိတ်

“မိုက်ဆာနေတာ အရမ်းပဲ တီချယ်ရဲ့၊ Toilet ဝင်ပြီး
အထွက်မှာ သူရမာမီ လက်ဖက်သုတ်တာမြင်လို့ တစ်စွန်းနှစ်စွန်း
နီတိပြည်းခဲ့တာ ... အဟီး!”

“အမြင်ကိုကပ်တယ်”

‘တျာ’ က ချာတိတ်တွေကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိပါ၏။

သူက (၁၀) တန်းတစ်ဝိုင်းမှာ လေးဦးသာရှိသလို အနည်းငယ်ငြိမ်

သည့် ကလေးတွေပါ။ ဒီတစ်ဝိုင်းကမှ ပါးစပ်မပိတ်ရဘဲ မျောက်ရှုံး

အောင် ဆော့သည့် ချာတိတ်တွေ ပါဝင်နေတာမို့ပါပဲ။ ကလေးလို

အကြံကမဲ့ အပြစ်လည်း သိပ်မတင်ချင်ပါ။ ဒီအရွယ်မှာ ဘာဘာ

အညာ စိတ်ကစားတတ်ကြပေမယ့် ‘သူရ’တို့အုပ်စုက ဘောကန်၊

ခြင်းခတ် ... စသဖြင့် ကစားတတ်ပြီး ကလေးဆန်တာသာ ရှိလေသည်။

“အဲဒါ ဘာရေးဦးမလို့လဲ”

“မနက်ဖြန် sunday ဆိုတာ သတိရသွားလို့ စာစီစာကုံး ရေးခိုင်းတာ”

“အာ ... တီချက်ကလည်း ရက်စက်တယ်ဗျာ”

“နင်တို့က ဒီလောက်ထိမှ မှတ်မှာကိုး ... သင်္ချာတွက်တာ ပြီးရင် လာပြ။ စာစီစာကုံးရေးဖို့ ရှင်းပြပေးမယ်၊ ခဏနေ”

ကလေးတွေ မျက်နှာရှုံ့တွသွားလေ၏။ အိမ်စာတွေ တစ်ပုံကြီး ပေးထားတာမို့ အပျင်းတက်၍ မရတော့ပါ။ ‘တျာ’ က ကလေးတွေကို လမ်းပေါ်မှာ လတ်လျားလတ်လျားဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေတာမျိုး မမြင်ချင်ပါ။ တစ်ချိန်လုံး အခန်းအောင်းပြီး Game ဆော့နေတာမျိုးလည်း မတွေ့ချင်ပါလေ။ သူ့နေရာနှင့်သူ အချိန်ယောင်းချကာ လုပ်ဆောင်မှသာ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာဖြင့် သုံးတတ်မှာ မဟုတ်လဲလား။

“တီချယ်”

စာအုပ်လာပြသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို စစ်ပေးပါ၏။ ‘စန္ဒီ’ က ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် တွက်တတ်၍ အမှားနည်းပေမည်။ ‘နန္ဒီ’ က မြန်မြန်တွက်ပြီး ရှမ်းတတ်သဖြင့် ဂရုတစိုက် စစ်ရလေသည်။

နှစ်ယောက်စစ်ဆေးတာ မပြီးသေးခင် ဟိုသုံးယောက်ပါ အလှူအယက် စာအုပ်လာထပ်ကြလေ၏။ ဘာမဆို အပြိုင်အဆိုင်လေး ရှိတာမို့ စာတော်သူတွေနှင့် ယှဉ်ပြောလျှင် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ကြိုးစားတတ်ကြတာပဲ တော်ပါသေးသည်။

“ဒါက အဖြေမမှန်ဘူး၊ minus two ရရမှာ plus two ဆိုမှားတယ်၊ ပြန်တွက်ပါ နန္ဒီ၊ ဝဏ္ဏ”

“ဗျာ”

“ဒီသုံးပုဒ်မှားတယ် ... နောက်က ကျားလိုက်သလို အပြေးအလွှား တွက်မှတော့ မှားတော့မှာပေါ့၊ နန္ဒီက ဒီတစ်ပုဒ်တွက်တာ မမှန်ဘူး၊ နောက်ဆိုမှားရင် တစ်ပုဒ်ကို သုံးခေါက်ပြန်တွက်ရမယ်”

“ဟာ! ... သွားပါပြီ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ရင် တစ်ခါတည်းနဲ့ မှန်အောင်တွက်ပေါ့၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဆင်ပြာသည် လင်ပျောက်သလို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတာကိုး၊ သူရ ... စာအုပ်လာယူ၊ သင်္ချာစာအုပ်တွေသိမ်း၊ မြန်မာစာအတွက် ခဲတံနဲ့ အကြမ်းလိုက်မှတ်ပါ၊ ခေါင်းစဉ်က ဘာတဲ့လဲ”

“အလိမ္မာစာမှာရှိ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အလိမ္မာ စာမှာရှိ၊ မလိမ္မာရင် ကြိမ်းကပ်ထိတဲ့”

“ဟီဟီ!”

“(၉) တန်းတုန်းက သင်ခဲ့တဲ့ ကဗျာကို မှတ်မိရဲ့လား။
ပျူပျူငှာငှာ”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒီထဲကလိုမျိုး ရေးရမှာ၊ ပညာဆိုတဲ့ မျက်စိက အလင်း
ဆောင်ပြီး စာပေဆိုတဲ့ ဗဟုသုတတွေကို ရှာဖွေသိမှီးနိုင်မှသာ လူ
လောကရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ သားကောင်းသမီးရတနာလေးတွေအဖြစ် ရှင်
သန်နိုင်ကြမှာပါ။ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းကို ဝေဖန်ပိုင်း
ခြားနိုင်တဲ့အရာဆိုတာ ပညာဆိုတဲ့ စာထဲမှာ သင်ဖူးတတ်ဖူးမှသာ
သိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် စာများများ ဖတ်ပါလို့ ပြောကြတာ၊ စာဆိုပြီး
တွေ့ကရာ မဟုတ်တရုတ် မဖတ်သင့်တဲ့စာတွေကို ပြောတာ မဟုတ်
ဘူးနော်၊ ဦးနှောက်ဉာဏ်ကို ပွင့်စေတဲ့ ထက်မြက်စေတဲ့ သုတဉာဏ်
ကြွယ်ဝစေတဲ့ စာတွေကို ဆိုလိုတာ”

ကလေးတွေ စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေတာကိုကြည့်ပြီး
ရှင်းပြချိန်မှာပင် နာရီမှ တိတိဟု မြည်လာလေတော့၏။

အခန်း (၂)

စာသင်ပေးသည့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကလေးတွေက
အားပုံဆွဲပြီး Bio အားပုံဆွဲပြီး Label တပ်ရန် မြားတိုးထားတာကို
ဆော်ဖြင့် တညီတည်းဖြစ်စေရန် ဂရုတစိုက်ဆွဲရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
လေသည်။ တိုက်တစ်ထပ်တည်းမှာပဲနေကြတာမို့ ဝေးဝေးပြန်ရမည့်
သူမရှိပါ။ ‘တျာ’ သာ ကားလမ်းကူးပြီး ပြန်ရမှာဖြစ်ပါ၏။

တိုက်လှေကားမှ မြေညီထပ်သို့ ဆင်းလာစဉ် အပြင်မှာ
နီတာ ခပ်ဖွဲဖွဲလေး ရွာနေလေသည်။ မိုးဦးအစမှ ရွာချင်တိုင်း ရွာချ
သတ်တာ သဘာဝပင် မဟုတ်လား။ ထီးယူရန် မေ့လာခဲ့သည်မို့
Plastic File ကိုသာ ခေါင်းထက်မိုးပြီး ပြေးရန်သာ ရှိတော့၏။

ကားလမ်းဘေး platform မှ ကားအသွားအလာကိုကြည့်ရင်း လမ်းမကြီးကို လူကူးယဉ်းကျားမှ ဖြတ်ကူးလိုက်ပါသည်။

ည (၆) နာရီကျော်နေပြီမို့ လမ်းမီးတွေ စထွန်းထားသော်ငြား အလင်းမကုန်သေးချိန်မို့ သိပ်ကြီး လင်းလင်းထင်းထင်း မရှိလှပါ။ ‘တျာ’ တို့ တိုက်ခန်းဆီသို့ရောက်ရန် အတော်လေး လျှောက်ရပါ၏။ လမ်းကြားထဲ ချိုးကွေ့လိုက်စဉ် ကားတစ်စီး ကွေ့ဝင်လာပြီး လမ်းဘေးမြောင်းထဲ ဘီးကျသွားတာမို့ ရွံ့ရေတို့က ဖြန်းခနဲ စဉ်လေသည်။

“ဟယ် ... ကျစ်! ... အရမ်းပဲ”

မိုးတွင်းမို့ လုံချည်ကို အရောင်ရင့်သာ ရွေးဝတ်တာမို့ တော်ပါသေး၏။ အပျော့သားလုံချည်ကို (အညှိမှာ အပွင့်ဖြူလေးတွေ ကျဲထားပြီး) အပေါ်မှ blouse အဖြူလက်ဖောင်းလေးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်ထားတာပါ။ ဒူးအောက်ပိုင်းမှာ ရွံ့ရေတို့ ဖောက်ကုန်လေပြီ။ ကားမီးနိုင်သည့် လူတွေက ဒီလိုပဲ လမ်းဘေးလျှောက်နေသည့် လူတွေကို လူဟုပင် မမြင်ကြပါလေ။

“တျာ ... ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမော်၊ မိတ္တူကူးထားတာ ချပြီလား”

“ခုထိ မဆွဲရသေးဘူး တျာရဲ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား ... စနေနေ့ဆို အရမ်းရှေးရောင်းကောင်းတာ”

“ညဘက် မအားလည်း မနက်ကို ကူးပေးပါ၊ မမော်၊ ဒါနဲ့

စာအမှားပြန်စစ်ဖို့ အချိန်ရမှာမို့ပါ”

“အေးပါ တျာရယ် ... စိတ်ချ”

Copy ကူးတာက မင်ပျက်တာ မှန်တာမျိုး ရှိတတ်သဖြင့် ဆေးချာပြန်စစ်ရပါ၏။ အောက်ထပ်၊ မြေညီထပ် store ဆိုစမှ ‘မအိဇော်’ ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဆိုင်ဘေးရှိ လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ပါသည်။ လေးလွှာ (၁၆) ခန်းမို့ ‘တျာ’ တို့ တိုက်ခန်းက အတော်အသင့်ကျယ်ပါ၏။ ‘တျာ’ တို့က သုံးလွှာမှာနေတာမို့ လှေကားနှစ်ဆစ်မျိုးအထိ မညောင်းမညာဆက်တက်ခဲ့ရလေသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တိုက်ခန်း Bell ကို မနှိပ်ဘဲ တံခါးခေါက်သံသာ ပေးလိုက်ပါ၏။ ဒီအချိန် အန်တီလေးက ဧည့်ခန်းမှာ TV ကြည့်နေပြီ မဟုတ်လား။ တရှပ်ရှပ်ခြေသံနှင့်အတူ တံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားလေသည်။ အိပ်ထဲနေသည့်လူက နွေးနေတာဖြစ်ပေမယ့် အနွေးထည်ဝတ်ထားပါ၏။

“ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူ ... ဪ၊ ဈာန်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဈေးဝယ်လာတာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ထည့်သိမ်းပေးနေလေမို့ သိတယ်မဟုတ်လား ... သူ့လက်သူ့ခြေနဲ့လုပ်ရမှ ကျေနပ်တာ၊ သီးတစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့လာပြီ”

“နည်းနည်းလေးပါ အန်တီလေးရယ်၊ ခုနက ကားကြောင့် ရွံ့ရေတွေ ပေလာတာ”

“သွား သွား... ရေမြန်မြန်ချိုးတော့၊ တော်ကြာ ဘာသား ချောက ဆာပြီဆိုပြီး အော်ဦးမယ်”

အကြောင်းသိမို့ အထူးပြောစရာမရှိပါ။ လုံချည်ကို သမံ တလင်းထက် ရေမကျစေရန် အနည်းငယ်လုံး၍ ကိုင်မရင်း အတွင်း ဘက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ ရေချိုးရန် ရေလဲ လုံချည်ယူရမှာမို့ တံခါးကို ဖွင့်မည်ပြင်လိုက်စဉ် နောက်ဖေးဘက်မှ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်ပါသည့်သူက ‘တျာ’ ကို မြင်သွားလေသည်။

“တျာ!”

“အမေ!”

“ပြန်လာရင် ဒီကို အရင်လာရမှာပေါ့၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ဟို... ရေလဲလုံချည် ဝင်ယူမလို့”

“ဒီကိုအရင်လာ”

သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ဘာကိုမှ သူ မသိအောင် ခိုးလုပ်၍မရပါ။ ‘တျာ’ ဆိုတာ ကလေးတွေ စာသင်စဉ် ခဏတာ ဆရာမနားဖြစ်ပြီး သူ့ရှေ့မှောက်ရောက်သည်နှင့် ပီတိကလေးသဘာ အရွယ်ဖျိုး မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့် အဆူခံရတော့တာ မဟုတ် လား။ အခုလည်း ခိုးရေအစုံလင်လာတာကို အပြောခံရတော့မှာ အသေ

အချာပါလေ။

“တျာ... ခေါ်နေတယ်လေ”

“လာပါပြီ”

ခြေလှမ်းကို နောက်ဖေးဘက် ရွှေ့လိုက်ရပါ၏။ မီးဖိုခန်း အဝမှာ ရပ်လိုက်စဉ် သူက နံရံကပ်မီရိုထဲသို့ နီဆီဗူး၊ မုန့်ပုံ၊ Teamix ဆွဲကာအုပ်ဖူး စသည်တို့ကို စိတ်ညှိပေးနေပါသည်။ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး ဤသို့ ဂရုတစိုက်လုပ်တတ်သည်သူက စနစ်ကျလွန်းလေ၏။

အိမ်ကိုရောက်လာတိုင်း မျက်စိရှေ့ အမြင်မတော်သမျှ တွင်းတို့ကို သူ့လက်သူ့ခြေနှင့် စိတ်တိုင်းကျပြုပြင်စီထားတတ်တာ

“Anlene ကျန်သေးရဲ့လား”

“နည်းနည်းရှိသေးတယ်”

“ကျစ်!... ကုန်တော့မယ်ဆိုလည်း စောစောစီးစီးပြောမှ ဆို၊ တျာရယ်၊ ဘာမဆို ကြိုစိစဉ်မယ်မရှိ၊ ကြည့်စမ်း!... တစ်ကိုယ် ခုံး ခိုးလာတယ်”

“အဲဒါက”

“ထီးမယူသွားဘူးလား”

“ယူဖို့မေ့သွားလို့”

“မေ့စရာလား၊ ငါ့တွင်းဆို ထီးက မပါမဖြစ်ယူရမယ့်တာဝန်

ရှိတယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မိုးရေအစိုခံရလား။ လူတွေဝိုင်းကြည့်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဝတ်သွားတော့လည်း အဖြူလေး”

“မိုးချုပ်နေပါပြီ ဈာန်ရယ် ... ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး”

“ယောက်ျားတွေမျက်စိက မမြင်ဘဲနေမလား။ ကြီးကြီး ငယ်ငယ် လုတာမှန်သမျှ အကုန်ကြည့်တတ်တယ်မှတ်၊ နွေလည်း နွေ ဆောင်းလည်း ဆောင်း၊ မိုးလည်း မိုးဆိုပြီး လိုအပ်တဲ့ခေါက်ထီး၊ ဖြောင့်ထီးမှန်သမျှ မျိုးစုံဝယ်ထားပေးတာ၊ အခုလိုမသုံးရင် ဘာလုပ် ရမှာလဲ၊ အကုန်ရိုက်ချိုးပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ သွားပစ်လိုက်!”

“ရှူး! ... တိုးတိုးပြောပါ”

“မတိုးနိုင်ဘူး၊ တျာဟာလေ ... ကိုယ့်ကိုရော၊ ကိုယ့် စကားကိုပါ ဂရုကိုမစိုက်တာ ဘာသဘောလဲ”

“ရော် ... တျာက ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“အခုပဲ လုပ်နေပြီလေ၊ ပြီစလွယ် မိုးမိခံပြီး ဖျားနာတော့ ဘယ်သူစိတ်ညစ်ရမှာလဲ”

“ဖျားရင် ဆေးသောက်လိုက်လိုက်ရုံပါ၊ ဈာန်ရယ်”

“အခုအဖျားတွေက ဆေးသောက်ရုံနဲ့ ပျောက်တယ်များ ထင်နေလား။ လွယ်လွယ်လေး မပြောနဲ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲပြီး ခေါင်းအုံတာသေမတတ် ခံစားရတယ်မှတ် ... ဘာသိသလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ရေအရင်ချိုးပါရစေ”

“ဒါဖြင့်လည်း သွက်သွက်လုပ် ... ကိုယ် ရေနွေးစပ်ပေး ထားမယ်”

အဲဒါလေးတွေပေါ့ ... ‘တျာ’၏ချစ်သူက လူကို ဤသို့ ထူထာစိုက်ရုံသော်ငြား အုပ်ထိန်းသူ မိခင်နှယ် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောတတ်တာက ပိုဆိုးလေ၏။ အဒေါ်ဖြစ်သူ ‘ဒေါ်သော်တာ’ က နှုတ်ကတည်းက ခပ်အေးအေးမို့ သိပ်ပူနံ့မရှိလှပါ။ တူမကို အားကိုး ခိုနေတာမို့ ‘တျာ’ ဦးဆောင်သည့်နောက်မှ အလိုက်သင့် မျောလိုက် ခဲ့တာ ရှိလေသည်။ ဒီတော့ ‘တျာ’ ကို ပဲ့ကိုင်ပေးသည့် ‘ဈာန်’ က ဆိုသလို ထိန်းမတ်ပြီး ပြောချင်တိုင်းပြော၊ ဆူချင်တိုင်းဆူနေတော့တာ မိလေ။

ပေလာသည့် အဝတ်အစားတို့ကို တစ်ခါတည်း လျှော်ရမှာ နဲ့ လက်မှကိုင်ပြီး (ရေချိုးလုံချည်ဝတ်၊ တဘက်ခြုံလျက်) ရေလဲလုံ ချည်ကိုပါ ယူ၍ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဆူလှဲထဲ ရေနွေးထည့်ကာ အပူအအေးမျှတစေရန် စစ်ဆေးနေပါသည့် သူ့ကို ရပ်စောင့်ရပြန်လေသည်။

“ဒီလောက်ဆို ရလောက်ပြီ၊ ဘာလဲ ... ဒါက လျှော်ဦး ဆို့လား”

“လျှော်ရမှာပေါ့ ... မလျှော်ရင် ဖားစွဲစွဲကုန်မယ်”

“ကျစ်! ... အဲဒါလျှော်နေတာနဲ့ပဲ ရေနွေးစပ်ထားတာက

၂၈ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

အေးကုန်တော့မယ်၊ အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဘာမှကို စီစဉ်ပေးလို့မရဘူး၊ သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ”

“မကြာပါဘူး ဈာန်ရယ်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ရေပူရေအေးစက် တပ်ပေးမဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီလောက် အအေးကြိုက် ပုံနဲ့တော့ မလွယ်ဘူး”

“အဲဒီစက်တွေက မီးတအားဆွဲတယ်ဆို”

“ဆွဲဆွဲ... မိတာခ သောင်းနဲ့ချီပေးရလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့အတွက်ပဲဟာ၊ လေများမနေနဲ့၊ မြန်မြန်ချိုး... ဒီမှာခိုက်ဆာနေပြီ”

ရေချိုးခန်းတံခါးပိတ်လိုက်မှပင် နားပူတာ သက်သာရလေ တော့၏။ ကိုယ့်အပေါ် တကယ်ချစ်တာ၊ စေတနာထားတာကို ရင်ထဲမှ အလိုလိုသိနေပါသည်။ သို့သော်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွတ်လပ်သည့် အမျိုးစင်ဟု မမြင်တော့ဘဲ မလွတ်မလပ်ဖြင့် ချုပ်ကိုင် ခံနေရသည့် အိမ်ထောင်သည်ဟု မြင်မိတော့တာပါ။ ဤမျှအထိ... ‘တျာ’၏ ‘ဈာန်’ က ‘တျာ’အပေါ် လွှမ်းမိုးထားတာ မဟုတ်မိ လာ။

ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တာ၊ အိမ်နီးချင်းဖြင့် အတူကြီးပြင်းခဲ့ ရတာ၊ မူကြိုကတည်းက စပြီး ကျောင်းပြီးချိန်အထိ ‘တျာ’ နှင့်

‘ဈာန်’ ဆိုတာ စွယ်တော်ရွက်နယ် တပူးကပ်ကပ် ရှိခဲ့ရလေ၏။ ‘တျာ’ က မိဘကံမကောင်းခဲ့ပါ။ ဖေဖေက ‘တျာ’ ကို မေမေကိုယ်ဝန်ရစဉ် မှာပင် ကား Accident ဖြစ်၍ ဆုံးပါးခဲ့၏။ မေမေကတော့ ‘တျာ’ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာပင် နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆုံးခဲ့တာပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် ‘ဈာန်’ တို့မိသားစုက ဘေးအိမ်ကို ပြောင်း ထာခဲ့တာ ဖြစ်လေ၏။ အန်တီလေးက နဂိုကတည်းက စီးပွားရေး ခေလပ်တတ်တာကြောင့် ဖေဖေရှာထားသမျှ ထိုင်သုံးရင်း တတ်တိမြင့် တုန်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ‘တျာ’ (၆) တန်းနှစ်မှာ ခြံကို ပိုင်းရောင်း နှုတ်ပြင်စဉ် ‘ဈာန်’ တို့မိဘတွေက ငွေချေပြီး ယယ်လိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ခြံလုံးကို အပြီးရောင်းလျက် ယခုတိုက်ခန်းမှာ နှစ်ချပ်ငှားနေရန် ပြောင်းခဲ့တာပင်။

ထိုစဉ်က ‘တျာ’ (၈) တန်းအရွယ်သာ ရှိသေးပါ၏။ ‘ဈာန်’ ခုတ်ယောက် ‘တျာ’ တို့ ပြောင်းသွားတာကို မသိလိုက်ပါဘဲ ရုတ်တရက် shock ရကာ ဆေးရုံရောက်သွားခဲ့လေသည်။ အဲဒီအချိန်ကပင် ‘ဈာန်’ နှလုံးသားအဖြစ် ‘တျာ’ က ရှင်သန်ပေးခဲ့ရပါ၏။ မိဘတွေကအစ ‘တျာ’အပေါ် အချစ်ပိုခဲ့တာမို့ ‘ဈာန်’ သဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ျစ်သည့်နှယ် ‘ဈာန်’ နှင့် ‘တျာ’ တို့ ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဒုန်း! ဒုန်း! ဒုန်း!”

“တျာ ... ကြာနေပြီ”

“ပြီးပြီ ... ပြီးပြီ”

“ရေချိုးတာ (၁၅) မိနစ်၊ မိနစ် (၂၀) ဆိုတော့ပြီပေါ့
ဂျိုးချွတ် ရေချိုးနေတာမှ မဟုတ်တာ”

ရေသုတ်နေရင်းမှ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဝဋ်ဆိုတာ ချက်ချင်း
လည်တတ်ပါလား။ ကလေးတွေကို (၁၀) မိနစ်ဆိုပြီး နားချိန်ပဲ
ပေးလိုက်မိတာ ... အခု ‘တျာ’ ပါ အချိန်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေရလေပြီ။
အဝတ်ကို ရေစစ်စေရန် ရေချိုးခန်းထဲမှာပင် လှန်းခဲ့ပါ၏။ အိပ်ခန်းထဲ
ပြန်ဝင်လျက် အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲကာ ခေါင်းကို ရေသုတ်ရင်း
ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျစ်! ... ခေါင်းလျှော်ပြန်ပြီလား”

“မိုးဆိုတာ မလျှော်လို့မှ မဖြစ်တာ ... ဟပ်ချိုး!”

“တွေ့လား ... ပြောရင် ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူး
ပေး ... သုတ်ပေးမယ်၊ Dryer နဲ့ မမှုတ်ဘူးလား”

“ပျက်နေလို့”

“အဲဒါ စောစောက ပြောပါလား”

“အချိန်မှမရတာ၊ ဈာန်နဲ့မတွေ့လို့ ပြင်ဆိုင်အပ်မယ်ဆိုပြီး”

“ဘာပြောတယ်၊ လျှပ်စစ်ပြင်ဆိုင်တွေမှာ ယောက်ျားတွေ

ချည်းရှိတာ အမိရဲ့၊ ဘာပစ္စည်းပြပြီး ညှိမြဲလုပ်ဖို့ မကြာနဲ့၊ မရဘူး။
မကောင်းရင် အသစ်ဝယ်၊ ပျက်တာကို ကိုယ်အားတဲ့အချိန် ပြင်ပေး
မယ်၊ လူချင်းမတွေ့လည်း phone နဲ့ပြောမှပေါ့”

“ဈာန်မအားမှန်း သိလို့ပေါ့”

“မအားစရာလား၊ ဆိုင်မှာ ကျော်စွာတို့လည်း ရှိတာပဲ”

“တခြားလူနဲ့ phone ပြောတော့ရော ကြိုက်လို့လား”

“မှန်တယ် ... မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါကိုများ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားလေးကြောင့်လေ၊ ခင်ဗျားလေးကို စိတ်မချ
ဆို စိတ်ပူလို့ဆိုတာ မသိဘူးလား အမိရဲ့၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ရှုပ်ဆိုးဆိုး ရည်းစားရထားပေလို့ပဲ၊ လုတ၊ပတလေးသာ
ဖြစ်ရင် ကောင်တာမှန်ပုံထဲတောင် ထည့်သိမ်းထားမလား မသိဘူး”

“ချစ်တာကိုး၊ ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်မျက်စိထဲ လှနေရင် ပြီးတာ
ပဲ တခြားလူ ကြည့်စရာမလိုပါဘူး၊ ဘာပြုံးတာလဲ၊ ဒီရေခွေးပူပူလေး
အရင်သောက်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်”

လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ထားပါသည့် ရေခွေးခွက်ကို လက်ထဲ
ထည့်ပေးကာ ဆံပင်တွေခြောက်အောင် သုတ်ပေးနေပါ၏။

ဆံပင်ရှည်တာကို နှစ်မြိုက်ပေမယ့် လျှော်ရပြီးရ ခက်ကပ်တာမို့
သောသလောက်သာ ထားစေပြီး သူကိုယ်တိုင် အဖြည့်အောင်

၃၂ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

ညှိပြီး ညှပ်ပေးတတ်လေသည်။

ခေါင်းခြောက်သွားမှပင် ထမင်းစားပွဲ အဆင်သင့် ပြင်ထားသည့်ခုံမှာ ထိုင်ရပါ၏။ အန်တီလေးက ဆာတာနှင့် ခပ်စောစော စားထားနှင့်တာမို့ သူနှင့် 'ကျား' နှစ်ယောက်တည်း ညနေစာ စားဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၃)

နာရီမှ Alum မြည်သံကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားလက်က စားပွဲထက်မှ နာရီကို မမီမကမ်းဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်ရ၏။ မနက် (၆) နာရီမို့ သိပ်ကြီး မစောတာမှန်ပေမယ့် သူ့ချစ်သူအား အမြဲ ဒီအချိန် နီးလေ့ရှိတာပါ။ မိုးလင်းသည်နှင့် သူ့ကို တိရပါမလား။ မထင်ပါလေ။ နောက်ရံက် သင်ရမည့်စာတွေကို ပြင်ဆင်ပြီး ကြိုဖတ်ရမှာ မဟုတ်လား။

စိတ်ပူရပါ၏။ (၁၅) နှစ်၊ (၁၆) နှစ်အရွယ် ကလေးတွေကို သင်ပေးရတာ မှန်ပေမယ့် 'ကျား' အသက်က အခုမှ (၂၃) နှစ်သာ စတာပါ။ အထူးသဖြင့် မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက (၁၈) (၂၀)

ဟု ထင်စရာဖြစ်အောင် ရိုးသားမှုတို့ကို အရှင်းသား မြင်နေရပြီး ငယ်နုလွန်းနေတာလေ။ ကလေးတွေက (၇) နှစ် (၈) နှစ်သာ ကွာပေမယ့် သိပ်စိတ်မပူဖြစ်။ ပူရသည်က ထိုချာတိတ်တို့၏အိမ်မှ လူလွတ်လူပျိုကြီးတွေကိုပါပဲ။

‘ဆရာမ’... ‘ဆရာမ’ ဆိုပြီး ခဏခဏခေါ်နေလျှင် အခက်ပါ။ တင့်တယ်နုပျိုသည့် အရွယ်၊ ငွားငွားစွင့်စွင့် လှပစွာပွင့်နေပါသည့် သူ၏ချစ်မေတ္တာပန်းပွင့်လေးကို တခြားလူ ချိုးယူနှင်းရွှက်သွားမှာကိုဖြင့် သေမတတ် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတာကို ‘တျာ’ ကဖြင့် မသိလေခဲ့။

“သားလား”

“ဟုတ်! ... မာမီ”

“ဆိုင်က (၉) နာရီမှ ဖွင့်ရတာ မဟုတ်လား၊ ဘာလို့ အစောကြီးထရတာလဲ”

“အကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“Breakfast စားတော့မယ်ဆို အကြိုက်ကို ပြောလိုက်လေ”

“မစားသေးပါဘူး၊ မာမီ”

မာမီက ဘုရားခန်းမှာ သောက်တော်ရလဲ၊ ဘုရားပန်းက ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရင်း လှည့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာမသစ်ဖြစ်သေးဘဲ ဘုရားခန်းဘေးမှ တံခါးဖွင့်ထားသည့်အခေါ်ထပ် ဝရန်တာကို ထွက်လိုက်ပါသည်။ ခြံစည်းရိုးမရှိတော့သည့်

အစ်ဖက်ခြံမှ သစ်သားအိမ်မည်းမည်းလေးက ယခုတိုင် ရှိနေစေပါ။ အရင်က သူ့အဘယ်မျှ ပျော်ရွှင်စွာဆော့ကစားခဲ့ရသည့် ခြံနှင့်အိမ်အလေးပါပဲ။ မာမီက မုန့်အကောင်းစားတွေ ဝယ်ကျွေးတတ်ပေမယ့် သူတ ‘တျာ’ မေမေ ‘အန်တီမာလာ’ လုပ်ကျွေးပါသည့် ကြက်ဥပူတင်းတို့သာ အရသာတွေ့ပြီး လမ်းလျှောက်ခါစ အရွယ်လေးမှာပင် သွားတောင်းတတ်ခဲ့ပါသတဲ့။

ထမင်းခွံလျှင်လည်း မာမီကျွေးတဲ့ အသားဟင်းထက် ‘အန်တီမာလာ’ နယ်ကျွေးသည့် ပဲဟင်းချိုနှင့် ကြက်ဥမွှေကြော်ကိုသာ ချစ်စွာ စားခဲ့သတဲ့လေ။ ဘာမဆို ဆင်တူနှစ်ခုဝယ်ပြီး ‘တျာ’ ကို သူ့ခွဲသလို ဘာစားစား သူတစ်ယောက်တည်း မစားခဲ့ပါ။ သကြားတစ်လုံးတည်း ကျန်လျှင်တောင်မှ တစ်ဝက်ကိုက်၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ‘တျာ’ ပါးစပ်ထဲ ခွံကျွေးခဲ့ပါသည့် ‘ဈာန်’ ပါ။

ဤမျှ အတူစား အတူကစားပြီး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ပါလျက် အရင်ထဲကို မည်သူမျှ မမြင်တတ်ခဲ့ပါလေ။ အရွယ်ရောက်ခါစ အသက် (၁၀) နှစ်အရွယ်မှာ မျက်စိရှေ့မှ ‘တျာ’ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားသည်ကို သူ ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ကျောင်းမဖွင့်ခင်အချိန်မှာ အသည်းအသန်ဖျားပြီး ဆေးရုံပင် တင်ခဲ့ရပါသည်။ ဒါတောင် မာမီက အတူတစ်ခန်းတည်း အတူစာသင်ခဲ့သည့် ‘တျာ’ ကို လွမ်း၍ မြင်ခဲ့ပါလေ။

‘သားတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင်နေ့စို့ အမွေ’ တဲ့။ ‘တျာ’ တို့ ခြံကို ငွေချေပြီးမှ ဒက်ဒီပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ‘အဲဒါဆိုလည်း ‘တျာ’ တို့ တူအနီးကို ထွက်သွားခိုင်းသေးလဲ’ ဆိုတော့ သူချစ်သော ‘တျာ’ က မာနအကြီးစားလေးမို့ ‘မနေပါ’ တဲ့လေ။ ဒီတော့လည်း ‘တျာ’ ရှိနေသည့်နေရာကို ကားမကြောက်၊ ဘာမကြောက် သူ တစ်ချောင်းချောင်းရောက်တော့တာပါပဲ။

“နောင်! ဝေ ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ”

မာမိ ကြေးစည်ပင်ထုနေလေပြီ။ ဘုရားရှိခိုးတာ ပြီးပြီထင်ပါရဲ့။ ‘တျာ’ ရယ် ကိုယ်တို့က အသက် (၂၅) နှစ်ရောက်မှသာ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ပြီး (၆) လမှသာ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာတဲ့။ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလက အနှစ် (၂၀) လောက် ကြာမြင့်နေတာကို ‘တျာ’ သိပါရဲ့လား။ အခုဆို ချစ်သူသက်တမ်း (၃) နှစ်ကျော်ခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက်နှစ်ကြာတာတောင်မှ သွေးမအေးနိုင်ပါဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ဆူပွက်နေရတုန်းပါလိမ့်။

သူများတွေဆို မြင်တာတွေတာကြာပြီး ပြီးငွေ့ကာ ရည်းစားသက်တမ်းလပိုင်းလေးနဲ့ လမ်းခွဲပြီး ကျောခိုင်းစွန့်ခွာလေ့ရှိကြတာလေ။ သူကဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပြီ။ ‘တျာ’ ကို ဘယ်အချိန်ပဲတွေ့တွေ့ကြည့်လေ၊ မျက်စိထဲ ပိုလှလာလေ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းဖြင့် ရင်ခုန်သံက အသံကျယ်လာလေပင် မဟုတ်ပါလား။ တုန်နေအောင် ချစ်တာကို ‘တျာ’ အသိပါပဲ။

“သား”

“ဗျာ ... မာမိ”

“ဘာမှမစားမသောက်နဲ့ ငေးခိုင်းနေရတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဘာလဲ ... မျက်စိမှိတ်လည်းလွမ်း၊ မျက်စိဖွင့်လည်း လွမ်းနေတာပဲလား”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း မာမိသိမှာပါဗျာ”

“သားတို့ အသက်ငယ်သေးတာကြောင့် သားဒက်ဒီက အချိန်ယူပြီး စောင့်ကြည့်နေတာပါ။ ငယ်တုန်းအရွယ်လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး စိတ်တူကိုယ်တူမဖြစ်မှာစိုးလို့ပါကွယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ... အဓိကကျတာက တျာစိတ်မဟုတ်လား။ စိတ်ပြောင်းပြီးသားကို မတွဲနိုင်လို့ပါဆိုပြီး ငြင်းခဲ့ရင် မာမိသားပဲ ခင်တွဲရမှာ”

“မာမိကလည်းဗျာ ... နိမိတ်မရှိတာ မပြောပါနဲ့၊ တျာမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ”

“ဒါက သားအမြင်လေ၊ အခုဆို သားလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ နှိပ်စက်ခံရနေရတာပဲ။ သူလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူဆိုတော့ အရင်လို သိပ်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ သူ့အတွင်းစိတ်ထဲ ဘာအရောင်ပြောင်းနေပြီလဲ”

ဆိုတာ စောင့်ကြည့်လို့မှမရတာ”

“တျာက ကျွန်တော့်ကိုပဲ ချစ်တာပါဗျာ”

“အဲဒီလိုပဲ ဆက်ချစ်ပါစေလို့ မာမိရော၊ သားဒက်ဒီပါ ဆုတောင်းနေကြတာပါ။ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးရင် ဆင်းခဲ့တော့”

“ဟုတ်!”

မာမိက သူ့ဘေးမှာ စကားရပ်ပြောရင်းမှ တိုက်ထဲပြန်ဝင်သွားလေ၏။ ‘ဆက်ချစ်ပါစေ’ တဲ့လား။ ‘တျာ’ က စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်သည့်လူမှ မတုတ်တာ။ သူ့လောက်မချစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့ချစ်မှန်းသိနေတာမို့ ငြင်းဆန်ပါ့မလား။ သို့သော် သူ့အပေါ်မှာမှလွဲပြီး တခြားသူစိမ်းတွေအပေါ်မှာဖြင့် ‘တျာ’ က မာနထားတတ်တာ အမှန်ပါ။

Sunday ဖြစ်ပေမယ့် ‘တျာ’ က ကျူရှင်နားပြီး သူတို့ Show Room က ဖွင့်တာမို့ အလုပ်ရှိပါ၏။ ‘တျာ’ ကို လိုလေသေးသော ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာ မှန်ပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက် သူလည်း အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုနေရတာပါ။ ‘တျာ’ က အိမ်ငှားနေရတာမို့ စရိတ်၊ နေစရိတ်၊ ဘာညာဖြင့် ငွေသိပ်မစုဖြစ်မှန်း သူ သိပါ၏။ ဒက်ဒီတို့က ခြံရံအိမ်ပါ အစစအမွေပေးမှာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်တောကပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင်တော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်မည့်သူသာ တာဝန်ရှိတာပါလေ။

ခေါင်းလျှော်ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ အပေါ်ထပ်

သူ ဆင်းလာခဲ့၏။ အလုပ်တစ်ခါတည်း သွားတော့မှာမို့ ကားသော့နှင့် ဖုန်းကိုပါ ယူလာခဲ့ပါသည်။ အလယ်ခန်းမှ ညှော်ခန်းသို့ ထွက်လာသည်က အိမ်မှာ မာမိအတွက် ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ပေးပြီး အဖော်ခေါ်ထားပါသည့် ‘အကြိုင်’ ဖြစ်နေလေ၏။

“အစ်ကိုလေး”

“ငါသွားတော့မယ်လို့ မာမိကို ပြောလိုက်”

“ဟင်! ... ဘာမှမစားဘူးလား”

“မစားတော့ဘူး”

“မာမိက အစ်ကိုလေးဖို့ ပေါင်မုန့်ကင်နေတယ် အစ်ကိုလေး”

“

“ဪ... မစားတော့ပါဘူးလို့ ဆိုနေမှ ... လျှာကိုရှည့်သယ်”

သူ ဘုကောလိုက်သဖြင့် ‘အကြိုင်’ ဇက်ပုသွားလေ၏။ ညှော်ခန်းမှထွက်ကာ ‘မောင်မြင့်’ က ကားဂိဒေါင်မှထုတ်ပြီး ရေဆေးပေးထားပါသည့် သူ့ကားပေါ်သို့ တက်၍ မောင်းခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုမနက်ချိန်ဆို ‘တျာ’ က ပဲပြုတ်နံ့ပြားဖြစ်ဖြစ်၊ ပဲအိကြာဖြစ်ဖြစ် Teamix နံ့၍ တွေးတတ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းကြော်၊ ဒါမှမဟုတ် ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းပူပူလေးကို ဆီဆမ်းပြီး ဆားဖြင့်နယ်ကာ ဆာပေါ့စားလေ့ရှိလေသည်။ ထိုသို့သော breakfast ကိုမှ သူစား

ချင်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။

ခြံထဲမှ ကားထွက်စဉ်မှာပင် phone ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။
‘တျာ’ က စာသင်နေသည့်အချိန်မျိုးမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတာ
မို့ စာသင်ချိန် သုံးချိန်စလုံးကို Time Table ကြည့်ပြီး phone ပြော
ရလေ၏။ ဒီနေ့တော့ နားရက်မို့ စကားကြာကြာပြောခွင့်ရမည်ထင်
ပါရဲ့။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို! ... အန်တီသော်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ် သားရဲ့”

“တျာရော”

“အောက်ကို ခဏဆင်းသွားတယ်”

“ကျစ်! ... အဲဒါ phone ဘာလို့ယူမသွားတာလဲ။ အိမ်
လာမလို့ပါဆို”

“လာလေ သားရဲ့၊ ဒီနေ့မျိုး သားရောက်လာတတ်လို့ သူ
အစောကြီးထဲပြီး ပဲပြုတ်ဝယ်ထားသေးတာ၊ အခုက ဘာစာရွက်တွေ
ယူဖို့ဆိုလည်းမသိ ခဏပဲ ဆင်းသွားတာပါ၊ ဈာန်ရယ်”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါဆို ဒါပဲနော်၊ အန်တီသော်”

လမ်းထိပ်ဖက်ရောက်ပြီမို့ phone ခေါ်တာကို ရပ်လိုက်ပါ။
အဲဒါတွေ စိတ်တိုတာပေါ့။ စောစောစီးစီး ချစ်သူ၏အသံလေးသော်

နားထောင်ခွင့်မရတာလေ။ အတူတူနေချင်ပြီ ‘တျာ’။ စိတ်တိုင်းမကျ
သလို ဒေါသထွက်လာရတိုင်း ဘေးကနေ ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မရ
အောင် တားလို့ရမယ့် ‘ပိုင်ဆိုင်ခွင့်’ ဟူသည့် လောဘက တဖွားဖွား
ပေါ်လာရတော့တာ မဟုတ်လား။

“တောက်!”

မနက်စောစော ကုသိုလ်မရ အ၊ကုသိုလ်သာ ရတော့မည်
ထင်ပါရဲ့။ ကားကို လမ်းမထက် အရှိန်မြှင့်လိုက်မိတော့၏။ ခပ်စောစော
နဲ့ချိန်မဟုတ်ပါက လမ်းမှာ ကားရှင်းလေသည်။ အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်
ထုပ်ပေးပေါ့ ‘တျာ’။ ကိုယ့်ရင်ထဲ ပူလောင်လျှင် ‘တျာ’ ပဲ ဒဏ်ခံရ
တာ မသိဘူးလား။ စိတ်တိုတယ်နော် ... စိတ်တိုတယ်။

နှစ်နှစ်ဆိုသည့်ကာလကို မျက်လှည့်ဆရာတွေလို ဟပ်ချ
ဆောင်း! ဆိုပြီး ကျော်တက်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ စောင့်ဆိုင်းနေရသည့်
ကာလယန္တရားကြီး လည်နေပုံက အိပ်အိပ်ပိုင်လွန်းနေတာပါ။ သူများ
နာကျင်လို့ မယူမဖြစ်အခြေအနေမျိုး ဖန်တီးလိုက်ရမကောင်းပါဘူး။
သူက ‘တျာ’ အပေါ် မိဘတွေမရှိလို့ဆိုပြီး အသနားပိုပြီး ငုံထားမတတ်
နှစ်တာ မဟုတ်လား။ အူနည်းနည်းတိုတတ်တာကလွဲရင်ပေါ့လေ။

အချစ်နှင့်ဝန်တိုခြင်းက အကြံညီအစ်ကိုတွေလို ပူးတွဲနေတာ
မို့ ချစ်လျှင် အူတိုရမှာ မလွဲကေန်ပါပဲ။ ဒီတော့ များများချစ်မိလေ
အများကြီး အူတိုလေ မဟုတ်လား။ ‘တျာ’ အပေါ် အချစ်တွေ၊

သံယောဇဉ်တွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ ကရုဏာတွေ၊ နောင်တွယ်ခြင်းတွေ၊ နက်ရှိုင်းမှုတွေ၊ တွယ်တာခြင်းတွေ ရှိသမျှ အကုန်စုပေါင်းပြီး နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်ခဲ့တာ (ခုထိ ချစ်နေစေ) သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးပါပဲ။

အူတိုတတ်တာ ကွဲပြီးတိုတာလေးတော့ မဖြစ်စလောက် အပြစ်ပိစိညှောင့်တောင့်လေးလောက် ရှိမှာပေါ့နော်။ ဒါကိုတော့ 'တျာ' ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့။ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတွေ မပြောပါနှင့် မိန်းကလေးချင်းတောင်မှ သူ ရှိနေတုန်း 'တျာ' ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားပြောတာလေးတောင် သူ မနှစ်ခြိုက်ပါချေ။

အဲဒီလောက်ထိ ချစ်တာပါ 'တျာ'။ ရှုသွင်းရှုထုတ်လေ့ရှိတဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်လေလေးအတိုင်း တဒုတ်ဒုတ် ပုံမှန်မြည်နေတတ်တဲ့ သွေးခုန်နှုန်းတွေအတိုင်း တဒိုင်းဒိုင်းအခုန်မြန်လေ့ရှိတဲ့ ခုန်သံတွေအတိုင်း တစိမ့်စိမ့်နဲ့ 'တျာ' အပေါ် ကိုယ်ချစ်မိတာပါ။

ခေါင်းထက်က နက်မှောင်ပျော့ပျောင်းနေတဲ့ ဆံနွယ်စင်းစင်းလေးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။ နဖူးပြေပြေလေးကိုလည်း ချစ်တယ်။ ခပ်ကွေးကွေးမျက်ခုံးတန်းလေးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။ ကော့ရှည်တဲ့ မျက်တောင်လေးနဲ့ ကလေးဆန်အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်ဝန်းလှလေးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်။ နှာတံစင်းစင်းလေးနဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေပါမက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုပါ ချစ်တာပါ။

လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးရယ်၊ ဝင်းဝါတဲ့ အသားအရေရယ်

လက်မောင်းစင်းစင်းလေးရယ်၊ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်ရှည်ရှည်လေးတွေရယ်။ ပေါင်တံစင်းစင်းလေးနဲ့ ခြေသလုံးသွယ်သွယ်၊ ခြေချောင်းရှည်ရှည်လေးတွေအဆုံး အားလုံးကို ချစ်ရတာပါ 'တျာ'။

ရယ်လျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပြုံးလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမဆိုကြည့်ကောင်းနေပြီး ဝမ်းနည်းမျက်ရည်ကျတာကိုတော့ သူ မကြည့်ရက်ပါလေ။ သူက သူ့ချစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲငိုကျွေးရမှာကိုဖြင့် သေမတတ် ကြောက်ရွံ့သည့် လူငယ်လေးပါပဲ။ 'တျာ' အလှကို ကဗျာဆရာတွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေလို တင်စားပြလို့ရရင် စာရွက်၊ ပိတ်ကားထက် သူ ရေးခြယ်ထင်ပြလိုက်ချင်ပါ၏။

ကားကို 'တျာ' တို့ လမ်းထိပ်ရောက်ပြီမို့ စက်ရှိန်လျှော့လိုက်သိသည်။ လမ်းကြားထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လိုက်ပါ၏။ လှေကားနှုတ် ရှေ့ကားကိုရပ်ကာ သော့ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ မနက် အဆာပြေစာပြီး ဆိုင်တွေဖွင့်ချိန်လောက် 'တျာ' ကို အပြင်ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါ၏။ မနေ့ကအပြန်မှာ ဝယ်ထားပါသည့် နို့မှုန့်ဗူးနှင့် မုန့်ဗူးတို့ကို သူ့ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းစဉ် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရလေသည်။

ကြည့်ပါဦး... သူ့ကားရပ်လိုက်သည်ကို မမြင်ဘဲ မရွှေ့ချော့ဘဲ စတိုးဆိုင်ထဲမှ အစ်မကြီးနှင့် ရယ်မောပြောဆို လေပေးဖြောင့်နေတာပါလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားဘူးလား။ ဆိုင်ထဲမှာ ဈေးတာဝယ်သည့် ချာတိတ်လေးနှစ်ယောက်က 'တျာ' ကို လှည့်ကြည့်

လှည့်ကြည့်ဖြင့် ဖြစ်နေကာ နှစ်ယောက်သား တွတ်ထိုးနေတာပါ။

ဘာလဲ... လေသံချိုချိုလေးနဲ့ အပြုံးနုနုလေးကို သဘော ကျတယ်လို့ ပြောနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ‘ချစ်စရာလေး’ ဆိုပြီး မျက်စိအစာကျွေးနေကြတာများလား။

ကိုယ် တကယ်စိတ်တိုလာပြီ၊ ‘တျာ’။

အခန်း (၄)

“လာခဲ့”

“အမေ့!”

“အချိန်တော်တော်ပေါ့နေတယ်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ရောက်နေ

— (၁၀) မိနစ်ကျော်ပြီ၊ နည်းနည်းလေးမှ မကြည့်မိဘူးလား။”

“ဟိုလေ ... တျာ၊ photo ကူးနေတာ မပြီးသေးလို့”

“မပြီးသေးလည်း နောက်မှယူ၊ အပေါ်တက်မယ်”

“မမော်ရေ ... ကျန်တဲ့စာရွက်ထုပ်ကို ...”

“သိတယ် ... သိတယ်၊ တျာ၊ မမော် စာအိတ်နဲ့ထည့်နေ

— နယ် ... သွား ... သွား”

၄၆ ❀ မေသဒ္ဒါမောင်

လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်နေပြီမို့ အမြန် လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ စောစောစီးစီး ရောက်လာပြန်ပါရောလား။ ကားရပ်ပြီး အပေါ်ကို မတက်ပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ရပ်နေသည့် ‘တျာ’ ကို မြင်ရတာပါလိမ့်။ မျက်စိကလည်း လျှင်လွန်းပါ၏။

“ဆိုင်မသွားဘူးလား”

“သွားမှာပေါ့။ Phone ကို ဘာလို့ မယူသွားတာလဲ။ အသံ မကြားရလို့ စိတ်တိုလာပါတယ်ဆိုမှ ဒီကိုရောက်လာမှပဲ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ကို ရောက်သွားရပြီ ... တကယ်ပါပဲ”

“မမော်နဲ့ စကားပြောတာပါ ဈာန်ရယ်၊ အလွန်ဆုံး (၁၅) မိနစ်လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ စက်ထဲက စာရွက်တွေ အကုန်ကူးလို့ မပြီးသေးတာနဲ့”

“မမော်နဲ့ ပြောတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ငတ်နှစ်ကောင်ကမှ အကြောင်း ... အမိရဲ့ ကိုယ့်ကို ငမ်းနေ လို့ ငမ်းမှန်းလည်း မသိ၊ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြော၊ မနုဿာဘဲ အပြုံးတွေ က ဈေးပေါပေါနဲ့ လွှတ်နေ၊ ဟိုက ပိုက်ဆံမပေးရဘဲ အချောင်ငမ်း ကြတော့တာပေါ့။ စိတ်ရှိတိုင်း ပြေးထိုးချင်လိုက်တာ လက်ကို ယား နေတာပဲ”

“ဈာန်ကလည်းလေ”

“ဘာဈာန်ကလည်းလဲ ... ခင်ဗျားလေးကို ပိုစိတ်တိုတယ်

နုလုံးသားကိုဝိုင်စိုးသူ ❀ ၄၇

ဆီရဲ့လား”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ”

“မလျှော့နိုင်ဘူး။ ဒီလိုသာ ဆက်ပြီးဖြစ်နေရင် ရွယ်တူဖြစ် ပြီး ကိုယ်က အသက်နှစ်ပြန်စာလောက်ကြီးပြီး အိုစာတော့မယ်”

“ဟယ်! ... ပေါက်ကရ ပြောတော့မယ်”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ တျာကြောင့် ကိုယ် ဘယ်လောက် stress များရတယ်ထင်လဲ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုချောမှ စိတ်ပြေမှာလဲ ... ပြော”

ပန်းကို ပါးဖြင့် ကပ်၍ မေးလိုက်တာမို့ သူ့ရင်ထဲ ကလိကလိ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဒီကောင်မလေးကတော့ လှေကားထစ်တွေ တက် ဆုတုန်း ပြဿနာရှာပါရောလား။ အပေါ်ထပ်မှ ခြေသံလည်း မကြား သာမို့ ဘယ်သူမှဆင်းမလာပါဟု ထင်လိုက်မိပါ၏။ လှေကားထောင့် ဆစ်ဆစ်ချိုးအရောက်မှာ ‘တျာ’ ပါးမို့မို့လေးကို သူ ဖျတ်ခနဲ ငဲ့နှမ်း ချိတ်မိတော့သည်။

“ဟာ!”

‘တျာ’က သူ့လက်မောင်းကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုလိုက် သေး၏။ တကယ့်အချိန်ကောင်းကိုမှ လူမိရတယ်လို့။ အပေါ်မှဆင်း တာလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးနှစ်ဦးက သူ့ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ခြည့်ရင်း ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ ရှက်စရာလည်း ကောင်းသား။

မရှက်လည်း မရှက်ပါဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်နှမ်းမိတာပဲနော်။
အပြစ်ကျူးလွန်တာမှမဟုတ်တာ။

“ကြည့်! ... သင်းသင်းတို့ တွေ့သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ ... အားကျလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါ ... အားကျစရာလား”

“ဒါပေါ့ ... ချစ်သူရှိမှ ဒါမျိုးရတာ။ ချစ်သူမရှိဘဲ ရစရာ
လား”

“စျာန်နော်”

နှစ်ယောက်သား တီးတိုးရယ်လိုက်မိကြပါ၏။ ‘တျာ’ ချစ်
သူက စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိပေမယ့် ဤသို့ပြုမူတာကိုတော့ စည်း
စောင့်တတ်သူပါ။ အထူးသဖြင့် အန်တီလေးရှေ့မှာ ပို၍ဆင်ခြင်တတ်
ပါ၏။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ‘တျာ’ အရှက်ရစေမည့် အပြုအမူမျိုးလည်း
မလုပ်တတ်ပါ။ သို့သော် ‘တျာ’ ကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်သည်ဟု
ထင်သည်နှင့် လက်ကိုမလွှတ်တမ်းကိုပ်ပြီး ‘ပိုင်ရှင်ရှိသည်’ ဟူသည့်
သဘောမျိုးတော့ ပြတတ်လေသည်။

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာ”

“ဟင်းဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“သူများတွေပြောတာက ကိုယ့်ချစ်သူကို မျက်နှာလေးမညှိုး

“ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ဆို”

“ကျစ် ... အဲဒါ လူလိမ်တွေပို့ ညှာပြောတာ၊ ဗိုက်ဆာတာ
ဆာတာပဲ၊ ချစ်တာက ချစ်တာ၊ တခြားစိကိုများ”

“ဒါဖြင့် ငယ်ငယ်တုန်းကလို မုန့်တစ်ခုတည်းရရင် တစ်ဝက်
မကျွေးတော့ဘူးပေါ့လေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ တျာကြိုက်တာဆို ကိုယ်အငတ်ခံပြီး
ဘူးမှာပေါ့၊ စိုးရိမ်စရာလား”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြပေမယ့် အခန်းရှေ့ရောက်
ပြီဆို မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ရပါ၏။ အခန်းရှေ့ရောက်နေပြီဆို ‘တျာ’
တံခါးစေ့ထားတာကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါသည်။ အန်တီလေးက
ငြိမ်းနိုးမှာ ရှိမနေပါ။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေလေ၏။

“တျာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

“စောစောက ဟိုကလေး phone ဆက်တယ်ကွဲ့”

“အခုတစ်ခါတည်း ပါလာပါပြီတဲ့ရှင်၊ အန်တီလေးတူက
ဆာတာယ်တဲ့”

“တျာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ကိုယ်က တျာနယ်ကျွေးမယ့်ထမင်းပဲ စားချင်တာ၊ ဘာလို့

အန်တီသော့ကို လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

အနောက်ကနေ အင်္ကျီစက်ဆွဲပြီး ပြောတာမို့ ပြုံးရပြန်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းစားကြိုလျှင်လည်း အန်တီလေးချက်ထားသည့် ဟင်းတွေရှိပါလျက်နှင့် ‘တျာလက်ရာ အသုပ်လေးလုပ်ပေးပါ’ ဟု ရှာကြိုမှုဆာတတ်တာပါ။ ‘တျာ’ချစ်သူက နည်းနည်းတော့ ဂရုပြုစေရမည်။

“ဪ... တျာ၊ နယ်ကျွေးပါမယ်၊ စိတ်ချ... တျာလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“ပြီးတာပဲ”

“ဘာစားချင်လို့လဲ သား၊ အန်တီလေး ငါးဆုပ်ဟင်းချင်ပေးမလို့ တောင်းနေတာ”

“ဟင့်အင်း ... မစားတော့ပါဘူး၊ အန်တီသော်၊ တျာ့အစာပြေစားပြီးရင် အပြင်ခဏသွားမလို့”

“ဟင်! ... တျာပါလိုက်ရမှာလား”

“ဒါပေါ့ ... တျာအတွက် ဝယ်မယ့်ပစ္စည်းပဲဟာ၊ လိုက်နေရမှာပေါ့”

“ချာနီက ပိုသိမှာမဟုတ်လား၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆို တျာဘာမှသိတာမဟုတ်”

“ကျစ်!”

“အင်းပါ ... လိုက်မယ်၊ လိုက်မယ်၊ သိပ်မကြာဘူး၊ မဟုတ်လား၊ တျာ၊ ကလေးတွေအတွက် စာကြည့်ရဦးမှာ”

“အဲဒီကလေးတွေက အရေးကြီးလား၊ ကိုယ်က အရေးကြီးထား”

“ကလေးတွေက အရေးကြီးတာပေါ့၊ ပိုင်းကျူရှင်ကြေးစာနင့်ကြီးပေးတာရှင့်”

“တျာ”

‘တျာ’က ဘေဇင်မှာ လက်ကို သေချာဆပ်ပြာဖြင့် ဆေးဆို့တိပါ၏။ သူက ဝယ်လာသည့် နို့မှုန့်နှင့် မုန့်မှုံးတွေကို နံရံကပ်ဆိုက်စီထည့်ပေးနေပါသည်။ ထမင်းပူအိုးကိုဖွင့်၍ ဂေါ်ဖြင့် ခပ်ကာဆင်းလှုံထဲ အလောတော်ထည့်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ပဲဆီမွှေးမွှေးဆန်းကာ ဆားအနည်းငယ်ဖြူး၍ နယ်လိုက်ပါသည်။ နံ့သလောက်အနေအထားရှိမှ ပန်းကန်လုံးထဲမှ ပဲပြုတ်ကို လောင်းထည့်ကာ ရောနယ်လိုက်ပါ၏။ ကြော်ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်ဆိုင်ပြီး ဇွန်းတပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

အဖြူထည်ကြီး စားမဝင်မှာစိုး၍ ငရုတ်သီးငယ်ချက်ကို ပန်းအနံ့သေးသေးလေးထဲ ထည့်ပေးပါ၏။ ကြက်သွန်နီတစ်လုံးကို အခွံအထွန်ပြီး လေးစိတ်၊ စိတ်လိုက်ပြီး ထမင်းပန်းကန်လုံးထဲမှာပင် ဖြိုထည့်ပါသည်။ စောစောက လက်ဆေးထားပေမယ့် ကြက်သွန်ကို

၅၂ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

ထားတာမို့ အနံ့ပျောက်စေရန် ထပ်ဆေးလိုက်ပါ၏။

“ဈာန်၊ စားနှင့်နော်”

“တျာကကော”

“အန်တီလေးနဲ့ ကူပေးမလို့”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီလေးက ဟင်းချက်စရာ အားလုံး ပြင်ပြီးနေပါပြီ၊ ဒါထောင်းပြီး နယ်ဖက်လုံးကြော်ရုံပဲ ရှိတယ်”

“အရွက်ရော”

“သင်ထားပြီးပြီ၊ စားစား... အပြင်သွားမယ်ဆိုပြီး”

အန်တီလေးပြောမှပင် ခုံမှာထိုင်နေပါသည့်သူ့နား ပြန်လှည့် လိုက်ရလေ၏။ သူက ‘တျာ’ လက်ကိုင်ဆွဲလျက် ခုံမှာထိုင်စေပါသည်။ ခုထိ ထမင်းကို တစ်စွန်းမှ မစားသေးပါချေ။ ‘တျာ’နှင့် ထမင်းလက်ဆံ စားဖို့က အခွင့်နည်းလွန်းနေပြီ မဟုတ်လား။ အမြဲတမ်း ဟိုဒီပြေးရင် စာသင်ချိန်မှာ မတ်တတ်ချည်းသာ ရပ်နေရတာပါ။

“စားမယ်ဆို... ထိုင်ပါ”

“နောက်တစ်စွန်း ယူရဦးမယ်”

“မယူနဲ့... ဒါနဲ့ပဲစား”

အန်တီလေးကို မျက်စိပစ်ပြီး ပြလိုက်ပေမယ့် သူက အံ့ကွံ ပြလိုက်လေ၏။ လူကြီးရှိနေတာတောင်မှ ခွံကျွေးတာမျိုး လုပ်စေ လား။ အရိပ်ပြ အကောင်မြင်တတ်သည့် ကောင်လေးက ဒီတစ်ကြိမ်

နှလုံးသားကိုပိုင်ဖို့သူ ❖ ၅၃

တော့ နားကောက်ပြနေတာလေ။ ‘တျာ’ ကို တကယ်ပဲ ခွံကျွေးခိုင်း နေပြီမို့ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ခံကာ ထမင်းကို စွန်းခပ်၍ ခွံကျွေးလိုက် ရလေသည်။ အကြံအဖန် မောင်မောင် ‘ဈာန်’ ကတော့ ဉာဏ်ကြီး ဒါပေ။

“အတော်ပဲ... အပြင်ထွက်တုန်း ဝယ်စရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလိုပြန်ပြီလဲ”

“ဖိနပ်”

“ဖိနပ်က ကျန်ခဲ့တဲ့လကပဲ ဝယ်သေးတယ်လေ၊ ပြတ်ပြန် ပြီးလား”

“ပြတ်ကာနီးမို့ ready ဝယ်ထားရမှာပေါ့”

“တျာဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခဏခဏ ဝယ်စီးရအောင် စားသလား ထင်ရတယ်”

သူ့ပေါင်ကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်မိ၏။ ဘယ်သွားသွား ကား သူနှင့် သူက ဖိနပ်ပါးတာကိုမှ မသိတာလေ။ ‘တျာ’ မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဟိုကူးသည်ပြေးနှင့် နေ့တစ်ဝက်လုံးလုံး လမ်းလျှောက်ပြီးမှ သင်ရတာမဟုတ်လား။ အဲဒီလိုလျှောက်၊ အဲဒီလိုအော်ဟစ်နေရ သည့် Body Weight က ပေါင် (၁၀၀) ပင် မပြည့်နိုင်တော့ပါ။ ဝတ် တာ ဝေလာဝေးပါပဲ။

“တျာက ဈာန်လို ကားလေးနဲ့ တစ်စီးမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့စဉ်

walking ရိုက်နေတာရှင်၊ ဘယ်ဖိနပ်မဆို သုံးလေးရံ အလဲအလှယ် စီးလို့ သက်သာတယ်မှတ်၊ အခု ဝိုးတွင်းက ဖိနပ်ပိုချေးကြီးတယ်”

“ချေးကြီးတာ ဝယ်ပေးတော့လည်း ခြေထောက်ပေါက်တယ် ဆို”

“အင်းလေ ... အဲဒါကြောင့် ဖော့ဖိနပ်ပဲ ဝယ်စီးတာပေါ့”

“ဖော့ဖိနပ်က save ဖြစ်မလား တျာရဲ့၊ မတော်တဆ slip ဖြစ်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ချော်မလဲတဲ့ လေးငါးထောင်တန် ဝယ်ပေးပေါ့”

“ပြီးရော ... ပြီးရော”

“ဪ ... မေ့တော့မလို့၊ ညက အန်တီလေး မှာတာ ဘာလဲဟင်”

“ကြံသကာလေ သမီးရယ်”

“ဟုတ်သားပဲ”

“သွားပြီ ... သွားပြီ အသက် (၄၀) ကျော် အန်တီသော်၊ မမေ့တတ်ဘဲ တျာက (၂၀) ကျော်နဲ့ မေ့တတ်နေပြီ၊ တခြားမေ့ချင်မေ့နော်၊ ကိုယ့်ကိုတော့ မမေ့သွားစေနဲ့”

“ဒါကျ တယ်တတ်”

‘တျာ’ က အိပ်ရာနီးသည်နှင့် မျက်နှာသစ်ကာ ရေချိုး ပိုပါတယ်။ ဒါမှအပြင်ထွက်သည့်အခါ အချိန်သိပ်မကုန်တော့ဘဲ အ

အစားလဲရုံသာ ရှိတာပါ။ စာသင်ပေးရတဲ့ကလေးတွေက နေ့တစ် နှစ်တက်ရသည့် (၁၀) တန်း၊ (၄) ယောက်က နေ့လယ် (၁) နာရီမှ

၁) နာရီခွဲ၊ တစ်နေ့ကုန်တက်ရသည့် (၁၀) တန်း၊ (၅) ယောက်က

၂) နာရီမှ (၄) နာရီခွဲ၊ ပြီးနောက် (၉) တန်း၊ (၆) ယောက်တစ်ဝိုင်းက

၃) နာရီမှ (၆) နာရီခွဲ ဆက်တိုက်သင်ရပါတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပင်ပန်းလွန်းပေမယ့် နောက်နေ့စာ အတွက် ပြင်ဆင်ထားရသလို စာပြန်ဖတ်ရ ပြန်တွက်ရတာတွေပြီးမှ အိပ်ရပါသည်။ ကျောင်းစာပြန်လေ့လာပြီးချိန်က ည (၉) နာရီကျော် သွားပေမယ့် စာမဖတ်ရမနေနိုင်သည့် ‘တျာ’ က ဖတ်ချင်သည့် သုတ၊ ချာ စာပေတို့ကို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး မပြီးတောင်မှ အိပ်ငိုက်မချင်း စာဖတ်တာ ဝမှသာ အိပ်ဖြစ်လေ၏။

မနက်ကို စောစောထတတ်တာ အချိန်မှန်မှန်ဖြစ်ပြီး အန်တီ ဆေးကို ဝိုင်းကူတာ၊ ဈေးဝယ်ပေးတာ၊ အဝတ်လျှော်ဖွပ်တာတို့ကို သင်ပေးပါ၏။ အိမ်အလုပ်ပြီးချိန် နေ့လယ် (၁၀) နာရီကျော်မှာ တစ်နေ့တာ အားဖြစ်စေရန်အတွက် နာရီဝက်ခန့် ခဏမှေးအိပ်ဖြစ်လေ သည်။ ညစာစားချိန်က အမြဲနောက်ကျတတ်ပြီး များသောအားဖြင့် ၁) တန်းဝိုင်းဖြစ်သည့် ‘နှင်းဆီခင်’ တို့အိမ်မှ တစ်ခုခုကျွေးတာကို တော့ စားဖြစ်ပါတယ်။

“အဝတ်လဲတော့လေ ... သွားကြမယ်”

သူ အသိပေးတာမို့ ပန်းကန်အပေတွေကိုဆေးပြီး ရေချိုး
ခန်း ခဏဝင်ကာ သွားတိုက်မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေးလိုက်ပါ၏။
ရေထပ်ချိုးချင်ပေမယ့် သူ စိတ်မရှည်မှာစိုးသောကြောင့် မချိုးဖြစ်တော့
ပါ။ အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားဝင်လဲပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ သူနှင့် အရောင်
ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်သည့် အင်္ကျီရွှေဝတ်လာတာကြောင့် သူက ကျေနပ်စွာ
ပြုံးလိုက်လေသည်။

အခန်း (၅)

တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လိုက်ပါ၏။ လှေကားထစ်တို့ကို
ဆင်ဆင် ‘တျာ’၏လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ အသာ
ညစ်လိုက်မိလေသည်။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည့် ‘တျာ’က
စိတ်ဆိုးပုံ မပြပါလေ။ ကြည့်ပါဦး... သူ့ချစ်သူလေးက အဘယ်မျှ
အလိုက်သိတတ်ပါသလဲ။ သူဝတ်လာသည့် sport shirt အပြာရောင်
အဆင်တူအောင် အပြာလေး ဝတ်လာတာ မဟုတ်လား။

“တျာ”

“ဟင်”

“ဆိုင်ခဏဝင်မယ်နော်၊ ဟိုကောင်တွေကို စတိုချော့မပေး

၅၈ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ခွဲရလို့”

“ဝင်လေ”

“ဟိုကောင်တွေနဲ့ သိပ်မရောနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်စွာနဲ့ကိုစည်သူက သဘောကောင်း

ပါတယ် ဈာန်ရဲ့”

“ဒါဆို ကိုယ်က သဘောဆိုးတယ်ပေါ့လေ”

“အဲဒီလို မပြောပါဘူး၊ သူတို့ဖော်ရွေတာကိုပဲ ပြောတာပါ”

“ဖော်ရွေလည်း customer တွေအပေါ်ပဲ ဖော်ရွေရမှာပေါ့၊
တျာက ကိုယ်ပြောရင် နားထောင်လေကွာ”“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ မရယ်ပြရင် ပြီးရောမဟုတ်လား
နှုတ်ဆက်ရင်တော့ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြန်ပြောမှကောင်းမှာ”

“အဲဒါတော့ ရတယ်”

‘တျာ’က မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်လေ၏။ သူ
မမြင်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ချစ်သူအပေါ်မှာတော့ အပြစ်
လေးတောင်မှ ကပ်စေးနေပါ။ သူစိမ်းတွေရှေ့မှာဖြင့် အမှုမဲ့ အမှတ်
နှင့် ဖောဖောသီသီ ပြုံးပြနေတာလေ။ မနာလိုလိုက်တာနော်၊ အတော်
ဖြင့် လက်ကို အားထည့်လိုက်မိပါ၏။

“အ! ... နာတယ် ဈာန်ရာ”

“မောင်လို့ ခေါ်ပါလား”

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❀

၅၉

“ဘာရယ် ... ဟင်းဟင်းဟင်း”

“ကြည့်! ... ရယ်ပြန်ပြီ”

“ရယ်ချင်တာပေါ့၊ လက်တွေ့သမားက စိတ်ကူးတွေ
ထည့်တတ်နေပြီလား”

“စိတ်ကူးယဉ်တာနဲ့ အဲဒီလိုခေါ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ တစ်သက်လုံး နာမည်ပဲ ခေါ်လာတာကို
ပြောင်းခေါ်စရာလား၊ လျာယားအောင် ... တကယ်ပါပဲ”

“တျာနော် ... ဒါလေးတောင်မှ ...”

“ချစ်သူဘဝမှာတော့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် စေ့စပ်ပြီးရင်တော့ ခေါ်မယ်ပေါ့လေ”

“စဉ်းစားပေးမယ်လို့ပြောတာ”

သူက မချင်မရဲဖြစ်လာပြီး ‘တျာ’ ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးကို
(သူ့ဘေးသို့ကပ်စေရန်) ဆတ်ခနဲ ဖက်၍ ဆွဲလိုက်ပါ၏။ လှေကား
ဆစ်တွေ ဆင်းနေတုန်းမို့ ‘တျာ’ က လန့်သွားပြီး သူ့ကို တဘုန်း
ဘုန်း ထုလေတော့သည်။ ဤသို့ ကယုကယု အပြုအမူမျိုးက
သူနှင့် ‘တျာ’ ကြားမှာ မရှိတာ အဘယ်မျှ ကြာနေခဲ့ပြီလဲ။ အဲသည့်
သားလာလို့ပါနော်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ တျာရဲ့”

“ပြုတ်ကျတော့မှာပဲ”

“မပြုတ်ကျပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ် မြဲမြဲကြီးဖက်ထားပါတယ်”

“လွှတ်နော် ... အခုလွှတ်ပေး၊ ခါးထိရင် ယားမှန်းသိရဲသားနဲ့”

“ရဲရဲကိုင်ရင် မယားဘူးမဟုတ်လား၊ မညာနဲ့နော် ... ကိုယ် သိတယ်”

“ကြည့်! ... မနက်က သင်းသင်းတို့ မြင်သွားတာတောင် မမှတ်ဘူး”

“သင်းသင်းမကလို့ နှင်းနှင်းပဲမြင်မြင် ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“ဈာန်နော်”

“မောင်လို့ခေါ်မှ”

“မရဘူး ... မဟုတ်တာ ဂျီမကျနဲ့၊ မလိမ္မာရင် ဈာန်စကား ကို တျာ နားမထောင်ဘူးနော် ... အဟုတ်ပြောတာ”

အမိနို့ပေးလေသလား၊ လေသံမာဖြင့် ပြောပြီမို့ ခါးဖတ် ထားပါသည့် လက်ကို သူ ဖယ်ပေးလိုက်ရတော့၏။ ဗိုလ်ကျသည်ဟု ပဲ မြင်ကြပါသလား။ ချစ်လွန်းလို့ အနိုင်ယူမိတာပါ။ ချစ်လွန်းလို့ စိုးရိမ်မှုတွေအပြည့်ဖြင့် ဒီရင်ထဲ ပူလောင်နေရတာကို ဘယ်သူ့ထဲ မြင်ကြပါ့မလဲ။

ပိုချစ်မိသူက ပိုခံစားရပြီး ပိုထိခိုက်လွယ်တတ်တာကို မသိ

ကြဘူးလား။ မျက်စိရှေ့မှာ အမြဲမရှိတာမို့ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့၊ ဘယ်သူနဲ့ပြော၊ ဘယ်သူ့အကြောင်းတွေးနေမလဲဆိုတာကို မသိနိုင် တာလေ။ ချစ်သူကို မယုံကြည်တာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ကံကြမ္မာကို မယုံရဲတာကြောင့်ပါပဲ။

သူ့မိဘတွေကိုပဲ ကြည့်ပါ။ အသက် (၁၃) နှစ်အရွယ်က ကြည့်က လှုပ်ခတ်သည့် သူ့ရင်ထဲကို မမြင်နိုင်ခဲ့တာလေ။ ကလေးဘဝ သံယောဇဉ်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့တွေးခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ အပြင်းဖျားပြီး အိပ်ရာထဲ လဲမှသာ မျက်ဖြူစိုက်ကုန်ကြတာပါ။ ဆေးရုံတင်ထွက်မှာ မျှော့မျှော့လေးသာ ကျန်တော့သည့် သူ့ကို လက်လွှတ်ရပြီးအထင်ဖြင့် သေ ချုံးပွဲချင်ယိုပြီး သတိပင် လစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။

‘ဈာန်’ လို့ ခေါ်သံတိုးတိုးလေးကြောင့် သတိပြန်ရခဲ့တာပါ။ သိန္နာနွဲ့လက်ဖျားလေးရဲ့ဆုပ်ကိုင်မှုအိအိလေးကြောင့် မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ရင်ကိုအေးမြသွားစေသည့် ပါးချိုင့်လေးကြောင့် သေသံပျော့ပျော့လေး ပြန်တွက်နိုင်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီလောက်ထိ ‘ဈာန်’ သိသည့်ကောင်လေး၏ဝိညာဉ်ကို ‘တျာ’က ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တာပါလေ။

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်တတ်တာလည်း နှစ် ဘက်မရှိဘူး။ မောင်ကောက်လို့ နာမည်တောင် ပြောင်းသင့်ပြီ”

“မပြောင်းနိုင်ပါဘူး၊ ဘာလို့ပြောင်းရမှာလဲ”

လက်မောင်းကို သိုင်းဖက်၍ ပါးအပ်လိုက်လေ၏။ တွေ့လား

...သူ စိတ်ဆွဲသွားတိုင်း မည်သို့ပျော်ကျလာအောင် လုပ်ရမည်ကို ဒီကောင်မလေး ကျွမ်းကျင်တာပါလေ။ အဲဒါလေးကိုက 'တျာ့' အပေါ် အချစ်တွေ ပုံပေးချင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ စကားများကြတိုင်း စိတ် ကောက်ချင်စိတ်ဖြစ်မိပေမယ့် 'တျာ့' ထံမှာ သူ့ကို စိတ်ပျော့စေရန် ချောဖို့နည်းက အဆင်သင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“သူများတွေ မြင်မယ်လေ”

“တျာ့က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“အဲဒီလိုတွယ်ကပ်နေတော့ တျာ့အပေါ် တစ်မျိုးမြင်တော့ မှာပေါ့”

“မကြိုက်ဘူးလား”

“ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး ... ချစ်တာ၊ ချစ်တာ၊ ဒါပေမယ့် လူတွေရှေ့တော့ မပြမိစေနဲ့”

တီးတီးရယ်လေ၏။ အောက်ဆုံးထပ်သို့ ခြေချလိုက်ပြီး သူ့ ကားရပ်ထားရာဆီ ဆက်လျှောက်လိုက်ပါသည်။ ကားတံခါးကို ဖွင့် ပေးစဉ် ချစ်စနိုးဖြင့် မြင့်မြင့်လေး စည်းထားပါသည့် 'တျာ့' ဆံထဲ နက်နက်လေးကို ခပ်နာနာလေး ဆွဲလိုက်မိလေ၏။ 'တျာ့' က မူတော်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်လေသည်။

“လှလို့”

“ဘာလှတာလဲ၊ သနပ်ခါးရေကျဲပဲ လူးထားတာမဟုတ်ဘူး”

ထုတယ်တဲ့လား”

“လှတာပဲလေ ... မနာလိုလို့လုပ်တာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ ထုတပတလေးဖြစ်တာ ကျေနပ်မိပေမယ့် သူများတွေ ကြည့်မှာကို တော့ မကြိုက်တာ အမှန်ပဲ”

“အူပုပ် သည်းပုပ်”

“အဲဒီ ခပ်ပုပ်ပုပ်လေးကိုပဲ တျာ့ချစ်တာ မဟုတ်လား”

ကားပေါ်တက် စက်နှိုး၍ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ တျာ့အတွက် ဖိနပ် နှင့် Dryer ဝယ်ပေးရမှာဖြစ်ပြီး ရေချိုးဖို့အတွက် ရေပူရေအေးစက်ပါ ဆောက်ကြည့်ပြီး တစ်ခါတည်း ဝယ်ပေးရမှာပါ။ လောလောဆယ် တော့ ဆိုင်မှာ အံ့ဆွဲကို သော့ခတ်ခဲ့တာမို့ အံ့ဆွဲထဲရှိနေသည့် စတို ခန်းသော့ကို 'ကျော်စွာ' တို့ တွေ့မှာမဟုတ်တာမို့ ဆိုင်ရှိရာဆီ ဦး တည်မောင်းလာခဲ့ပါ၏။

ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရသည်နှင့် 'တျာ့' က လုပ်လက်စ စာပြသည့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူကတော့ သူငယ်ချင်းနှစ် သောက်နှင့်အတူ Handset နှင့် Accessories တို့ လိုအပ်သမျှ ခိုင်စေရန် သုံးဦးစပ်တူ ရှယ်ယာဖြင့် ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့ပါ၏။ သူ့အရင်းအနှီး တို့ ဒက်ဒီထုတ်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ ဒက်ဒီငွေကို ပြန်ဆပ် ခဲ့ပြီး ငွေပင် စုနိုင်နေချေပြီ။ ရှယ်ယာအများဆုံးဖြစ်သည့်သူက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဩဇာညောင်းသလို 'တျာ့' နှင့်

ပတ်သက်၍ နည်းနည်းမှ မျက်နှာသာမပေးမိပါချေ။

“ရောက်ပြီ”

ကားကို ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြီး ‘တျာ’ ဆင်းတာကို ခဏ စောင့်ကာ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ‘ကျော်စွာ’ နှင့် ‘စည်သူ’ က သူတို့ဝင်လာတာကိုမမြင်ဘဲ ကောင်တာမှန်ပုံးတွေထဲ ဖွင့်ကာ ပစ္စည်းစီရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ သူက ငွေသိမ်းကောင် တာဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လိုက်ပါ၏။

“ဟိုကောင် ခုထိ ... ဟော! ... အသက်ရှည်ဦးမယ်”

“တျာ လိုက်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကျော်စွာ”

“ဒါက Match ဖြစ်အောင် Fashion ဝတ်လာတာပေါ့လေ”

“အဲဒါ မင်းအပူပါလား”

‘စည်သူ’ က လှမ်းနောက်လိုက်ပေမယ့် သူ ဘုကောလိုက် တာကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေ၏။ လက်က အံ့ဆွဲသော့ကို ဖွင့် နေတာဖြစ်ပေမယ့် မျက်စိအကြည့်ကိုတော့ ‘တျာ’ ထံသို့ ပို့ထားမိ သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ မှန်ပုံးတွေထဲသို့ ကြည့်နေပါသည့် ‘တျာ’ ကို နှစ်ကောင်စလုံး သတိထားပြီး ကြည့်တာက နှစ်ကြိမ်မတ ပါလေ။ သူ၏ ‘တျာ’ က ထိုသို့ပင် ချစ်စရာကောင်းနေပြီး စွဲဆောင် အားရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“အဟမ်း! ... Draw ထဲမှာ စံတိုသော့ ထည့်ထားတယ် ချား လိုတဲ့ပစ္စည်း သွားထုတ်ပြီးရင် သော့ပြန်ထားဖို့ မမေ့ကြနဲ့ဦး”

“အေးပါ”

“မင်းက အပြင်သွားဦးမလို့လား”

“ဒါပေါ့ ... တျာကို ခေါ်လာမှတော့ သွားစရာရှိလို့ပဲဟာ”

“Date ကျမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဘာတွေ ဖြည့်ဖို့”

“ဘာကိစ္စ Date ရမှာလဲ၊ တွေ့ချင်ရင် အချိန်မရွေး တွေ့ နိုင်တာပဲလို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့က ထားပါ။ နောက်က ဘာတွေဆိုတာက ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“မင်းကတော့လေ၊ အထအနကောက်ပြန်ပါပြီ”

“ပစ္စည်းဝယ်စရာရှိလို့ ခဏပါပဲ ကိုစည်သူရယ်၊ သိပ်မကြာ ဘက်ပါဘူး”

“ဘာလဲ စေ့စပ်လက်စွပ် သွားရှာမလို့လား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး”

“စကားကြောက ရှည်နေပြန်ပါပြီ ... လာ၊ သွားမယ်”

ဒီလောက် အတန်တန်ကြိုပြောထားလျက်မှ ‘စည်သူ’ နှင့် ပြောနေသည့် ‘တျာ’ လက်ကို သူဆွဲခေါ်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက် သွား၏။ သဘောထားသေးသည်ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုကြပါစေတော့။

သူက သူငယ်ချင်းတွေနှင့်တောင်မှ သူ့ချစ်သူကို စကားမပြောစေပါ။ ‘တျာ’ နှင့်ပတ်သက်လျှင် မိန်းကလေးချင်းတောင် (သူ့ထက်ပို၍ သံယောဇဉ်တွယ်သွားမှာကို စိုးတာမို့) ရယ်ပြုံးပြောဆိုတာကို မကြည့်ချင်ပါလေ။

“ကြည့်တာ ပဲ့ပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

“မကြိုက်ဘူးကွာ”

“ဟယ် ... ဘယ်လိုကြီးမုန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

“ဒီလိုကြီးပဲ ... အခု သိပြီမဟုတ်လား”

“ဈာန်နဲ့တော့ ခက်ပါတယ်၊ မျက်စိရှေ့မှာ အသက်တောင်ရဲရဲ မရှူဝံ့ဘူး”

“ကိုယ်က တျာ အသက်ရှူရခက်အောင် ဘာများလုပ်လို့လဲ ... ပြောပါဦး”

“အခုလိုလုပ်တာကိုပဲ ပြောတာလေ၊ ကိုကျော်စွာတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ”

“သူငယ်ချင်းမို့လို့ကို စိတ်မချတာပေါ့၊ သူတို့စိတ်ထဲ တွေးနေမလဲဆိုတာ သိနိုင်မလား တျာရဲ့”

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ မမော်ကျတော့ရော”

“မရဘူး၊ အဲဒီအစ်မကြီးနဲ့လည်း ရယ်ပြုံးပြောနေတာ လောက်စိတ်ဆိုစရာကောင်းလိုက်သလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ဆို တျာ အဲဒီလို

“ကြာကြီး ရယ်မောပြောဖူးလို့လား ပြော”

“အဲဒါလည်း မနာလိုတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ... မနာလိုဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တျာ စာသင်တဲ့ အထဲတောင်မှ ဝင်ထိုင်ချင်တာ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီချာတိတ်တွေကမှ တျာနဲ့ နေ့တစ်ပိုင်းလုံးလုံး မြင်တွေ့ရနေတာလေ။ ကိုယ် ဘယ်လောက်မနာလိုဖြစ်စရာလဲ တွေးကြည့်ပါ”

“ဈာန်ကတော့လေ”

“အဲဒါ ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်ရတာ၊ ကိုယ့်ကို အပြစ်မတင်နဲ့”

“အဲဒီလောက်တောင်မှ ချစ်ရလား”

“ချစ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်အသက် ပုံပေးပြီးကို တျာအပေါ် ချစ်မယုံမရှိနဲ့”

‘တျာ’ ထံမှ ချစ်မျက်စောင်းလေးနှင့်အတူ သူ့လက်ခုံကို ခုတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။ တကယ်ပဲ ချစ်ရတာပါ ‘တျာ’ ရယ်။

အခန်း (၆)

လပတ်စာမေးပွဲတွေ စစ်တော့မှာမို့ (၂၅) မှတ်ဖိုး ဖြစ်မယ် 'တျာ'က အမှတ် (၅၀) ဖိုး မေးခွန်းထုတ်ပြီး စာမေးပွဲ အဖြေခိုင်းပါ၏။ အချိန် (၁) နာရီခွဲမေးခွန်းဖြစ်ပေမယ့် (၁) နာရီအတွင်း ပြီးအောင် (အကျင့်ရအောင်) ဖြေစေပါသည်။ စာမေးပွဲစစ်သည်မှာ စာမသင်ဖြစ်ပေမယ့် အချိန်ကို ဖြုန်းတီးသလို မဖြစ်စေရန် စာနည်းနည်းသစ်ဖြစ်ပါ၏။

“တျာ သွားဦးမယ်၊ အန်တီလေး”

“အေးအေး သမီး”

တိုက်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့စဉ် သူငယ်ပေးထားပါသည့် ခေါက်

ဆိုရောင်လေးနှင့် မိုးစီးဖိနပ် အပြာလေးကိုကြည့်ရင်း ပြုံးမိပါ၏။
 “အဆို သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဆင်ပေး၊ ဝယ်ပေးမှသာ ကျေနပ်တာ
 ထုတ်ပါလား။ လူကို ချစ်တာထက် သဝန်တိုပြီး နေရာတာကာ အူကို
 ခြိမ်းချပ်တတ်တာမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတာ အမှန်ပါ။ စိတ်တိုစိတ်ခု
 ကျိုး မဖြစ်တတ်ပေမယ့် သူချစ်လွန်းလို့ဆိုပြီး စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ရ
 ပါလေ။

အများတကာ ယူဆချက်မျိုးနှင့် သူကဖြင့် ကွာခြားလွန်းပါ
 ။ မတွေ့မမြင်ရတာ ကြာသည်နှင့် သွေးအေးပြီး စိမ်းသက်သွား
 ဖြတာဆို သူကဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။ မမြင်ရတာကြာသည်နှင့်
 ထူအောင် လွမ်းရပါသတဲ့။ မတွေ့မြင်သည့်ရက်တွေ အကုန်စုပြီး
 Sunday တစ်ရက်လုံး အနားမှာကပ်ပြီး တပုပ္ပူ ဂျစ်တိုက်သမျှ ထိုင်ထင်
 ခဲ့ ‘တျာ’ ပင် ခံစားရတာပါ။

တကယ်ဆို အသက်လောင်းမျှကြီးသည့်သူကသာ ‘တျာ’ ကို
 ဆိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကို ‘တျာ’ကချည်း
 ထွာပေးနေရတာက နည်းနည်းတော့ မတရားသလိုပါ။ ငယ်စဉ်
 ထည်းက ‘တျာ’ အပေါ်မှာ ငဲ့ညှာဝေမျှတတ်ခဲ့ပါသည့် ‘ဈာန်’က
 ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ နည်းနည်းစီမှ များများကြီးအထိ
 သူ့ကို ဗိုလ်ကျချင်တိုင်း ကျနေတော့တာလေ။ ဒါကို သိသိကြီးဖြတ်
 သူက ‘တျာ’ သူ့ကို ဘာကြောင့်များ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိပါလိမ့်။

သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် ‘ဈာန်’ ဆိုတာ ‘တျာ’သာ မရှိရင်
 (‘တျာ’သာ သူ့ကို ငြင်းခုံလျှင်) သူ့ကိုယ်သူ ရန်ပြုရာမည်ဆိုတာပါ။
 တစ်ခါက မှတ်မှတ်ရရ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိပါ၏။ အဲဒါကတော့
 ‘တျာ’ တို့ တက္ကသိုလ်တက်ရန် Major လျှောက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်လေ
 သည်။ သူက ‘တျာ’ ထက် အမှတ်လျော့ခဲ့တာမို့ Major မတူဘဲ
 ကျောင်းတက်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဒါကို ‘တျာ’ နှင့်အတူ မဖြစ်ရကောင်းလားဆိုပြီး သူ ပေါင်
 ကွဲအော်ဟစ်ခဲ့တာ အရူးတစ်ပိုင်းပါပဲ။ ဤမျှအထိ စိတ်ကြီးမည်ဟု
 ထင်မထားခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ကို အဖြေပြီးကာစ လပိုင်းခန့်သာ နှိ
 သေးတာမို့ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြခဲ့ရတာပင်။ နောက်ဆုံးတော့
 ‘အန်တီထား’၏ တောင်းတောင်းပန်ပန် အပြောတို့ကြောင့် ကရုဏာ
 သက်ပြီး ချစ်ခြင်းတွေ ပုံပေးခဲ့မိတာပါလေ။

သံသယမဝင်မိတာ အမှန်ပါ ‘ဈာန်’။ ‘တျာ’က သူ့အ
 မရှိမဖြစ်လိုအပ်သည်ဆိုတာက ဘယ်အချိန်မှာ အဲဒီစိတ်က လေး
 သွားမှာပါလဲ။ ငယ်စိတ်နှင့် အနှစ် (၂၀) ကျော်မှာ သူ ရည်းစားအဖြစ်
 လက်ခံပြီး တွဲဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ‘စိတ်’ ဆိုတာ အချိန်မရွေး ပြောင်း
 နိုင်သည့်အရာမို့ ‘ဈာန်’ ၏ စိတ်အပြောင်းအလဲကို စောင့်ကြည့်
 အန်တီလေးက ပြောခဲ့ပါ၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့စိတ်၊ သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့သဘောကို

ပြည့်နေခဲ့တာပါ။ ဘဝမှာ ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ခံပြီး ချစ်မိခဲ့တာ
 သူ့ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးကိုမျှ ယောင်၍
 မကြည့်မိခဲ့ပါ။ သူ့ထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်မည်ဆိုတာက
 သလာဝေပါပဲ။ အကယ်၍ ‘တျာ’အပေါ် အချစ်တွေလျော့ပြီး ဆက်
 ချစ်နိုင်တော့လျှင်တော့ ကံတရားပေါ့လေ။

‘အချစ်’ က ပြောင်းလဲတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ‘စိတ်’ ကသာ
 ပြောင်းလဲတတ်တာပါ။ ‘တျာ’ကတော့ ‘ဈာန်’ တစ်ယောက်တည်းကို
 သာ ချစ်ပြီး တစ်သက်တာအတွက် လက်တွဲဖို့ ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်
 နိုင်ဖို့ နောက်ဆက်တွဲ ထွက်သက်အထိ ချစ်သွားဖို့ကိုသာ စဉ်းစား
 ခဲ့ပြတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

‘နှင်းဆီခင်’ တို့အိမ်မှာ စာမေးပွဲစစ်ပြီးနောက် Letter နှင့်
 Essay ရေးရန် အကြောင်းအရာ ပြောပြရှင်းပြခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့ စာသင်
 နှစ် စောပြီးမှာမို့ ‘သူရ’ တို့ပိုင်းကို စောစောရောက်ဖြစ်မှာပါ။ စာမေး
 ပွဲရမှာမို့ စိတ်စောပြီး ရောက်တန်ကောင်းပါရဲ့။

“အဲဒါ လာမယ့်တစ်ပတ် English သင်မယ့်နေ့ စာအုပ်
 သင်ရမှာနော်၊ တခြားစာအုပ်ထဲက ကူးရေးလာမယ်မကြာနဲ့၊ ကိုယ်
 တွဲစာကို ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်တတ်ရမယ်”

“တီချယ်”

“ပြောလေ၊ Rose”

“နင်းတို့အတန်းက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တီချယ်ဝိုင်းမှာ သင်ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ ရမလား မေးလို့ပါ”

“သမီးတို့က ကျောင်းမဖွင့်ခင် နှစ်လကြိုပြီး စာသင်ခဲ့တာလေ၊ အခုမှ သူတို့ဝင်လာတော့ စာလိုက်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ကေသီနဲ့မေရီမော်”

“ဟာ... သူတို့က ဝိုင်းကြီးမှာတက်နေတာ မဟုတ်လားဟိုခွန် ဒီကူးလုပ်ရင် ပြဿနာတက်သွားမှာပေါ့”

“အဲဒီဝိုင်းက လူများလို့ စိတ်ရှုပ်တယ်တဲ့”

‘ဝေယံ’ နှင့် အပြန်အလှန်ပြောနေသည့် ‘နှင်းဆီခင်’ က ‘တျာ’ ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်လေ၏။ ဝိုင်းပြောင်းတာက ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ ဒီဝိုင်းကို စုထားပေးတာက Rose ၏မာမီ ‘မမသဇင်’ နဲ့သူ ခွင့်ပြုမှ ဝင်လို့ရမှာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျောင်းသားပိုတိုးတာက ‘တျာ’ အတွက် Lesson စာရွက်စာတမ်း ပိုလာတာသာ ရှိမှာပါ။

“အဲဒါ သမီးမာမီကို မေးလေ၊ လူများတာက တီချယ်သင်ရတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သမီးတို့ စိတ်ရှုပ်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်တာ၊ သမီးမာမီလက်ခံရင် Ok ပေါ့”

“မာမီက တီချယ်ကို မေးဆိုလို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဖြင့် နောက်တစ်ပတ် အခန်းသစ်

သင်တဲ့အချိန် လာစတက်ပါစေ၊ Exam ရှိတဲ့အခါမျိုးမှာ ဒီလိုပဲ တီချယ် reversion ပြန်ပေးတာ ကြိုပြောထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်”

စာသင်ခန်းမှ ထွက်စဉ် ‘မသဇင်’ က စောင့်နေသဖြင့် အားရပ်ပြောတာ ခဏမျှကြာသွားရပါသည်။ တစ်ယောက်ကို ညှဉ်းမည်မျှဆိုတာထက် ငါးယောက်တစ်ဝိုင်းကြေးယူတာဆို ‘နှင်းဆီခင်’ တို့ ပေးရသည့် ကျူရှင်ခက ပိုများနေပါ၏။ သို့သော် တစ်သက်ပိုသွားပေမယ့် တစ်ဦးချင်းစီ စာအတိုင်းပေးမည်ဟု ပြောသဖြင့် အားနာမိသွားရလေသည်။

“အဲဒီကလေးတွေဘက်က ပြောလို့လား၊ မမရဲ့”

“ဟုတ်တယ်... Rose တို့အုပ်စု ကျောင်းစတက်က ညှဉ်းက (၉) တန်းတုန်းကထက် ပိုတော်ပြီး အဆင့်တက်လာလို့ ညှဉ်း သိကုန်လို့ပါ”

“ဒီထက်တော့ ပိုလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ လူများပြီး ဆူညံရင်၊ နားလည် နိုင်မှာမဟုတ်လို့ပါ၊ February လောက် Camp ဖွဲ့ပြီး ကျောင်းဝိုင်းလုပ်ရင် အကုန်စုပြီးလုပ်မှ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်၊ (၁၀) သက်ဆို တျာတိုက်ခန်းလည်း ပြည့်နေပြီ”

“ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲ ဝိုင်းရင်ကော မရဘူးလား”

“အဲဒါဆို သူရတို့အိမ်က ပြောဦးမယ် မမရဲ့၊ အဲဒါကြောင့်

ဘယ်သူ့ဘက်မှ မလိုက်ဘဲ တျာတိုက်ခန်းမှာပဲ လုပ်ပေးမယ်၊ အဲဒါကို မလိုက်နာရင်တော့ ဂုဏ်ထူးရဖို့ တျာ အာမမခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာမရယ်”

“အဲဒါ ညှိပြီးရင် တျာကိုပြောလေ၊ အခုတော့ နောက်ပိုင်း တွေ ဆက်ရမှာမို့ တျာကို ခွင့်ပြုပါ”

‘မသဇင်’ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်တစ်လမ်းကို ဆက် လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဖူးဖူးတို့က တျာတို့တိုက်ခန်းနှင့် အနီးဆုံးမို့ နောက် ဆုံးပိုင်းအဖြစ် သင်ပေးခဲ့တာပါ။ (၉) တန်းမို့ စာလည်းနည်းပြီး (၁၀) တန်းအတွက် အခြေခံကောင်းအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သင်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်လေ၏။ ‘သူရ’ တို့အိမ်သို့ နေ့လယ် (၃) နာရီမတိုးခင် စော၍ ရောက်သွားရပြန်လေသည်။

“ဟာ! ... တီချယ်လာပြီ၊ ဝဏ္ဏတို့ မရောက်သေးဘူး”

“စောင့်ရမှာပေါ့”

“အခန်းထဲ ဝင်ရတော့မှာလား”

“နေပါစေ ... စောပါသေးတယ်”

“အဲဒါ Rose တို့ အဖြေလွှာတွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“စာအပြည့်ပဲနော်”

“မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျောင်းမတူပေမယ့် အပြိုင်အဆိုင်

အောင်ကြမှာ၊ တစ်မှတ်ဆိုတဲ့အရာက အသက်လောက် တန်ဖိုးရှိ တယ်”

“အား! ... တီချယ်တော့ ကဗျာဆန်နေပြီ”

“နောက်တီးနောက်တောက် ပြောပြန်ပြီ ... သားမာမိရော”

“အန်ကယ်လေး ဂျပန်က ပြန်လာမယ်ဆိုလို့ သွားကြိုလေ

“ဪ”

ကလေးတွေက စာသင်ခန်းထဲ မဝင်ချင်သေးပေမယ့် ‘တျာ’ က အရင်ဝင်နှင့်ပါ၏။ အိမ်ထဲမှာ အိမ်အကူ ကောင်မလေးတွေ ရှိနေ တာမို့ ‘တျာ’ အတွက် ရေသန့်ဗူးနှင့် ဖန်ခွက်ကို ဗန်းလေးထဲ ထည့် ကာ လာပို့ပေးလေသည်။ တစ်အောင်အကြာမှာ ‘စန္ဒီ’ နှင့် ‘နန္ဒီ’ ဆက်လာပြီး (၃) နာရီကျော်မှ ‘ဝဏ္ဏ’ နှင့် ‘နန္ဒီ’ က အပြေးအလွှား ဆက်လာလေတော့၏။

“တီချယ် ... စစ်နေပြီလား”

“စစ်တော့မှာ”

ခုံမှာ အပြေးအလွှား ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ‘တျာ’ က အတော်ဆုံးဖြစ်သည့် ‘သူရ’ ကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ခိုင်းပြီး ‘စန္ဒီ’ နှင့် ‘နန္ဒီ’ ကို တစ်ခုံထိုင်စေပါ၏။ စကားများသည့်နှစ်ယောက် စာမေးပွဲဖြေလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စာပြောပြခြင်း

မရှိပါလေ။ ‘တျာ’ က အဖြေစာရွက်နှင့် မေးခွန်းစာရွက်တို့ကို တစ်ခါတည်း ဝေပေးလိုက်ပါ၏။ စာစစ်ချိန်တစ်နာရီအတွင်း အခန်းက တိတ်ဆိတ်နေလေတော့သည်။

ကလေးတွေ စာဖြေနေစဉ် အချိန်ကို အလဟဿမဖြစ်စေ ဘဲ စောစောက ယူလာသည့် အဖြေလွှာ (၄) စောင်ကို စစ်ကြည့်လိုက် ပါ၏။ ဒီလိုစာရွက်စာတမ်းတွေကို ‘တျာ’ ကိုယ်တိုင် ဝယ်ထားတာ ဖြစ်ပေမယ့် အဖြေလွှာတွေကိုတော့ မိဘတွေထံ အမြဲအပ်လေ့ရှိလေ သည်။

“တော်လိုက်တာ”

“ကိုယ့်စာကိုယ်ဖြေ”

အမှန်ချည်း ဆက်တိုက်ရနေပါသည့် ‘နှင်းဆီခင်’ ၏အဖြေ လွှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ‘သူရ’ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ စကားနည်းနာ သည့် ကလေးတွေက စာကို ပိုကြိုးစားနေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီဝိုင်းက တော့ စကားများပြီး စနောက်ဖို့ကိုသာ ပိုအားသန်ကြတာလေ။

“ပြိုင်ဘက်တွေ တိုးလာပြီနော်”

“ဟင်! ... အယ်သူတွေလဲ တီချယ်”

“ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ ဒိတ်ဒိတ်ကူဝိုင်းကနေထွက်ပြီး နှစ်ယောက် တိုးလာတယ်။ အဲဒါ သတိသာထားကြပေတော့၊ စာသင်ချိန်နည်းနည်း တဲ့ကလေးတွေက မင်းတို့ထက် ပိုတော်နေရင် ရှက်စရာကြီး နှစ်ယောက်

ထွက်ပြီးတွေ့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေကြမှာ”

“တီချယ်က သားတို့ကို ပိုချစ်ရမှာပေါ့၊ သားတို့ဝိုင်းက အရင်စတာလေ”

“အရင်ပဲစစ၊ နောက်မှစစ စာတော်မှ ချစ်မှာပေါ့၊ စာညံ့တဲ့ ကလေးကို ဘယ်ဆရာမကများ ချစ်မှာလဲ”

“အဲဒီဝိုင်းက တီချယ်ကို လာဘ်ထိုးပေးလို့လား”

“ကြုံကြမန်မန် ... ကျုပ်ကို လာဘ်ထိုးလို့ ရှင်တို့ အမှတ် ဇနီးရမှာမဟုတ်တာ၊ မြန်မြန်ဖြေ (၁၅) မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“တီချယ်မေးထားတာ choice လည်း မပါဘဲ အများကြီး”

“အဲဒါမှ ကျင့်သားရမှာပေါ့ ... အမြဲတမ်း မ choice ချင်နဲ့ တွန်ခွဲတဲ့ First Test မှာ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိတယ်နော်၊ ပြောမရရင် နင်တို့ဆော့နေတဲ့ phone တွေ ကွန်ပျူတာတွေ အားလုံး သိမ်းဆီးလိုက်မယ်”

ငါးယောက်သား အသံတိတ်သွားကြတော့၏။ အမှတ်ခြစ် စစ်ဆေးတာလည်း ပြီးပြီမို့ စာရွက်တွေထပ်ကာ သိမ်းလိုက်ပါသည်။ မိဘတွေကလည်း တတ်နိုင်သည့်သူတွေမို့ ကလေးတွေကို အလို ချိုက်လွန်းပါ၏။ ဒါကြောင့် ‘တျာ’ က ကလေးတွေ ကျွဲရှင်လာတိုင်း phone ကို အပြင်မှာထားခဲ့ခိုင်းပါ၏။ မို့မှ message ဝင်တာ phone ခြည်တာက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတာ မဟုတ်လား။

‘တျာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း phone ကို file ထဲ မထည့်ခင် silence လုပ်ပြီး vibrate သာ လုပ်ထားပါ၏။ စာသင်ချိန်အားလုံး ကုန်မှ phone သံကို ပြန်ချဲ့လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ‘ဈာန်’ က ‘တျာ’ စာသင်ချိန်ကို နှောင့်ယှက်တာပါလေ။

“ကဲ! ... အချိန်စေ့ပြီ ... စာရွက်တွေ အပ်မယ်”

“ဒီတစ်ကြောင်း ... ဒီတစ်ကြောင်း”

“တစ်ကြောင်းလည်း မရဘူး၊ တစ်လုံးလည်း မရဘူး အကုန်ပေးကြ၊ ပြီးရင် letter နဲ့ essay ရေးဖို့ notes အကြမ်း လိုက်ကူး”

“ဟာ! ... သွားပါပြီ”

“ညစ်ကျယ်ကျယ်လုပ်မနေနဲ့ Text ပဲ ကျွမ်းကျင်ရင် (၆၅) မှတ်ပဲရမှာ၊ နောက် (၂၅) မှတ်က ဒါရေးတတ်မှဖြစ်မယ်၊ ဟိုမှာ ဒီမှား နဲ့ ရပါလိမ့်မယ်၊ နင်တို့လိုချင်တဲ့ D”

ပိတ်ရက်မှာ အပြတ်နားမည်၊ ကဲမည်ဟု စဉ်းစားထားကြ ရပါ၏။ ‘တျာ’ ကလည်း ဒီလိုစိတ်ကူးကို ကြုံသိနေတာပါ။ အဲဒါ စာပေးမှသာ စာအုပ်ကိုင်ကြသည့် ကျောင်းသားတွေရဲ့အကျင့်ကို သိသိ ကျူးရှင်ဆရာမ လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၇)

ဒီနေ့ ‘ကျော်စွာ’ off ရက် ယူထားတာမို့ ဆိုင်ကို စော ဆာထွက်ခဲ့ပါ၏။ မိုးကုန်ခါနီးတောင်မှ မိုးက မကျသွားသေးပါဘဲ စိန်စိန်ဖြင့် ရွာနေသဖြင့် အပေါ်မှ ဆွယ်တာလက်ရှည် ထပ်စက်ခဲ့ လာသည်။ ကားကို ဆိုင်ရှေ့ရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်သော့ဖြင့် သွပ်တံခါးကို ခွင့်လိုက်ပြီး မြှင့်တင်လိုက်ပါ၏။ အတွင်းမှ မှန်တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်း ဝင်လိုက်သည်။

‘စည်သူ’ မရောက်သေးပေမယ့် အရင်ရောက်သည့်လူက ဆွန်ရှင်းရေးကို ဦးသလို လုပ်ရပါ၏။ ဆိုင်အတွင်း ကော်ဖီခင်း ပေမယ့် အမှိုက်သမိုက်စက္ကူစလို သေးသေးလေးတွေ ရှိတတ်

၈၀ ❖ မမသန္တီမောင်

တာမို့ ကော်ဖီပေါ့လည်းရသည့် တံမြက်စည်းကိုယူ၍ ကော်ပြားဖြင့် လှည်း ကျင်းသန့်ရှင်းလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ကောင်တာမှန်ပုံးနှင့် မှန်နံရံတို့ကို မှန်ကြည်ဆေးဖြန်းလျက် အဝတ်ဖြင့် ဖုံးတွေ ပြောင်စင်အောင် တိုက်လိုက်၏။

Cleaning အားလုံးပြီးမှ လက်ကို သေချာ ဆပ်ပြာဆီဖြင့် ဆေးလိုက်ပြီး ရေခြောက်အောင် သုတ်လိုက်ပါသည်။ Aircon အနေတော်ခန့် အေးစေရန် ခလုတ်ဖွင့်ထားလိုက်ပြီးနောက် မှန်ပုံးတွေထဲမှ ပစ္စည်းတွေ ခွဲစောင်းမညီညာဖြစ်နေတာကြည့်ကောင်းအောင် ကြည့်ရင်း တစ်ပုံးစီ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီလိုက်ဆက် (၈) နာရီသာ ရှိသေးတာ မို့ ဝယ်သူတွေ မလာလောက်သေး။

အသစ်ဝင်လာသည့် ပစ္စည်းတွေ ရောက်နေပြီမို့ စတိုခန်းမှ စက္ကူပုံးကို ယူထုတ်လာကာ သူ အမြဲထိုင်လေ့ရှိသည့် ငွေသစ်ကောင်တာမှန်ပုံးထဲမှာ (ရှင်းထားပြီးသားမို့) စီထည့်လိုက်ပါ။ Customer တိုင်းက အဟောင်းပြင်တာထက် အသစ်ထွက်သမျှကို ပိုလိုချင် ဝယ်ချင်ကြတာမို့ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းတိုင်း အမြန်ရောက်ရန် ဆက်သွယ်မှာယူရလေသည်။

အားလုံးစိတ်တိုင်းကျ ပြင်ပြီးလေမှ ကော်ဖီကို ခွက်ကြိုဖြင့် ဖျော်လိုက်ပါ၏။ သူက Ready made ထုပ်တွေကို မသုံး။ Coffee မှန်ပုလင်းဝယ်ထားကာ သကြားနည်းနည်း၊ နို့နည်းနည်း

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖

၈၁

နည်းနည်းဖြင့် သိပ်ကြီးမချို့အောင် စိမ့်စိမ့်လေး ဖျော်သောက်သင့်ပါသည်။ ယောက်ျားလေး သုံးယောက်မို့ နှိမ့်မီးပူကာ တစ်ရက်တော့ အလွယ်လေး ကုန်လေ၏။ ကော်ဖီခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး နံရံတော့ပြားလေးခံလျက် တင်လိုက်ကာ ခုံမှာထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်လောက် 'တျာ' ထံ phone ပြောလျှင် ရပေမယ့် အားမှာစိုးသဖြင့် message ပို့ရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။ အလွယ်နှင့် အတူတူနေရဦးကာလက ဝေးနေသေးတာ မှန်ပေမယ့် သားချင်းကဖြင့် အပြန်နေတာပါ။ ကျောင်းတက်တုန်းကမှ နေ့စဉ် ခွင့်ရခဲ့ပြီး အခုလို လုပ်ငန်းခွင်ဝင်လေမှ မတွေ့ရတော့တာ ခံရတုန်းလေသည်။

"Morning! Breakfast ဘာစားလဲ?"

တအောင့်အကြာမှာ message ပြန်ပို့လေ၏။ မဆိုးဘူး။

နေရင်း phone ဘေးမှာ ရှိနေတာ ထင်ပါရဲ့။ အတွေးဖြင့် ကို ငုံကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒီလိုမနက်ပိုင်းအချိန်လေးမှာသာ 'တျာ' အားလပ်ချိန်လေး ရှိကြတာ မဟုတ်လား။

"မှန်ဟင်းခါး"

"စားချင်တယ်"

"စားချင် ဝယ်စားပေါ့"

"ဒီလိုကြေးလား"

“Line ဖွင့်ထားရင် ပုံစုံပေးမယ်... ကြည့်ပြီးစား”

တကယ်ပင် Viber မှ ပုံရောက်လာလေ၏။ လူပုံမလာပါဘဲ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါသည့် မုန့်ပွဲက စားချင်စရာ မုန့်ဖတ်ဖြူဖြူထက် ငရုတ်သီးမှုန့် နည်းနည်း၊ ဘူးသီးကြော်၊ အိတ်တစ်ခြမ်းနှင့် နံနံပင် ဖြူးထားတာလေ။ ဟင်းရည်ကို ဘေးရှိ ယန်လုံးထဲမှာ ပြင်ထားတာကို မြင်ရလေ၏။

“ငရုတ်သီးမှုန့်တွေ စားပြန်ပြီလား”

“နည်းနည်းပါ။ ရာနံရော ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“Drinking Coffee, now”

“Good!”

“လွမ်းတယ်ကွာ”

“အတူတူပဲ”

သူပြုံးရင်းမှ ရယ်သံထွက်သွားရပါ၏။ Message ရတာတောင် ဤမျှ ကြည်နူးနေရလျှင် လူချင်းတွေ့လိုက်ပါက မျှ ပျော်ရွှင်ရပါမည်နည်း။ နားရက်ရလျှင် အတူတူစိတ်ကြိုက်လည်ချင်ပါရဲ့ ‘တျာ’ ရယ်။ ပူဆာသလိုပြောလျှင် မျက်မှောက်ကြတ်ပြဦးမှာ မဟုတ်လား။

“ချစ်လား”

“အင်း”

“ဘယ်လောက်ချစ်တာလဲ”

“မိုးလောက်ကြီး”

“ကိုယ်က စကြဝဠာလောက်ကြီးကို ချစ်တာ”

“ပိုဦး”

Phone ထဲ အာရုံစိုက်နေရာမှ ခပ်သင်းသင်းရေမွှေးနံ့ကြောင့် သတိဝင်သွားရပါသည်။ ခုံမှာထိုင်နေလျက်မှ ဖုတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိစဉ် သူ အံ့သြသွားရလေ၏။ အလိုလေး! ... သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြီး အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ။ ရှင်းရှင်းခြာရလျှင် ညှို့အားပြင်းသည့် အကြည့်တို့ဖြင့် ခေတ်ဆန်လွန်းပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဪ”

“Customer ရောက်လာတာတောင် welcome မလုပ်ဘဲ Phone ထဲ စိတ်ရောက်နေတာပါလား။ You တော့ အလုပ်ပြုတ်သွားမှာပဲ”

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ”

“ဟင်းဟင်း... တို့လိုချင်တာ You ပေးနိုင်လို့လား”

ကြည့်စမ်း! ... အကြည့်တင်မက အပြောပါ ရဲတင်းလွန်းသည့် မိန်းကလေးပါပဲလား။ ‘တျာ’ ဆိုလျှင် ဤသို့ယောက်ျားလေးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် ပြိုင်မကြည့်ရဲပါဘဲ မျက်လွှာချသွား

တတ်တာပါ။ ဒီလောက် ဦးအေးနေတာတောင်မှ နွေးထွေးလုံခြုံအောင် မဝတ်ထားပါဘဲ ခပ်ပါးပါးအပျော့သား အနက်ရောင်ဂါဝန်တိုတိုနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုကပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်လွင်အောင် ဝတ်ထားရတယ်လို့

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က phone နဲ့ပတ်သက်တဲ့ Access တွေ အတော်လေးစုံအောင် တင်ထားပြီး ရောင်းတဲ့ဆိုင်ပါ။ အဲဒါ လွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မရောင်းပါဘူး”

“စိတ်ဆတ်တာလည်း လွယ်လိုက်တာကွယ်၊ တို့က ဘာ မဝယ်ဘဲ အပျော်လျှောက်ကြည့်တဲ့ပုံစံမျိုးပေါက်နေလို့လား”

တောက်! ... စိတ်ရှိတိုင်း အော်လိုက်ရမကောင်းလို့ စောစောစီးစီး ရောက်လာပါသည့် Customer ကို ဆိုင်ရှင်က အော်လောက်လွှတ်လိုက်ဆိုပြီး သတင်းသာ ပျံ့နှံ့သွားလျှင်ဖြင့် သူတို့ Infinity ဆိုင်လည်း အပိတ်ခံရရုံသာ ရှိတော့တာပါ။ သူက ‘တူ’ တစ်ဦးတည်းကလွဲလို့ တခြားသူစိမ်းတွေနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ ဖျင်းသူပါ။ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်မြန်သူမို့ တော်ရုံနှင့် သိပ်မရောင်း အပြောချီပါသည့် ‘ကျော်စွာ’ ကသာ အများဆုံး ရောင်းရလေ အခုလည်း လူကို ကလီဟန်ဖြင့် ပြောနေပါသည့် ကောင်မလေး မြင်ပြင်းကတ်လာလေတော့သည်။

“ဘာဝယ်ချင်သလဲဆိုတာကိုသာ ပြောပါ”

“အပြောင်းအလဲက မြန်လိုက်တာနော်၊ စောစောက

ဘောကျပြီး ပြုံးနေလိုက်တာ၊ မူကြိုကလေးလေးလားထင်ရတယ်၊ ခုတော့ဖြင့် မျက်နှာက ချက်ချင်းမူနီမိုင်းနေပြီ”

“ဝယ်ချင်တဲ့ပစ္စည်းကို လိုက်ကြည့်ပြီး တွေ့ရင်ပြောပါ”

ကောင်မလေးက မဲ့၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။ အတော်လှသည် ကလေးမို့ မဲ့တာတောင်မှ ကြည့်ကောင်းနေတာပါ။ စည်သူတို့ ထယ်မျှ ငေးလိုက်ကြမလဲ။ သူက ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ Miss ဘွဲ့၊ Miss ဘွဲ့ ရထားသည့် ဒီတိဒီတိကျမယ်တွေကိုတောင်မှ မျက်စိထဲ နေပါလေ။ သူ၏ချစ်သော၊ ပို၍ချစ်သော၊ အချစ်ဆုံးနှင့် အချစ်တွေ အဆုံအယှက်ထားပါသည့် ‘တျာ’ ကိုသာ မျက်စိထဲ စွဲနေအောင် လှနေ ထာပါပဲ။

“အဲဒီလိုကြီးလား၊ Service လုပ်ငန်းတွေမှာ အမြဲတမ်း သူတို့ Three (s) ဆိုတာကို You မသိဘူးလား”

အတော်အရစ်ရှည်သည့် ဂျပန်မူလီပါပဲလား။ ဝန်ဆောင်မှု င်ငန်းတွေဖြစ်သည့် Hotel, Bank, Sale Centre တွေမှာ သမ်းအားလုံးက sweet (ချိုသာသော), smile (အပြုံးကို ဝင်သော), smart (ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ဖြစ်စေသော) စသည့် Triple ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ကျင့်သုံးကြရတာပါ။

သို့သော် ... သူကဖြင့် ရိုးသားပွင့်လင်းအပြုံးဖြင့် သဘာဝ လှပသည့် ‘တျာ’ ကိုသာ အကြည့်တွေမှတစ်ဆင့် ရင်တွင်း

ထိတိုင် နေရာပေးထားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒါကိုမသိသည့် သူမက သူ့ကို 'ကြာ' အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ဆွဲဆောင်နေသည့်နှယ်မီး သူ့နေရာမှာ ချောလဲရောထိုင်ပြီး ယောရောရှိ လုပ်တတ်သည့်စားနေ ကျ ကြောင်ဖားလို ယောက်ျားမျိုးသာဖြစ်နေရင် ဒီကောင်မလေးတော့ ကြောင်စာမိတော့မှာ အမှန်ပါလေ။

“ဒီမှာ အမိ ... ဝယ်သူရောက်လာလို့ ဝမ်းသာမိတာ မှန် ပေမယ့် ဘာမှမဝယ်ဘဲ လျှောက်ကြည့်လည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အလာပသလ္လာပ ပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းဖို့ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ပါဘူး ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မဟုတ်လို့ပါ”

“ဒါက ရင့်ပြတာပေါ့လေ၊ အမိလို့သုံးရအောင် တို့အသက် ကို ဘယ်လောက်များ ထင်နေလို့လဲ”

“ဒီမှာ”

“ဒီမှာတွေ၊ ဟိုမှာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်မှ Ok မယ်ဆိုရင်လည်း Ok ပါတယ်၊ တို့နာမည် 'ဖန် ပါ၊ ယူနာမည်ကရော’

“ဈာန်တော့ စောစောစီးစီး ဈေးဦးပေါက်နေပါလား”

ရုတ်တရက်ရောက်ချလာသည့် 'စည်သူ' က ထုံးစံအတိုင်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောတော့တာပါ။ နာမည်မပြောဖြစ်ခင်မှာထင် သူနာမည်ကို သူမ သိသွားသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရပါ၏။ 'ဖန်

လောကမှာ ရှားပါးသည့်အမည်ဟူ၍ 'တျာ' တစ်ဦးတည်း ရှိမည် ဆိုသောပါလျက် နောက်တစ်ယောက်က ပေါ်လာပါရောလား။

“ဈာန်တဲ့လား၊ နာမည်က အမိုက်စားပဲ”

ကြည့်! ... မထိတထိအပြုံးမျိုးဖြင့် လူကို နှိသဲ့သဲ့ပြောနေ ခဲ့ပြီး လက်ထဲမှာ ကော်ဖီခွက်ကိုင်ရင်း သူ ထရပ်လိုက်မိ၏။ သူ့လက်ထဲမှခွက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်ဝန်းတို့ လက်ခနဲ ကြွေးလေသည်။ 'တျာ' ကိုသာ မျက်ဝန်းလှသည်ဟု ထင်ထားပါ သူ၏ ဤသို့ မျက်လုံးလှသည့် မိန်းကလေးမျိုး ထပ်ရှိပြန်ပါရောလား။ သူ့... ကြည့်သည့်အကြည့်တို့၏သဘောကဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မတူ သေး။

“ကော်ဖီကြိုက်တယ်ပေါ့၊ တို့နဲ့ အကြိုက်တူသားပဲ”

“စည်သူ”

“ဟေ”

“ညှော်သည်လိုချင်တာ ရှာပေးလိုက်ပါကွာ၊ cl Toiletသွား နေပြီ”

“အေးအေး”

သူ အနောက်ဘက်ရှိ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ ရှောင်ထွက်ခဲ့ သည်။ မိန်းမဆိုသည့် ကူတ္တီယာတွေထဲမှာ ဤသို့ ကလက်လွန်းပါ သည့် မိန်းကလေးမျိုးကို သူ့မျက်စိထဲ ဘယ်လိုမှကြည့်မရပါ။ ဒီနေ့

ခေတ် ပေါ်ပင်ဖြစ်နေပါသည်။ အတို၊ အပြတ်၊ အခွဲ၊ အဟိုက် ဆိုတာမျိုးကို 'တျာ' ကဖြင့် ရှုပ်ပေါ်လော်လီတစ်ကြိမ်မှမဝတ်ခဲ့ပါလေ။ အရှက်လုံ၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလွန်းပါသည်။ blouse လှလေးတွေနှင့် လုံချည်ကိုသာ အမြဲဝတ်လေ့ရှိပါ၏။ လုပ်သည့်အလုပ်ကလည်း ဆရာမမို့ လိုက်ဖက်မှု ပိုရှိစေတာပါ။

အကြိုက်တူသတဲ့။ ဒါကိုတော့ သူ ဝန်ခံပါသည်။ သူ့ကော်ဖီကိုသာ အမြဲသောက်လေ့ရှိပြီး 'တျာ' ကဖြင့် မိန်းကလေးတန်း လက်ဖက်ရည်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်တတ်သူပါ။ အချို့မကြိုက်တာ အစိမ့်ကြိုက်တာတို့က 'တျာ' ကို မိန်းကလေးဟု မည်သို့မျှ ထင်စရာမရှိပါချေ။ ချိုသည့် cake ထက် ခပ်စိမ့်စိမ့် ပေါင်မုန့်ကိုသာ 'တျာ' ကို သူ အမြဲဝယ်ပေးရလေသည်။

'တျာ' က အဖြူကို နှစ်သက်သည်။ သူက အနက်ရောင်ကို နှစ်ခြိုက်လေ၏။ ပစ္စည်းရွေးတိုင်း မကြာခဏ စကားများကြရပေမည် သူရွေးပေးသည့် မီးခိုးရောင်အိတ်မျိုး၊ အနွေးထည်မျိုးကို 'တျာ' လက်သင့်သလို 'တျာ' ရွေးပေးသည့် ဆင်စွယ်ရောင်ဘောင်းဘီလည်း သူ ဝတ်ဖြစ်လေ၏။ လောကမှာ အကြိုက်တူမှ စုံတွဲဖြစ်ကြတာမှမဟုတ်တာ။ အသွင်မတူပါဘဲ 'တျာ' နှင့်သူ အခုထိ ဆက်သွယ်တွဲနေတာ အားလုံးက အသိပင် မဟုတ်ပါလား။

အထဲမှ ပြန်ထွက်လာစဉ် စောစောက မိန်းကလေး

တွေ့ရတော့ပါလေ။ 'စည်သူ' က အံ့ဆွဲထဲသို့ ငွေထည့်ရင်း သူ့ကို ချဉ်ပြောလေ၏။

“သုံးပုံးကျော်စိုး ဝယ်သွားတယ်၊ Sumsung Brand ဆွဲရည်း ရွေးသွားတာ၊ ထောလည်း ထောတယ်၊ တော်တော်လည်း ချာတယ်ကွ၊ မင်းကိုလည်း နည်းနည်းတင်းသွားလေရဲ့”

“တော်စမ်းပါကွာ ... အထာတွေ ငါ မလိုဘူး”

“ဘာလဲ ... တျာမှတျာပဲလား”

“မင်းသိရင် ပြီးတာပဲ”

စာရင်းစာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ Date ရေးလိုက်ပြီး ('စည်သူ' ရောင်းလိုက်သည့် ပစ္စည်း voucher ကိုကြည့်ပြီး) စာရင်းရေးလိုက်ပါ၏။ ကျိတ်ကျိတ်တိုးရောင်းကောင်းတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် နေ့စဉ်တော့ (၁၀) သိန်းဝန်းကျင် ရောင်းအားရှိပါသည်။ ဘယ်သူတောင်းတင်း ဘယ်သူပဲလျော့လျော့ သူ့အာရုံကဖြင့် 'တျာ' ထံမှာ နှိမ့်နေတာပါလေ။

အခန်း (၈)

ဒီနေ့ စာသင်တန်းသားကျောင်းသူအသစ်ရောက်မှာမို့ အိမ်မှ စောစောထွက်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ စာအခန်းသစ် စသင်ပေးရမှာမို့ မမော်ထံမှာ အပ်ထားပါသည့် စာရွက်ထုပ်ကို ဝင်ယူလိုက်ပါသည်။ စာရွက်တွေ စုံမစုံ သေချာထုတ်၍ စစ်ပြီး စတိုးဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်လိုက်စဉ် လမ်းဘေးရှိ ခဲကို ခလုတ်တိုက်မိသွားပါ၏။

“အမေ့! ... အားလားလား နာလိုက်တာ”

ခြေမ နာကျင်သွားရပြီး ညှိသွားလေ၏။ ဒဏ်ရာမရှိအောင် သတိထားနေပေမယ့် ကြံဖန်ဖြစ်ရတယ်လို့၊ ‘ဈာန်’ သိလျှင် နာကျင်ရတာထက် ဂရုမထားကောင်းလားဆိုပြီး ဆူပူနေမှာလေ။ ခြေထောက်ကို

ကြည့်ကာ စုပ်သပ်လိုက်မိလေ၏။ ဒီလောက်လေးကို အသည်း သန်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကလေးတွေ စာသင်ပေးဖို့ကိုသာ အချိန်ကုန်ထားရပါသည်။

နေ့ခင်း (၁) နာရီ အချိန်ပိုင်းကို စရောက်ပါ၏။ ယောက်ျား သားနှစ်ယောက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရှိသည့်ပိုင်းက နောက်ထပ် နှစ်ကလေးနှစ်ယောက် ထပ်ရောက်နေပြီမို့ (၆) ယောက်ပိုင်းဖြစ်သွား သည်။ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ် ကလေးတွေက ထ၍ နှုတ်ဆက် ချီတက်ကြလေ၏။

“မင်္ဂလာပါ တီချယ်”

“မင်္ဂလာပါကွယ်”

“ဟယ် ... တီချယ်က ငယ်ငယ်လေး”

“ကေသီနဲ့ မေရီမော်တို့ စတက်ပြီ၊ တီချယ်”

“ဪ ... အေးအေး ဝေယံရေ၊ Notes တွေ ဝေ ချိတ်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်”

“ဟိုဘက်ပိုင်း ဒီဘက်ပိုင်း စာသင်တာ သင်နည်းနဲ့ဆရာ အဘော်တော့ ကွဲပြားလိမ့်မယ်နော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတို့ ထူးထူး နှစ်ချိန်အောင်ဖို့က အဓိကပဲ၊ တီချယ်က Monday နဲ့ Tuesday ကို English နဲ့ Physics သင်တယ်၊ Physics ကို Modern physics

နည်းနည်းနဲ့ chapter တစ်ခန်းချင်းစီ သင်ပေးသွားတာပါ။ တစ်ခန်းပြီးတိုင်း Exam တစ်ခါစစ်တယ်။ လပတ်ဖြေကားနီး တစ်ခါစစ်တယ်။ First Test, Second Test တွေလည်း အဲဒီလို စစ်ပေးမယ်။ Wednesday နဲ့ Thursday မှာ Bio နဲ့ Chemistry သင်တယ်။ Chemistry ကို ထုတ်ဖော်ပုံ တစ်ခုစီနည်းနည်းချင်း ကျက်ခိုင်းပြီး Physics လို့ပဲ အခန်းဆက်တိုက် သင်ပေးတယ်။ Friday နဲ့ Saturday မှာ မြန်မာနဲ့ Maths သင်တယ်။ တစ်ခန်းပြီးတိုင်း မေးခွန်းဟောင်းတွေ တစ်ခါတည်း လေ့လာပြီး တွက်ရကျက်ရမှာ ပျင်းလို့မရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ တီချယ်”

“ကဲ! ... English က unit အသစ် စတက်မှာမို့ Text တွေ ဖွင့်ပါ”

စာရှင်းရသည့်နေ့မို့ အာပေါက် အာခြောက်ရလေသည်။ ကျောင်းသူအသစ်နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် သတိထားမိစေမယ့် မျက်နှာလေးတွေ ကြည်တာမို့ နားလည်ကြမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ထက်ထက်မြက်မြက်လေးတွေမို့ စာသင်ပေးရတာ အားရှိစေပါသည်။ Physics Definition တွေရှင်းပြီး ပစ္စာတွက်တော့လည်း စိတ်ဝင်တစားရှိတာမို့ စာသင်ချိန်က သတ်မှတ်ထားတာထက် ပိုစော၍ ပြီးလေ၏။

“နားမလည်တာရှိရင် မေးနော်၊ အကယ်၍ ကျောင်းကပေးလိုက်လို့ မတွက်တတ်တာမျိုးရှိရင်လည်း စာသင်ချိန်အပြီးနောက်

မေးလို့ရတယ်”

“တီချယ်က သဘောကောင်းလိုက်တာ”

“ပြောသားပဲ”

“မနက်ဖြန် ဒီနေ့သင်လိုက်တဲ့ Definition တွေ ဆိုရမယ်။ English က Text ကို သေချာကျေညက်အောင် ဖတ်ပါ။ တီချယ်တိုင်ပေးလိုက်တဲ့ အသံထွက်စာလုံးတွေကို ရေးကျက်ပါ။ မနက်ဖြန် Dictation ခေါ်ပါမယ်။ ဒီပစ္စာအဖြေရရင် ပြန်လို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချယ်”

ပထမအချိန်ပြီးပြီမို့ ‘မသင်’ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါ၏။

ခြုံထောက်ကာ မြက်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။ တစ်ချိန်လုံး မတ်တတ်ခုပ်နေရတာမို့ သွေးကျပြီး ပိုနားလာပါ၏။ အိမ်ရောက်လျှင်တော့ ဆေးလုံးပတ်တီးစည်းရပေမည်။ ‘သူရ’ တို့ လမ်းထဲဝင်လိုက်စဉ် ရှေ့မှာ ‘နီ’ တို့အုပ်စု သွားနေတာကို မြင်ပေမယ့် လှမ်းမခေါ်ဖြစ်ပါ။ ခြေထောက်နာနေတာမို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ! ... တီချယ် နောက်မှာပါလာပြီ”

‘ဝဏ္ဏ’ နှင့် ‘နန္ဒ’ က တွန်းထိုးဆော့ရင်း လှည့်အကြည့်နှင့် သွားလေ၏။ ခြံထဲဝင်ကာနီးမှ ‘တျာ’ ကို ရပ်စောင့်နေသလို ‘နီ’ က လက်ထဲမှ စာအုပ်ထုပ်ကို ကူသယ်ပေးပါသည်။ မူကြိုလေးတွေနယ် အပြုအမူကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ငယ်ငယ်က

ဆရာမကို 'တျာ' ထိုသို့ကြိုတိုင်း 'ဈာန်' က မနာလိုဖြစ်ပြီး သူ့တော့
ပိုးအိတ်နှင့် ထမင်းပူးခြင်းတောင်းကို အတင်းသယ်ခိုင်းတာပါလေ။
'တျာ' ကောင်လေးက အဲဒီလို စိတ်ပုပ်ပုပ်လေးပါပဲ။

“တီချယ်”

“ရှင်”

“သူရက အိမ်မှာ ဒီနေ့ ကြာဆံချက် ချက်စားလို့ အဲဒီတုန်း
ပြီးမှ စာသင်ပါတဲ့”

“စားကြလေ ... အချိန်ရသားပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူး တီချယ်ရဲ့၊ တီချယ်
ကို တစ်ဝိုင်းတည်း ဖိတ်ကျွေးချင်လို့ ပြောထားတာပါ”

“ဪ ... အားနာစရာကြီး ... တီချယ် မဆာလို့ပါ”

တကယ်လည်း မဆာသောကြောင့်ပါပဲ။ ဒီအချိန်က ဗိုက်ဆာ
ချိန်မဟုတ်ပါဘဲ ညနေ (၅) နာရီမှ ဗိုက်ဆာတတ်တာပါ။ ဒါကို
လို့လည်း ‘နှင်းဆီခင်’တို့အိမ်က ‘တျာ’ကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အပြစ်
ပြင်ကျွေးတတ်ပါ၏။ ဗိုက်အဆာခံနိုင်ရန် ကတ်ကြေးကိုက်၊ ကြက်သား
ပလာတာ၊ စသည်ဖြင့် တစ်နေ့တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ကျွေးလေသည်။
ဗိုက်သိပ်မဆာ၍ ငြင်းလျှင်လည်း ကွေ့ကာအုပ်လို အပူနှင့် ဟလူအိတ်
အအေးမျိုးကို ရာသီဥတုကိုကြည့်၍ ပြောင်းလဲညှိပေးပါ၏။ နောက်
နှစ် (၁၀) တန်း ပိုင်းကို (၃) လပိုင်းကတည်းကစ၍ ကြိုပြောထားတာ

“တျာ”တော့ နွေ (၄) လ နားရမည့်ကိန်းမရှိတော့ပါချေ။ အနည်းဆုံး
April တစ်လတော့ အမြဲနားရက်ရခဲ့တာမို့ ဈာန်သာသိလျှင် ပြောတော့
လေမည်။

“ဟော! ... ရောက်လာကြပြီလား။ အတော်ပဲ ... ထမင်း
စားဆန်းထဲ အရင်ဝင်လိုက်ကြပါနော်”

“ဪ ... အစ်မရေ၊ တျာ မဆာလို့ မစားဘူးနော်၊
တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

“မဟုတ်တာ ဆရာမရယ် ... ဆရာမ၊မစားရင် စန္ဒီတို့
ညီအစ်မလည်း စားရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လာပါရှင်”

‘မစာခြည်’ ဆွဲခေါ်နေပြီမို့ အိမ်ထဲထိ ပါလာလေတော့၏။
တကယ်ပင် ထမင်းစားခန်းမှာ အဆင်သင့် ပြင်ထားပေးတာပါလား။
ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်သည့် ‘ဝဏ္ဏ’ နှင့် ‘နန္ဒ’ ကဖြင့် အရင်ဝင်ထိုင်
နှင့်ကြပြီး ‘စန္ဒီ’ တို့ညီအစ်မက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေလေသည်။
‘တျာ’ သာ ဝင်မထိုင်ဖြစ်လျှင် ‘စန္ဒီ’တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က
ဒီစားပိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါချေ။

“ကျွန်မမောင်လေး ပြန်ရောက်တာနဲ့ မွေးနေ့ရက်တိုက်တာ
မို့ မနေ့က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး အလှူလုပ်ဖြစ်တယ်၊ ဆရာမနဲ့
ကလေးတွေက တစ်ရက်ပဲ နားကြတာမို့ ဒီနေ့ကို တမင်တကာ
ချက်ကျွေးတာပါရှင်”

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းတော့ စားပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမရယ် ... ဒီမှာထိုင်ပါရှင်၊ သမီးတို့လည်း ထိုင်ကြလေ၊ အားမနာနဲ့နော် ... ဝအောင် စားရမယ်၊ ဆရာမလည်း သုံးဆောင်ပါရှင်”

ရော်! ... ညှပ်ခံသည့်အိမ်ရှင်ကပဲ ကျေးဇူးတင်ရတယ်လို့ ‘စန္ဒီ’ တို့ ညီအစ်မနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ‘မစာခြည်’ က အိမ်မှကောင်မလေးတွေ ထည့်ပေးတာကိုပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ပင် ပြင်ကျွေးနေတာမို့ အားနာမျက်နှာပူမိတာ အမှန်ပါ။ မွေးနေ့ဆိုသည့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လည်း မပေးဘဲ ဝင်စားနေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

“ဟာ! ... တီချယ်လို့ စားနေကြပြီ၊ မာမီ၊ တီချယ်ကို အသားများများ၊ ငုံးဥများများနော်”

“အေးပါ သားရယ်”

“ဖားတာ ... ဖားတာ”

“အေးလေ ... ဖားလို့ အမှတ်တိုးပေးတာကျနေတာပဲ”

“သုံးဆောင်ပါ ဆရာမ”

“တော်ပါပြီ အစ်မ၊ ထပ်မထည့်ပေးပါနဲ့၊ တျာက အသား သိပ်မကြိုက်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ငုံးဥတော့ စားပါရှင်”

လက်ကာပြီးတားနေတာတောင်မှ ‘တျာ’ ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ညှပ်လေးငါးလုံးခန့် ရောက်လာလေ၏။ ‘သူရ’ က ရေချိုးပြီး အပြေး အလွှား ရောက်လာပုံပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ အနေမခက်စေရန် အတူ ထိုင်ထိုင်၍ စားပေးပါသည်။ ပြဿနာပါပဲ အချိန်စောစောလာမိသည့် အတွက် ‘တျာ’ နှင့် မသိ မရင်းနှီးသည့် ‘သူရ’ ဖိုပြီးလေးမွေးနေ့ကိုမှ တားစားသလို ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဟယ် ... တော်ပြီလား ဆရာမ ... ဝရဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တျာ၊ နေ့လယ် (၁၁) နာရီလောက်ကမှ ခင်းစားထားလို့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ဒါဖြင့် ရွှေကြည်နွင်းမကင်းလေး အချို့တည်းပါဦး”

“တော်ပါပြီ အစ်မရယ် ... တျာက အချို့လည်း သိပ် မကြိုက်လို့ပါ”

“ဪ ... ဆရာမ မကြိုက်တာကလည်း များလိုက်တာ”

“တီချယ်ကြိုက်တာ သားသိတယ်”

“ဘာတုန်း”

“Royal Teamix မာမီ ... ဟိုလက တီချယ် File ထဲမှာ Teamix အထုပ်လေး တွေ့လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်လည်း လက်ဖက်ရည်လေးတစ်ခွက်ပဲ ပြန်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး မဖျော်ပါနဲ့ အစ်မရယ် ... တကယ်တမ်းနေပြီပဲ”

“ဆရာမကလည်းလေ ... နည်းနည်းလေး စားတာကို

“ကလေးတွေ စားပြီမှပဲ လိုက်ခဲ့နော် ... တီချယ် သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခုံမှ မြန်မြန်ထရပ်ကာ ထွက်ခဲ့ရတော့လေ၏။ နို့မို့ တစ်ခါတစ်ရံ ထပ်ကျွေးနေတော့မှာလေ။ ခြေလှမ်းကို ဧည့်ခန်းသားရှိ သီးဓာသင်ခန်းသီး အမြန်လှမ်းလိုက်ပါသည်။ စေ့စပ်ထားပါသည့် တံကို ကိုင်လှည့်လိုက်စဉ်အတွင်းဘက်မှ အားဖြင့် ဆွဲလိုက်သည်မို့ ထူမထင်မှတ်ပါဘဲ အခန်းတွင်းသို့ ယိုင်ပြီး လဲသွားရလေ၏။

“အမေ့!”

“ဟောဗျာ!”

လူက သတိအမြဲရှိသူဖြစ်ပေမယ့် ခြေထောက်နာနေသည့် တစ်ကြောင်းမို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှေ့ကို ထိုးလဲသွားလေ၏။ လက်က အလိုလို ခပ်မာမာနေရာကို ဖိလျက် ထောက်မိပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ အလိုလေး ... အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ရင်ကိုမှ ထိမိပါရောလား။ နင်တော့သေပြီ၊ ‘တျာ’ ... မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ရပ်မို့ မျက်နှာရဲသွားရလေတော့၏။

“အို!”

“Sorry ... Sorry .... ဘယ်သူမှမရှိသေးလို့ ဝင်ကြည့်နေ

“အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲ ... ဟိဟိ!”

“ဟေ့ကောင်!”

“သားတို့တီချယ်လေ အန်ကယ်လေးရဲ့ ... မိတယ်တယ်လား”

“ဘာကိုမိတာလဲ ... မင်းစကားက ဘာကြီးလဲကွ”

“စောစောကပဲ မိသွားတာလေ ... မြင်လိုက်ပါတယ်”

“သူရနော် ... ငါ့ကို နောက်စရာ ထင်နေလား”

“ကန်တော့ပါ တီချယ် ... ကန်တော့ ... ဟီးဟီး”

နောက်မှ တစ်ပြုကြီး လိုက်ဝင်လာတာမို့ တော်ပါသေး၏။

နောက်တစ်ကြိမ်တည်းပြီး ကလေးတွေမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ English Text ကိုသာ မျက်နှာကွယ်၍ စာဖတ်နေမိပါသည်။ ‘သူရ’ နောက်ဖြင့် ပြုံးစိစိဖြင့် အပိုးမကျိုးနိုင်ပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဲဒီအခန်းက ဒီအခန်းထဲရောက်နေရတာပါလိမ့်။ မဆီမဆိုင် ဘာလုပ်သည်မသိပါ။

“သုံးခေါက်တိုင်ပေးတဲ့စာလုံးတွေကို မနက်ဖြန် Dictate ဆိုမှာနော်၊ Physics Notes တွေထုတ်”

၁၀၀ ❖ သော့ဖောင်

“တီချယ်မှ မပေးရသေးတာ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“အဟမ်း! ... အဟမ်း”

“သူရဇော်”

“သား ဘာမှမပြောဘူး၊ တီချယ်”

မမေ့စဖူး မေ့နေတာမို့ File ထဲမှ စာရွက်တွေကို ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် ‘သူရ’ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ အတိုင်း လှည့်ဝေးပေးပြီး Definition ရှင်းပြနေစဉ်မှာပင် တစ်နေရာမှ phone ခေါ်သံ ထွက်လာလေတော့သည်။ စာရှင်းနေချိန်မှို ဆိတ်ချိန်မှာ အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်မြည်လာတာပါလေ။

“တူ! တူ! တူ! ကိုကို ... phone လာနေတယ်! တူ! တူ! ကိုကို ... phone လာနေတယ်!”

“ကြည့်စမ်း! ... အခန်းထဲကို မယူလာရဘူးလို့ ဘယ်ပြောရမလဲ၊ ဘယ်သူ phone လဲ”

“သား phone မဟုတ်ဘူး”

“Sorry! ... ကိုယ့် phone ကျန်ခဲ့တာ”

တံခါးကို ချပ်ခနဲ တွန်းဖွင့်လျက် နောက်ဆုံးခုံတန်းမှ ထွက်လိုက်ပါသည့်သူ့ကို စိတ်တိုတိုဖြင့် မျက်စောင်းလှမ်းခေါ်လိုက်မိတော့

မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် “တူ”... ကမ္ဘာပတ်ပြီး မိန်းမလှလေး
နဲ့အလှတရားကို မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ်လိုလူက သမင်မျက်လုံးလေး
တို့နဲ့ ကြည့်လုံလုံ မင်းမျက်ဝန်းလေးကို စမြင်လိုက်ကတည်းက
ခြင်ချင်း ချစ်မိသွားတာပါ။

အချစ်မှာ ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ ရှိတတ်ပြီး ...

အချစ်အတွက် ရင်ဆိုင်ရတိုင်း အရာရာမျှတမှု
ရှိပါတယ်...

အခန်း (၉)

ခြံထဲရှိ ဒန်းပေါ်တိုင်လျက် ခြေထောက်တွန်းရင်း လွှဲလိုက်ပါ။
မျက်နှာထက်မှ အပြုံးက ယခုတိုင် မပျက်သေးပါလေ။ ရင်ဘတ်
အောက်သို့ ထိကိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်မိပြန်သည်။ ရင်ခုန်ခြင်းက
အံ့ဩစရာလွန်းနေသည်ကို။ 'ဇွဲ' ဘဝမှာ ခပ်မိမိ ခပ်လှလှ မိန်း
လေးပေါင်းများစွာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခဲ့ရတာပါ။ သို့သော် ... ဤမိန်း
လေးလို အပြစ်ကင်းစင်လွန်းပါသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့်က ယခုတစ်
သော ဆုံခဲ့ရတာပါလေ။

'မိလား'တဲ့။ ဘူတော်မောင်အပြောက သူ့စိတ်ကို ပီတိဖြစ်စေ
အမှန်ပါ။ မိတာထက် ထိသွားတာပဲ 'သူရ' ရေ။ အန်ကာယလေးရဲ့

Heart ကို တိုက်ရိုက်ကြီး လာထိသွားတာလေ။ အပျိုစင်လေးရဲ့ ရှက်သွေးပြာသွားသည့်မျက်နှာ။ သင်းသင်းလေး ရှုရှိုက်လိုက်ရပါသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်လေး။ နွေးခနဲ လာထိပါသည့် လက်ဝါးပြင်အိမ် လေးက အဘယ်မျှ ရင်ခုန်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

အထိအတွေ့ဆိုတာ 'ဇွဲ' ဘဝမှာ မရှိခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ရည်းစားမကျ ဘာမကျ တွေလည်း ထည်လဲတွဲခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ သို့သော် ... ဤတစ်ကြိမ်လိုမျိုး စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်မှုမျိုးကဖြင့် တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့ပါလေ။ ဒီအရွယ် အသက် (၂၈) နှစ်မှ အပြီးမပေါက်ဖူးရင် သူ့ကို ဘာမျောက်ဟု အမည်တပ်ပေးကြပါမည်နည်း။

“ဇွဲရေ”

“ကျွန်တော် ဒီမှာ၊ မမ”

“ခဏလောဦး”

စိတ်ကူးထဲ ကြည့်နှုတ်ခြင်းက မမအော်ခေါ်သံကြောင့် တိမ်ရပ်သွားရပါ၏။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်။ စာကြည့်ခန်းအထပ်ကြီး ဝင်ကြည့်ရာမှ Whiteboard နှင့် ခုံတွေစီထားတာမို့ စာသင်ခန်းမှာ သိခဲ့ရုံပါ။ ပြန်ထွက်မည်ပြင်ကာမှ သေသပ်လှပစွာတစ်ဆင့်ခုံ ထွက်ထားပါသည့် သင်္ချာပုဒ်တို့ကို လေးစားသွားရလေ၏။ စာလုံးတွေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပီပီသသရေးထားတာမို့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး၊ မြန်မာစာလုံးတွေ ရေးပါက အဘယ်မျှ လှပမှာပါလိမ့်။

လက်ရေးကိုကြည့်ရုံဖြင့် အဘယ်မျှ စိတ်ရှည်မည်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းနိုင်လေ၏။ မိန်းကလေးလက်ရေးမို့ ကြည့်ကောင်းမည့် ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အသက်ကြီးလား၊ ငယ်လားဆိုသည်ကိုဖြင့် ချစ်ခြင်းမြင်မှသာ သိမည်ဟု တွေးရင်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ချိန်မှာမှ ရုတ်တရက်ပျံလဲကျလာသည့်ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံကြုံရတော့တာပါ။

သူနှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတိုးရတယ်လို့၊ ဘယ်ဘဝ တာ ရေစက်ခိုခဲ့မှန်းပင် မသိနိုင်ပါဘဲ နှလုံးသားက ရထားခုတ်မောင်းသလို အခုန်မြန်သွားရတာပါ။ ဖျတ်ခနဲ ပူခြင်း၊ အေးခြင်းက အပြောင်းအလဲမြန်စွာ လူ့ကို တုန်လှုပ်သွားစေတာပင်။ ‘ဇွဲ’ ဆိုသည့် ဒီလူကို ချစ်ခြင်းတွေဖြစ်တည်လာစေဖို့ အချစ်နတ်သမီးက ပြုစားဖန်တီးချေလေပြီ။

“ဘာများလဲ မမ”

ညှော်ခန်းမှာ ရပ်နေပါသည့် မမထံ သူ ရောက်သွားရပါ၏။ အက လက်ထဲမှာ စာအိတ်ရှည်တစ်လုံးကို ကိုင်၍ စောင့်နေလေသည်။ ဆိုစဉ်မှာပင် စာသင်ခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အထဲမှ ကလေးတွေ ထွက်လာလေ၏။ နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာပါသည့် သူမက မျက်နှာလေး နှုတ်ကာ ခြေတစ်ဖက် ထောင့်ထောင့်နင်းဖြစ်နေပါသည်။

“မာမိ ... တိချယ့်ခြေထောက် ရောင်နေပြီ”

“ဘယ်လို”

၁၀၈ ❖ မမသန္တရမောင်

သူ့ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ စောစောက ချော်လဲတာ မှန်ပေမယ့် သူမ ခြေထောက်နှင့် မနင်းမိပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောင်သွားရပါသလဲ။ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် သူမ၏ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် တကယ်ပဲ ခြေမက ညှိနေပြီး ခြေခုံပါ ရောင်ပြီး နီနေတာပါလေ။

“ဟောဗျာ ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ စောစောက မတိုက်မိပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း! ... ဒါ နင့်လက်ချက်ပေါ့လေ၊ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်တာလဲ ဇွဲရဲ့၊ အဲဒါ နင့်တူရဲ့ဆရာမဟဲ့”

မမက ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို တဖတ်ဖတ်ရိုက်လေတော့၏။ သူက မမလက်ကို ကာနေရတာနဲ့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးပါလေ။ ဟော! ... သောက်ရှူးကြယ် ညီနောင်တို့ လက်ခနဲတောက်ပလာချေပြီ။ အလိုလေး ... လှလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေပါပဲလားနော်။

“မမကပြည် ... သူလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တျာ၊ ငိတ္တူဆိုက်က ထွက်လာကတည်းက ခလုတ်တိုက်ခဲ့တာပါ၊ ဒီလောက်ဖြစ်လာမယ် ထင်မထားမိလိုက်ဘူး”

“အဲဒါ ဒီတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဆေးလူးပြီး ပတ် တီးဖြစ်ဖြစ် စည်းရမ္မာပေါ့၊ တော်တော် ရောင်လာပြီ”

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၀၉

“ရပါတယ် ... အိမ်ရောက်မှပဲ”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ တီချယ်ရဲ့၊ နောက် section ကို တိုက်ပေါ်တက်ရဦးမှာ၊ ဒီခြေထောက်နဲ့ ခံနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ သား၊ ဆေးသေတ္တာ သွားယူပေးမယ်”

“ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပါလား”

“ဟဲ့!”

သူ့အစ်မက ဘာမှမပြောရပါပဲ တူအရီးနှစ်ဦးသား တစ်ခွန်း ပြောလိုက်သလို သူက သူမ၏လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး ဆက်တိုက်မှာ ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။ မမက သူ့ကို မျက်လုံးပြူးလျက် ဆတ်ပေးနေပေမယ့် ဂရုမစိုက်မိတော့ပါလေ။ ချာတိတ်အုပ်စု၏မျက်နှာ တို့ဖြင့် ပြုံးစိစိဖြစ်နေလေပြီ။

“နေပါစေ ... တျာဘာသာ”

“ဒီမှာ ဆေးသေတ္တာရပြီ အနီကယ်လေး”

“ပေး ပေး”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ အိမ်ရောက်မှပဲ လိမ်းမှာပါ”

“အခုလိမ်းပြီး စည်းမှ အရောင်သက်သာမှာပေါ့”

“အစ်မ ... အစ်မမောင်ကို ကြည့်ပြောပေးပါဦး၊ တျာတော့ ချဲ့တွေကြီးတော့မှာပဲ”

“ငရဲကြီးကို ငရဲလေးက နိုင်ပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ...

ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ခြေမအသားကြေသွားတာပဲ၊ လောလောဆယ် သက်သာအောင် ဆေးလူးပေးလိုက်မယ်နော်၊ ဆေးခန်းတော့ သွားပြမှဖြစ်မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ပြိုတော့မည့်မိုးနယ် အံ့မှိုင်းလာသည့် မျက်နှာလေးကို သနား၍ မဆုံးခဲ့။ စေတနာပါပါဖြင့် ခြေထောက်ကို ဆေးနာနာလူးကာ ပတ်တီးကို ကျကျနန စည်းနှောင်ပေးလိုက်ပါသည်။ အထက်တန်း တက်စဉ်က ကြက်ခြေနီသင်တန်းတက်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ မမထက်သူက ပိုပြီး ပတ်တီးစည်းကျွမ်းကျင်တာ အမှန်ပါ။ မျက်ရည်လေးစဲလျက် နာတာကို အောင့်ခံနေသည့် ဆရာမငယ်ငယ်လေးကို ကရုဏာသက်မဆုံးဖြစ်မိသည်က သူရယ်ပါ။

‘ခွဲ’တို့ကတော့ မလုပ်ဖူးတာကို မရည်ရွယ်ဘဲ ခပ်ရဲရဲလုပ်မိနေလေပြီ။

“ကဲ! ... ပြီးပြီ”

“ကန်တော့ ... ကန်တော့ပါရှင်”

“ရပါတယ်”

“အားနာလိုက်တာ ဆရာမရယ်”

“တျာက အားနာရမှာပါ အစ်မရယ်”

“တီချယ် လှေကားမတက်နိုင်ရင် Rose တို့ဝိုင်းကို ဖျက်လိုက်ပါလား၊ ဒီတိုင်းဆက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရရင် ပိုပြီးဆိုးလာမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး နားလိုက်ပါ၊ ဒီမှာ ဒီလအတွက် ကလေးတွေရဲ့ကျူရှင်ခပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အားနာလိုက်တာနော်”

မမကိုပြောလိုက်ရင်း သူ့ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည့် သူမကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ တကယ်ပင် အားနာမျက်နှာပူနေပုံပါ။ မျက်နှာလေးရဲ့ ပျက်အမ်းနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အခွင့်အရေးဆိုတာမျိုးက တစ်ကြိမ်တစ်ခါဆို ဆိုသလောက် အသုံးချနိုင်မှသာ ထိရောက်မှု ရှိမှာပါလေ။

“မဖြစ်ပါဘူး ... ကိုယ်ပဲ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ကျိတ်လိုက်ကွ!”

“သားနော်”

“စေတနာနဲ့ ပို့ပေးမှာပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ မောင်လေးရဲ့ကားနဲ့ပဲ ပြန်ဆိုက်ပါ၊ ကလေးတွေ လမ်းထိပ်အထိ သားတို့ အန်ကယ်လေးနဲ့ ဆိုက်သွားကြလေ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်က အဝေးကြီးမှတော့တာ၊ တီချယ်ကိုသာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

၁၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

တယ်အလိုက်သိကြသည့် ကလေးတွေပါပဲလား။ အားနာတာ၊ မျက်နှာပူတာ၊ ကျေးဇူးတင်တာတွေ အကုန်လုံး ရောပြန်ပြီး သူ့ကားပေါ်သို့ သူမ ရောက်လာလေတော့၏။ ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး တက်ခိုင်းစဉ် ‘သူရ’ က သူ့ကို လက်မထောင်ပြလိုက်လေသည်။ တူတော်မောင်ကဖြင့် သူ့ကို အရောက်ပို့နေတော့တာမလေ။

ကားကို ခပ်မှန်မှန်လေး မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ထားပါသည့် File ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားရင်း သူမ အတော်လေး စိတ်အိုက်နေပုံရပါ၏။ ဖက်ဖူးရောင် blouse နှင့် အောက်မှာ လိမ္မော်ခံပေါ် အရွက်စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ကျထားပါသည့် လုံချည်ပျော့ပျော့လေးကြောင့် သူမ အသားအရေက ပို၍လန်းဆန်းဖြူဝင်းနေလေသည်။

ဒီနေ့ခေတ်မှာ မြင်နေရပါသည့် စကပ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ ဝတ်တာမျိုးမရှိပါဘဲ ယဉ်သကိုပုံစံလေးကြောင့် ရင်ထဲထိတိုင် အေးစေသည့် အလှလေးပါပဲ။ ‘သူရ’ ခပ်တိုတို ပြော၍ ညွှန်ပြလိုက်သည့် အတိုင်း ကားကို ဂရုစိုက်လျက် မောင်းခဲ့ရလေ၏။

“နာမည်က တျာတစ်လုံးတည်းပဲလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်နာမည် ဇွဲပါ”

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❀ ၁၃

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ထက်တော့ ငယ်မယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်က (၂၈) နှစ် ဖြစ်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တျာထက် (၅) နှစ်ကြီးပါတယ်”

“ဪ ... တျာလို့ပဲ ခေါ်လိုရပါတယ်နော်၊ ငယ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင်းဟင်း ... ကိုယ်တို့ စဆုံမှုကတော့ တကယ့်အဆန်းပဲ”

မိဘတွေနဲ့ အတူနေမှာပေါ့”

“အန်တီလေးနဲ့ အတူနေတာပါ။ မိဘတွေ ဆုံးတာကြာပါ”

“ဖြစ်ရလေ ... Sorry ပါ တျာ”

“ရပါတယ် အစ်ကို”

‘အစ်ကို’ တဲ့ ... နည်းနည်းတော့ ရင်းနှီးလာသလိုပါ။

‘အစ်ကို’ တဲ့လား ‘တျာ’။ ရင်တွင်းတိုင် ခွေးပြီး ဆင်းသွားစေသည့်

လေးပါပဲ။ ကျေးဇူးပါ။ မရည်ရွယ်ပါဘဲ ရဲတင်းသည့်လုပ်ရပ်

သူ့လုပ်ခဲ့တာပါလေ။ မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမှ ခြေထောက်

မရှိဘဲ ခုတ်ခဲ့ဖူးပါဘဲ သူမ၏ခြေထောက်ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးကိုမှ ပထမ

ထိကိုင်ခဲ့မိသည့်အဖြစ်ပါလေ။

“ရှေ့က စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာပါ။ လမ်းဘက်ကွေ့လိုက်ရင် ရောက်ပါပြီ”

“OK”

သူက ကားကို လမ်းမကြီးမှ ဘေးသို့ အရှိန်လျှော့၍ လိုက်ပါ၏။ ‘မော်မော်စတိုး’ ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပါသည်။ ကားထဲမှ အမြန်ဆင်းလိုက်ပြီး ရှေ့ခန်းတံခါးကို သူမ ဆင်းစေရန် ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းနော်... ကိုယ့်လက်ကို ကိုင်ပြီးဆင်း။ ခုန်မခံစေနဲ့”

လက်ကို ပေးကိုင်၍ ဆင်းစေလိုက်ပါသည်။ ပလက်တော်ပေါ် ခြေချပြီးလေမှ ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် နာမည်မရှိသည့် ခြေထောက်ဘေးဘက်မှရပ်ကာ သူမ လက်မောင်းကို ထိမိကိုင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အပေါ်ထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

“အို! ... မဟုတ်တာ”

“ပို့ပေးပါရစေ၊ တျား၊ တော်ကြာ အပေါ်တက်ရင်း တစ်ခုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

သုံးလွှာအထိ သူ့လက်ကို အားယူလျက် သူမ ကြိုးစားဆွဲရလေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စွေခနဲသာ ပွေ့ချီလိုက်ချင်တာပါ။ မတော်

စိတ်တိုပြီး ပါးရိုက်လိုက်မှဖြင့် အခက်ပါပဲ။ သုံးလွှာရောက်စဉ် သူမ နားထက် ချွေးလေးတွေ စို့နေတာကို သုတ်ပေးချင်စိတ်ဖြစ်လာတာ ခုနည်း မနည်းကြီး မျိုသိပ်ထားရလေသည်။ တံခါး Bell နှိပ်ပြီး ဆရာအကြာမှာ တိုက်ခန်းတံခါးပွင့်သွားပါ၏။

“သမီး... ဟောတော်! ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ခြေထောက်နာသွားလို့ သူ့ရအိမ်က လိုက်ပို့ပေးတာပါ”

“ဖွဲပါ အန်တီ”

“ဪ... အေးအေး... ကျေးဇူးပါ သားရယ်”

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေပါသည့် တိုက်ခန်းလေးက သိပ်မကျယ်ဘဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေပါသည်။ ကျေးဇူးပါ၊ တျား။ အခုလို ခုနည်းခွင့်ပြုပေးခဲ့တဲ့အတွက်ပါ။

အခန်း (၁၀)

အာခေါင်တွေ ခြောက်နေပြီး မျက်လုံးဖွင့်လို့မရအောင် ပူပူ
ပါ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေပြီမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျားနေပြီ
သိနေပါသည်။ ဘာသံမှ မကြားရတာမို့ အန်တီလေး ဘုရားပန်
ရန် ဈေးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ မျက်ရည်ပူတွေ လိမ့်စီးကျလာရင်း အ
ငယ်မိသွားပါသည်။ ဘေးမှာ ဖေးမပေးမည့်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်
ရှိမနေပါလား။

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

အားယူထရန် ပြင်လိုက်စဉ် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်
နာကျင်လွန်းပြီး ထောက်မရအောင် ဖြစ်နေတော့၏။ ဆောင်းရာ

ခင်ကာစမှာမှ အနာရင်းသည့်ရောဂါ ဖြစ်ရတယ်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။
နက်ဖက် ဆေးခန်းသွားပြဖို့ စဉ်းစားထားတာမို့ အပျင်းထူနေ၍
ဖြစ်ပါလေ။ ခြေထောင့်နင်းလျက် ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြင့် ခုတင်ထက်မှ
ဆင်းလိုက်ပါ၏။

အခန်းတံခါးခွဲ အားယူလျှောက်ရင်း တံခါးဖွင့်ထွက်ကာ
ခရီးခန်းခွဲ ကြိုးစားလျှောက်လိုက်မိလေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခရီး
သူလိုက်ချင်တာပါ။ ဘယ်သူမျှ မရှိတုန်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာကိုစိုး၍
မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပါးလှတ်ကျင်းလျက် ကိုယ်လက်သန်စင်လိုက်
၏။ အိပ်ခန်းခွဲ ပြန်လာစဉ် ခြေထောက်က မခံမရပ်နိုင်အောင်
နာကျင်နေတာမို့ မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ ကျသွားရလေသည်။

အားငယ်လိုက်တာနော်။ ခြေထောက်နာသည့် သတင်းကို
ကြားသည့်နှင့် သူ အပြေးရောက်လာမည်မှန်း သိပါ၏။ ရောက်လာမှာ
ကိစ္စမရှိ။ ခြေထောက်အနာဖြစ်အောင် ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ပြီး
သွှက်သလဲဆိုပြီး ရန်ရာဆူပူတော့မှာလေ။ ပူနီပြီး ကရုဏာဒေါ
သာဖြင့် ပြောရင်း ‘တျာ’ ကိုယ်စားမျက်ရည်ဝဲလာဦးမှာပါ။ သူက
မျက်ကြည့်လျှင် မာသလိုထင်ရပြီး အမှန်တကယ်တော့ဖြင့် မိန်းက
သေဖြစ်သည့် ‘တျာ’ ထက်ပင် စိတ်ပျော့သေးတာလေ။

မနက် (၈) နာရီဖွင့်မည့် ဆေးခန်းတော့ မဖြစ်မနေသွားပြ
မည်။ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ကာ မျက်နှာကိုတော့

ဘာမှမလိမ်းတော့ပါ။ ဆံပင်တွေကို ရှင်းပြီးလိုက်ပြီး ခေါင်းစည်းကြီး နှင့်ပင် ခပ်လျော့လျော့စည်းလိုက်ပါ၏။ Phone ကို ညကတည်းက power ဝိတ်ထားတာမို့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရန် မဖွင့်တော့ပါ။

ဝိုက်ဆံအိတ်ကို အထဲမှ ငွေရှို့မရှိ အရင်စစ်ကြည့်လိုက်တိုင်း Zip ပြန်ဝိတ်လိုက်ကာ ယူခဲ့လိုက်ပါ၏။ ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်ခဲ့တဲ့ အပြင်မှ တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ အလို မပြောမဆိုခဲ့ရဘဲ ရောက်လာပြီလား။ ကျွီ! ... ခနဲ ဖွင့်သွားပါသည့် တံခါးမှဝင်လာသည့် လူက ‘ဈာန်’ မဟုတ်ပါဘဲ ‘သူရ’ ၏အန်ကယ်လေး ‘ကိုစွဲ’ ဖြစ်လေ၏။

“ဟင်!”

“သမီး ခိုးနေပြီလား။ ဈေးကအပြန်မှာ သားနဲ့ ကားကြီးနဲ့ ခဲ့ရတယ်။ သမီး သက်သာရဲ့လား”

“ဆေးခန်းသွားမလားလို့”

“ဖျားနေပြီလား။ ကိုယ်ပြောသားပဲ။ ညက ဆေးမသောက်ဘဲ တောပေအိပ်သွားတယ်ထင်တယ်။ မှန်း! ... ကိုယ်ပူနေလား”

လက်က နဖူးထက် ဖျတ်ခနဲရောက်လာတာမို့ ရှောင်နိုင်ခဲ့ရလို့ပါ။ အို! ... လုပ်ပြန်ပြီ။ လူကို ဟိုအရင်ကတည်းက သိသလို တရင်းတနှိုးပုံစံမျိုးနဲ့၊ ဒီလူနဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့။ အန်တီလေးဝယ်လာသည့် ဈေးခြင်းတောင်းကို နောက်ဖေးအထိ သွားထားနေတာ

အူအပြုအမူကို မမြင်လိုက်ပါချေ။

“သေချာတာပေါ့ ... ကိုယ်ပူနေပြီ”

“အန်တီလေးလိုက်ပို့ရမလား သမီး”

“နေပါစေ ... တက္ကသိုလ်သား သွားနိုင်ပါတယ်။ ဟိုဘက်ဆင်းထိပ်လေးပဲဟာ”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် အန်တီ ... စိတ်မပူပါနဲ့”

“ကျေးဇူးပါ သားရယ်၊ အရေးကြုံတိုင်း သားနဲ့ချည်း ကြုံနေရတယ်”

အမယ်လေးနော် ... စေတနာဗလပွန်ကို ပြောနေပါရော့ဟာ။ တူမဖြစ်သူကို သူစိမ်းလက်ထဲ ယုံယုံကြည်ကြည်ကို အပ်လိုက်တာပါပဲ။ အင်းပေါ်လေ ... မနေ့ကလည်း ဒီအထိ လိုက်ပို့ပေးသလို အညှစ်ရဲ့ခိုးလေးတော်သူမို့ အန္တရာယ်မရှိဘူး ထင်နေတာ မဟုတ်လား။ အကယ်လည်း အကူအညီလိုအပ်နေတာမို့ ငြင်း၍ မကောင်းတော့ပါလေ။

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ဒုက္ခပေးနေသလိုဖြစ်နေပြီ”

“အားနာစရာလား၊ တျာရယ်၊ လိုအပ်လို့ ကူညီရတာပဲလေ။ ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်နော်၊ အန်တီ”

“အေးအေး၊ သား”

တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ မြေညီထပ်သို့ရောက်အောင် ဒီပုံစံနှင့် မညီသို့လျှောက်ရပါမည်နည်း။ ကြိုးစားလျှောက်ရမှာပါလေ။ သူကတော့ အလိုက်တပ်ဖြင့် တွဲခေါ်ရှာပါ၏။ ‘တျာ’ ကသာ အားနည်းရင်း ဝေဒနာကို ကျိတ်ဖြေနေရလေသည်။ လူက လှေကားထစ်ထဲ စဆင်းမှာပင် မျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားရလေတော့၏။

“ကိုယ်ချီသွားရမလား၊ တျာ”

“ဟင်! ... မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒီတိုင်းဆင်းလို့ကတော့ ရောက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ နေ့တစ်ဖက်ပဲ ထောက်ရင်ကော”

“ရမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကိုင်လိုက်မယ်နော်”

အဲဒါမှ ပိုဆိုးလေတော့၏။ သူက လက်မောင်းကို မဟုတ်တော့ပါဘဲ ‘တျာ’ ၏ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးဆီ ဖျတ်ခနဲ ရဲရဲဖက်လိုက်သဖြင့် လူက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ပြောသားပဲ ... ‘တျာ’ က ခန္ဓာကိုယ်ကို လာထိလျှင် ယားတတ်ပါတယ်လို့။

“ဒီလိုထိန်းပြီးတော့ ...”

“မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“တျာက ခါးကိုထိရင် ယားတတ်လို့ပါ၊ အစ်ကို”

“ဟောဗျာ”

သူက တဟားဟားဖြစ်ရယ်လေတော့၏။ ‘ဈာန်’ က ‘တျာ’ ခွဲငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ချစ်သူအဖြစ်ရောက်ခဲ့တာမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖြစ်သလို ရှက်ဖို့တောင်မှ စိတ်မရှိခဲ့ပါ။ (၅၂၈) တွေ့ရော (၁၅၀၀) ပါ ပေါင်းပြီး (၂၀၂၈) ဖြင့် အချစ်တွေ ပုံပေးခဲ့ကြတာ ဖျတ်ပါလား။ အခုဖြင့် သူစိမ်းယောက်ျားနှင့် တရင်းတန်းဖြင့် နီးတပ်စွာရှိနေရတယ်လို့။ ဘုရား! ... ဒီပုံစံမျိုးကို ‘ဈာန်’ မမြင်စေပါနှင့် ဟု တိတ်တဆိတ် ဆုတောင်းလိုက်မိလေ၏။

“ကဲ! ... ဒါဖြင့် စောစောကပြောတဲ့အတိုင်း Let's go! - နှစ်ပေါင်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ပေါင် (၁၀၀) ပါ”

“မညာပါနဲ့ ... လူတိုင်းမှာ နှစ်ပေါင်ပဲရှိတာပါ တျာရဲ့”

သူက ‘တျာ’ အရှက်ပြေစေရန် ရယ်စရာပြောလိုက်ပြီး စွေခနဲ ဆွေချိုလိုက်လေ၏။ အမယ်လေး! ... ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။ ‘ဈာန်’ ကဖြင့် ‘တျာ’ ကို ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မပွေ့ချီခဲ့ဘူးပါ။ ဒီရင်အတ်ကို ထိပြီးခဲ့သလို ဒီရင်ဘတ်ထဲကိုပဲ ရောက်နေရပါရောလား ‘တျာ’။ တစ်ချက်ကလေးမှ မနားပါဘဲ အောက်ဆုံးလှေကားထစ်ဆီ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် ရောက်ခဲ့လေ၏။

‘ဈာန်’ ထက် ပိုလည်း အရပ်မြင့်သလို Body ညည်း ပို

တောင့်သည့်လူမို့ ‘တျာ’ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးအဖြစ် သယ်နိုင်တာ မဟုတ်လား။ ကားတံခါးဖွင့်ပေးကာ ခုံထက်တင်ပေးသည့် အထိ ‘တျာ’ ကို သူလုပ်ပေးလေသည်။ ဒီရက်ပိုင်းတော့ စာသင်ဖျက် တော့ပေမည်။ စိတ်များလည်း ညစ်ရပါရဲ့။

“ကလေးတွေကို နှစ်ရက်လောက် ကျူရှင်ပိတ်ရမှာ မဟုတ် လား။ ကိုယ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ တျာ”

“အားနာလိုက်တာ”

“တျာကိုတော့ တားရတော့မယ်”

“ရှင်”

“နောက်ကို အားနာတယ်ဆိုတဲ့စကား မပြောဖို့လေး ဒီဆေး ခန်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘တျာ’ တို့လမ်းပြီး နောက်တစ်လမ်းမှာ ဖွင့်ထားသည့် ဆေးခန်းရှေ့မှာ သူ ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ကားတံခါးကို ဖွင့်သော ကာ ဆေးခန်းတွင်းသို့ ပွေ့ချီခေါ်လာပြန်သဖြင့် ဆေးခန်းတွင်းရှိနေ သည့် လူတွေ၏ပြုံးစိစိအကြည့်တို့ကို ခံရလေသည်။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ တန်းစီစောင့်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် သူက ‘တျာ’ ခုံမှာထိုင်စေကာ ဆေးကုသခန်းလိုက်ကာကို ဆွဲ၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ကြည့်လို့မပြီး ... ဟောတော်! ဇွဲပါလား။”

ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“အခု ဘာကိစ္စ”

“Emergency Patient ခေါ်လာလို့”

“ဟယ်! ... ဒါဖြင့် ဆေးရုံခေါ်သွားမှပေါ့”

“ခြေထောက်အနာဖြစ်ပြီး အဖျားကြီးနေလို့ နီးတဲ့ဆေးခန်း ခေါ်လာတာ။ နှင် ဖြစ်နေမယ်လို့ မထင်ဘူး အသက်ရဲ့၊ ငါ့ညီမကို အရင်ဆုံး ကြည့်ပေးကွာ”

“ကြည့်! ... ဝိုက်က ကျပြန်ပြီ၊ နှင့်မှာ ဘယ်တုန်းက ညီမ ရှိခဲ့လို့လဲ”

“ညီမဆို ညီမလို့ မှတ်ပေါ့”

“အေးပါ ... အရေးကြီးတယ်ဆိုလို့ ဦးစားပေးလိုက်ပါမယ်၊ ခေါ်လာခဲ့”

စကားပြောပြီးနောက် ‘တျာ’ ကို သူ လာပွေ့ချီပြန်လေ၏။ သူ့နာရတင်ထက် တင်ပေးစဉ် ‘ဒေါက်တာ သက်သက်ဝေ’ က ခပ် ခြီးပြီးဖြင့် ကြည့်ပေးလေသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဆရာဝန်မလေးနှင့် သူက သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေနေပြန်တာပါလိမ့်။ အားနာစရာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ် သာတာမှ ဆက်တိုက်ကြီးပါပဲလား။

“လူနာကလည်း ချစ်စရာလေးဟယ်၊ ဘယ်ကနေ ရှာတွေ့လာတာလဲ”

“နောက်မနေနဲ့... အဖျားက (၁၀၃) လောက် နှိပ်နဲ့မယ် ကြည့်ရတာ ခြေထောက်နာက ခွဲရမယ်ထင်တာပဲ”

“အဲဒီလောက်သိနေရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကုပါတော့လား၊ ဘာလို့ခေါ်လာသေးလဲ”

“ငါက ဆရာဝန်မှမဟုတ်တာ”

“နင် ဆေးကျောင်းတက်လို့ရရဲ့သားနဲ့ ငြင်းခဲ့တာကို အဟုတ်ကို (၁၀၃) ပဲ၊ ခြေထောက်က ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ခလုတ်တိုက်ပြီး အသားကြေသွားတာတဲ့”

“ငါ၊ လူနာကို မေးသမျှ နင်ချည်း ဖြေနေ၊ သိလား”

“ဟိုမှာ နာနေတာ... သနားပါဦး ဒေါက်တာအသက်ရဲ့”

“ကျွတ်! ... ကျွတ်! ... ဟုတ်တယ် ခွဲမှရမယ်”

“ဟင်! ... မခွဲလို့ မရဘူးလား”

“မခွဲရင် ပုပ်သွားမှာပေါ့ ... တျာ၊ ခြေမ အဖြတ်ခံချင်လို့

လား”

“ဟင်အင်း”

“ဒါဖြင့် ခဏတော့ အောင့်ခံလိုက် သိလား၊ ကိုယ်တော် ယောက်လုံးရှိတယ် ... အားမငယ်နဲ့”

“အမယ်လေး ... အားကိုးလိုက်ချင်တာနော် ... ဒီလို အစ်ကိုမျိုး”

အပြောက ကောင်းပါရဲ့၊ လူနာကဖြင့် မချိမဆုံ အနာခံရတာ မိလေ။ အသားကြေသွားတာမို့ အနာကရင်းပြီး သွေးစုသွားမို့ ‘ဒေါက်တာသက်သက်ဝေ’ က ရေခွေးငွေ့ဖြင့် ဖန်ရေအရင်ဆေးကာ ခွဲစိတ်စားဖြင့် ခွဲပေးလေတော့၏။ အသည်းမပါသည်ဆိုသည့် တျာ က မျက်စိနံ့မှိတ်အံကြိတ်ထားကာ အသက်အောင့်ထားရလေသည်။

သူက ဘေးမှရပ်ကာ ‘တျာ’ပုလုံးကို အသက်ကိုင်လျက် လက် တိုပါ ဆုပ်ထားပေးလေ၏။ ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါဘဲ ချစ်ရည်တပေါက်ပေါက်ကျကာ ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ အနာကြောင့် ချောက်နိုင်တော့ပါလေ။

ခွဲသည့်ဒဏ်ရာကို ပြန်ချုပ်ပေးတာက သုံးချက် ဆိုပေမယ့် အသည်းခိုက်အောင် နာပါ၏။

“ဥဖု! ... ဥဖု! တိတ်တိတ် ... မကြာခင် ပျောက်သွားမှာ မိ တျာရယ်”

“ဆေးထိုးရမယ် ... သောက်ဆေးနှစ်ရက်စာ ယူသွားပါ၊ အညှော်လုံးဝမမိပါစေနဲ့၊ နာမည်နဲ့အသက်ပြောပါ”

“တျာပါ ... (၂၃) နှစ်”

“ဟော! ... တျာဆိုတော့ Rose ရဲ့ကျွန်ုပ်ဆရာမများလား”

၁၂၆ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟောတော်! ... ဖြစ်ရမယ်၊ သက်က Rose ရဲ့အင်္ကျီ
ဒါဆို သူရဲ့တီချယ်ပဲပေါ့နော်၊ လက်စသတ်တော့ ဒီလိုဒီလိုကိုး”

“အရေးထဲ အမျိုးစပ်ပြနေသေးတယ်”

“နင်ပဲ ညီမဆို ... အလိမ်အညာရဲ့၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်
ဘူး”

‘ဒေါက်တာသက်သက်ဝေ’ ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာတာ
အပြင်မှ စာရေးမလေးထံမှာ ဆေးယူပြီးမှ ကားပေါ်တက်ရလေ၏။
သူစိမ်းရှေ့မှာ အချီလည်း ခံရပြီးပြီ။ ငိုလည်း ငိုရပြီးပြီ။ အရှက်တော့
ပြန်းပြန်းကွဲပါလေရော။ တိုက်ခန်းဆီ ပြန်အတက်မှာလည်း ထိုသို့ပင်
ပြန်ပွေ့ချီကာ တက်ခဲ့ရပါ၏။ သုံးလွှာတိုက်ခန်းရှေ့မှာမှ လမ်းလျှောက်
စေရန် ချပေးလေသည်။

“ဟော! ... ပြန်လာပြီ၊ သက်သာရဲ့လား သမီး”

“ခွဲရတယ်”

“ဟောတော် ... ဖြစ်ရမယ်၊ အဖျားရှိသေးရင် ထမင်းမစား
နဲ့လေ၊ အန်တီလေး ခေါက်ဆွဲချောင်း ပြုတ်ထားပေးတယ်၊ သား
တစ်ခါတည်း စားသွားပါလားကွယ်”

“အန်တီလေးကလည်း ကောင်းကောင်းကန်းကန်း
ကျွေးရလား”

နှလုံးသားကိုဝိုင်းစိုးသူ ❀ ၁၂၇

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့၊ ငါးဆုပ်လုံးလေးနဲ့ အရသာရှိရှိ
ပြုတ်ထားတာပါ”

ပြောကို မပြောချင်တော့ပါ။ သူစိမ်းတစ်ဦးအိမ်ကို ဝင်ထွက်
စားသောက်နေတာကို ‘စျာန်’သာ သိလျှင်ဖြင့် ပြဿနာရှာတော့မှာ
လေး ခက်ပါရဲ့ ‘တျာ’။

အာစောက ကျကျနဲ့ခဲ့သည့် ပစ္စည်းတွေကို အမြန်ကောက်ရပါသည်။
 နှစ်ကောင်က ပစ္စည်းသယ်ရင်း မမြင်မကန်းနှင့် နင်းတော့မှာကိုး။
 သယ်တော့မှ အလိုက်တသိကို မရှိပါဘူး။ နှစ်ခါပြန်လုပ်တာလောက်
 စိတ်တိုတာမရှိတော့ပါ။ အဆင်မပြေတာများ ဒီရက်ပိုင်း အရောင်း
 သယ်ပင် ပါးနေတာမို့ ဝိုစိတ်ရှုပ်ရတာပါလေ။

“ထားလိုက်...ထားလိုက်၊ ငါတို့ပဲ သယ်ပေးမယ်”

“ချောင်ထဲ သိပ်မရောက်စေနဲ့နော်၊ သိပ်မကြာခင် တင်ရ
 တော့မှာ”

“အေးပါ”

Voucher စာရွက်ကို File ထဲမှာ Clip ဖြင့် တွဲလိုက်ပြီး

ညှင်းအဝယ်စာရင်း မှတ်စဉ်မှာ ဘောပင်က မင်ကုန်သွားသဖြင့်
 ခေါက်လိုက်မိ၏။ ‘ကျော်စွာ’ က သူပစ်လိုက်သည့် ဘောပင်ကို
 ကောက်ယူလျက် အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်ပေးလေသည်။ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်
 ညှိ၍ ဘောပင်ရှာမရ၍ ဆောင့်အောင်ပိတ်မိရာ လက်က ညှပ်
 တော့၏။ အဆင်မပြေဘူး ‘တျာ’ ရယ်။

“ဟာကွာ...တောက်!”

“စိတ်လျော့...စိတ်လျော့ ဂျာနရယ် နှစ်ရက်သုံးရက်လုံး
 နှုတ်နာ ဒီလောက်ရှုံ့မဲ့နေလို့ ဆိုင်လည်း လာဘ်တိတ်နေပြီ”

“မဆိုင်ပါဘူး”

အခန်း (၁၁)

ပစ္စည်းတွေ ပါလာတာမို့ ကားပေါ်မှ သယ်ချလာပါ၏။
 မှန်တံခါးကို ကျောဖြင့် တွန်း၍ ဝင်လိုက်စဉ် စက္ကူပုံးထက်တင်ထား
 သည့် ပစ္စည်းတွေက ကတ္တီပါကော်ဇောထက် လျော့ကျသွားလေ
 တော့သည်။ ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်လုပ်တာ အဆင်ကို မပြေပါဘူး။

“တောက်! ကျစ်!”

“မနိဇ်လည်း ငါတို့ ကူသယ်ပေးမှာပေါ့၊ ဂျာနရယ်”

“ကြည့်မကောင်းရင် ကူမပေါ့၊ ကားပေါ်မှာ ကျန်သေးတယ်”

‘စည်သူ’ ရော ‘ကျော်စွာ’ ပါ သူပြောလိုက်သဖြင့် ဆိုင်
 သို့ ထွက်လေတော့၏။ ပုံးကို ကောင်တာထက် ခဏတင်ထား

“ဆိုင်၊ မဆိုင်တော့မသိဘူး... လက်တွေ့ဖြစ်နေတာထက် မျက်မြင်ပဲ။ Pen တွေက အသစ်မဖောက်ရသေးလို့ အထုပ်ထဲမှာ ခိုသေးတယ်”

နံရံကပ်စီရိုကို ဖွင့်လျက် အောက်ဆုံးထပ်မှ အထုပ်ကို ဖောက်လိုက်ရာ အလိုက်သင့် မပွင့်သွားပါဘဲ Plastic bag က ပြန်ပိတ် ကွဲလေ၏။ ဘောမင်ခြောက်ချောင်းစလုံး ကော်ဇောထက် အကုန်တူ ကုန်တော့သည်။ ငါနော်! ... အကုန်လုံး ထုနှက်ချေပစ်လိုက်ရင် တော့တာပါပဲ။

“ကျစ်!”

“ဪ... အချစ်... အချစ်... လူကို နေမင်း ထိုင်မသာ၊ စားမဝင်အိပ်မပျော်၊ အလုပ်ထွက်စေတာက အချစ်တဲ့လား”

“ဟိုကောင်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ပူလောင်ပါ့ ၊ ဈာန်ရာ၊ မျောက်ငမိသလို ပျာယာခတ်နေတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိဘူးကွာ... မသိဘူး”

“တျာကို phone ဆက်လို့မရတာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီတဲ့”

“သူ့အဒေါ်ဆီ ဆက်ပေါ့ကွာ”

“ဆက်တယ်... ဆက်သမှ နေ့ရောညပါ ဆက်ထား ပေါ့ပေါ့လေးပြောလို့ စိတ်တိုတာနဲ့ သေတော့မယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“နည်းနည်းဖျားလို့တဲ့”

“အေးလေ... ဖြစ်နိုင်တာပဲဟာ”

“ဘာဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ... ခေါင်းမူးဝိုက်အောင်ကအစ ငါ့ကို

ပြောတဲ့ သူက အခု phone ပိတ်ထားတာကြောင့်လည်း... အဆင်မကောင်းဖြစ်လို့နေမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း သွားတွေပေါ့ကွာ... ခက်တာမှတ်လို့”

“မရွှေချောက မလာနဲ့တဲ့လေ၊ ကဲ... စိတ်မတိုဘဲ ရှိမ

သူ့စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ရယ်ကုန်လေပြီ။ စိတ်တိုတိုတယ်ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ။ မှန်တာ ပြောတာပဲလေ။ မိုးပဲ နေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထဖျားရပါသလဲ။ စိတ်မပူနဲ့ဆိုပြီး phone အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားမှတော့ ဒီမှာ ငါးရုံပြာလူးဖြစ်နေတာ ပေါ့တော့မလား စိတ်တိုတယ်နော်... စိတ်တိုတယ်။

“အခုတလော ဘာမှကို အဆင်မပြေဘူး”

“ဈာန်”

“ဘာလဲ”

“တျာကို မင်းချစ်တာ သေချာလို့လား”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ငါတို့ကြည့်တာတော့ မင်းက ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တာက ပိုများနေတယ်၊ တျာအပေါ်ကောင်းတာတစ်မတ်ဖို့ပဲ ထားပါတော့ အနိုင်ယူခိုက်ကျတာက သုံးမတ်ဖို့လောက်ရှိနေတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ချစ်လို့ဆိုးတယ်ဆိုတာမျိုးက မိန်းကလေးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။ တျာ၊ သနားပါတယ်”

“ဟေ့ကောင်! စည်သူ... စောစောစီးစီး ငါ့ကို ရန်ရှာလား။ တျာကို မင်း ဘာမှသနားစရာမလိုဘူး”

“တဆိတ်ရှိ J ချည်း ဝင်မနေနဲ့ကွ၊ ငါတို့က မင်းနဲ့သူတို့ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေပါ။ တျာအပေါ် မရိုးမသား ဘာစိတ်မှမရှိဘူး... စိတ်ချ”

“အေး!... သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေမို့ကို စိတ်မချတာတျာလာတိုင်း မင်းတို့မျက်လုံးတွေကဖြစ်နေတာ ငါ မမြင်ထင်နေလား”

“ဒါက လှလို့ကြည့်မိတာပါ... ရိုးရိုးသားသား”

“အရိုးတွေ၊ အသားတွေ ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ ဒီမှာ တင်ရတဲ့ကြားထဲ”

“ဈာန်”

“ဘာလဲ”

“တျာကို ချစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ချစ်တဲ့စိတ်အပြည့်နဲ့ သူ့ကို ခြည့်ဆည်းပေးရမှာပေါ့... အခုမင်းဟာက”

“တျာလိုအပ်သမျှ ငါ အကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာပဲကွ၊ အဲဒါများပြောရင် ဘာတစ်ခုမှ မလစ်ဟာသေးဘူး။ Shampoo, Hair Gel, Shower Gel, Towel, Slipper, Slimbag, ထီး၊ အဖွေးထည်၊ အားလုံးအားလုံး ငါဝယ်ပေးသမျှချည်း သူသုံးနေတာပါ”

‘ကျော်စွာ’ က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြလေ၏။ ဒါဖြင့် ဘာများလိုပါသေးသလဲ။ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ခိုခဲ့ပါသည့် ချစ်သူကို အစားအသောက်ကအစ လိုအပ်တာ မရှိရလေအောင် သူ အမြဲဝယ်ပေး ဖြည့်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါကို ‘ကျော်စွာ’ က ဘာများမပြည့်ဘူးဟု ဆင်ရပါသနည်း။ ထူးဆန်းလေစွ။

“ငါပြောနေတာ အဲဒီလို ငွေပေးပြီး ဝယ်လို့ရတဲ့ သက်မဲ့အသွယ်တွေကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး ဈာန်၊ သူ့အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ နှေးနှေးထွေးထွေး ပြောဆိုဆက်ဆံပေးဖို့ ပြောနေတာ”

“ငါက...”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ တျာအပေါ်ဆို မင်း သိပ်နိုင်စားလွန်းတယ်၊ အမြဲတစေ ဟောက်လား၊ ငေါက်လားနဲ့”

“မင်းဝင်မပါနဲ့၊ ငါက ပတ်ချွန်ပဲချွန် မပြောတတ်တာ”

“ကျွန်! ... ငါပြောတာ အဲဒီလို ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်မျိုး ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တျာစိတ်ချမ်းသာအောင် ပျော်ရွှင်အောင် ခေါ်ပြောတတ်၊ ထားတတ်ဖို့ ပြောနေတာ”

“ဘာ ... တျာက အခု စိတ်ဆင်းရဲနေရလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကြားသုံးကြား မဝင်ကောင်းဘူးဆိုပြီး ငါ့ကိစ္စကို မဝေချင်ပါနဲ့၊ ကျော်စွာ”

“ဝေဖန်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဈာန်၊ စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာပါ။ တျာအပေါ်မှာ မင်းအသက်လို ပုံချစ်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အသက်ထက် ပိုတောင်ပိုနေပါတယ်”

“အေး ... အဲဒါဆို မင်းချစ်ပုံချစ်နည်း မမှန်တာကို ကြည့်ပါ၊ ဈာန်၊ တျာကို စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်လို့ ငါ မဆိုလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... စိတ်ရှုပ်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေတာကိုတော့ ငါတို့ မြင်တယ်”

“တယ်လို့”

“မင်းက အချိန်ပြည့် သဝန်တို့ပြနေမှတော့ သူ့စိတ် လွတ်လပ်ပါတော့မလဲ၊ ဥပမာ ငါတို့နဲ့ စကားပြောရင်တောင်မှ မလေး ဖြစ်နေတာ၊ ချစ်တယ်ဆိုတိုင်း အူတိုရတာ မဟုတ်ဘူး”

“တျာကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်ကွ”

“သိတယ်လေ ... သိလို့ပဲ ပြောနေတာ၊ မင်းချစ်တဲ့ပုံစံက ချစ်ပုံမရတဲ့ ကြောက်စရာဖြစ်နေပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပေါ်တစ်ယောက် ချစ်ခင်တွယ်တာပြီး လက်ထပ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဈာန်၊ မင်းကို ကြောက်ပြီး သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဘုရားရေ! ... ဘာကြီးပါလဲ။ ‘တျာ’နဲ့ကိုယ်က ခင်ခဲ့သည့် တာလ (၁၈) နှစ်ကျော်၊ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ (၃) နှစ်ကျော် ရှိခဲ့တာတောင် ခု ‘တျာ’ က တကယ်မပျော်ရွှင်ဘူးတဲ့လား။ သဝန်တို့တာ၊ ထိန်းချုပ်တာ၊ အမိန့်ပေးတာတွေမှန်သမျှ အားလုံးဟာ ‘တျာ’ ကို ချစ်လွန်းလို့ ခြစ်လာတာမှန်း ‘တျာ’ လည်း သိမှာပါလေ။

“တျာလည်း ငါ့ကိုပဲ ချစ်တာပါ။ တျာမှာ ငါတစ်ယောက် နည်းပဲ ရှိတယ်၊ ကျော်စွာ”

“ရာသီဥတုတောင်မှ အမြဲမမှန်သေးတာ၊ စိတ်ကိုလည်း သမုတ်တည်း ထားလို့မရဘူး၊ ဈာန်၊ အခုတောင်မှ မင်း စိတ်တိုနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါက တျာကို လွှမ်းမိုးလို့ဖြစ်နေတာ”

“အေးလေ ... မတည်ငြိမ်တဲ့သဘောကိုပဲ ငါပြောနေတာ၊ ဒီစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့သင့်ပြီ ဈာန်၊ ဒီလိုသာ တဆိတ်ရှိ

၁၃၆ ❖ မမသဒ္ဒါမောင်

တျာကို သွားပြီး ရန်ရှာအော်ငေါက်တာမျိုး မလုပ်မိအောင်ပေါ့”

“မှန်တယ် ... မင်းအချိုးကို မပြင်နိုင်ရင် တော်ကြာ ခွံကြောက်ကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါထက် ပိုဆိုးတာက သူ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့လူ၊ သူ့အန္တိတာခံတဲ့လူနောက်ကို ခွဲခွဲပြီး ကိုကိုသို့ ခေါ်ပြီး ပါသွားလို့ကတော့ မင်း ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကျန်ရစ်မှာ”

“အောင်မာ ... ပါစရာလား၊ ပါရဲပါကြည့် ... နှစ်ယောက် စလုံးကို တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်မယ်”

“အေး ... အဲဒါပဲ၊ မင်းက လူနဲ့စိတ်ကို မလိုက်ဖက်တာ”

“ကျန်! ... ငါ့ကို လိုက်မရစ်ကြစမ်းနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

“လူဆိုတာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ကြည့်တတ်ရတယ် ဖိုရို၊ မင်းနေမကောင်းဖြစ်တုန်းက တျာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းခဲ့သလဲ၊ အမေပြုစုတာကို လက်မခံဘဲ တျာပဲ ဆေးတိုက်မှ၊ တျာပဲ ဆန်ပြုစုခွံကျွေးမှ၊ တျာပဲ ရေပတ်တိုက်၊ အကျိုးလဲပေးမှဆိုပြီး ဘယ်လောက် ဂျီကျလိုက်သလဲ။ အခု တျာဖျားနေတော့ မင်း တစ်ချက်သွားကြည့်ရဲ့လား”

“သွားချင်တာပေါ့ကွ”

“သွားပါ၊ မသွားပါနဲ့လို့ မတားပါဘူး၊ နည်းနည်းလေး လေပြည်လေးနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာလေး ပြောဆိုပါ၊ ဘာလို့ဖျားတာလဲ”

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၃၇

အိုယ့်ကျန်းမာရေးတောင် ကိုယ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လူကို စိတ်ပူအောင် လုပ်ပြီဆိုပြီး ကန့်လန့်ချည်း မပြောမိစေနဲ့”

“ပူမနေနဲ့ ဖိုးကျော်ရေ ... ဒီကောင် အဲဒီလိုပြောကိုပြောမှာ သေချာတယ်၊ စိတ်သာချ”

“ဓမ္မာ ဘယ်လောက် အားငယ်နေရှာမလဲ ... တွေးကြည့်”

ဟုတ်ပါတယ်။ သူကတော့ အတော့်ကို ဆိုးတဲ့ လူဆိုးပါ။

အိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆိုးလို့ဆိုးမှန်းပင် မသိဘဲ ဘေးလူပြောမှသာ သိရတာပါလေ။ နားလည်ပေးနိုင်ရဲ့လား၊ ‘တျာ’။ နားလည်မှာပါနော်။ အိုယ့်က ‘တျာ’ ကို သိပ်ချစ်မှန်း ‘တျာ’ သိတာမို့ပါ။ ချစ်လွန်းလို့ ဆိုမိတာပါ ‘တျာ’ ရယ်။

“တျာကို ငါ ဂရုစိုက်ပါတယ်”

“ဘာဂရုစိုက်တာလဲ၊ ဒီလိုမနေနဲ့၊ ဒီလိုမပြုံးနဲ့၊ ဒီလိုမကြည့်နဲ့ ဒီလိုဝတ်၊ ဒီဟာယူ၊ ဒါမစားနဲ့ ... ဆိုပြီး ဂရုစိုက်တာလား”

“အေးလေ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ... ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးနေပြန်ပါပြီ”

“နစ်မှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာပါ၊ ဈာန်ရ၊ မင်း အတော် ပြောရခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ သူ့သိအောင်လည်း ပြနိုင်ရတယ်ကွ”

“ငါက ဒီထက်ပိုပြီး ဘာကို ဘယ်လိုပြရမှာလဲ၊ ချင်ဘတ်

၁၇၈ ❀ မေသဒ္ဒါမောင်

ကြီး ခွဲပြရုံပဲ ကျန်တော့တယ်”

“တွေ့လား... ပြောရင် ရွဲ့ပြီ၊ မင်းကို တျာမို့ သည်းခံနေနိုင်တာ၊ ငါသာ တျာဆို တာတာပဲ ဟောကောင်၊ ဘယ်နှယ်!... အသက်ရှူလို့မရအောင်ကို ချစ်တတ်လွန်းတယ်”

“တျာက တျာ... မင်းက မင်းပါ စည်သူရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကို နည်းနည်းလေး လျော့ပြီး ချုံ့ချုံ့သာလေးပြော၊ စွတ်မှုတ်နေရင် အဝေးကို လွင့်သွားဦးမယ်။ နည်းနည်းလေးပဲ လျော့ကြည့်လိုက်”

ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်ကြတာ။ ဘယ်သူကရော စိတ်ကြီးချင်ပါ့မလဲ။ သွေးဆူလွယ်လွန်းလို့ လူက မီးထတောက်တော့မည့်နှယ် အမြဲပူနေရတာပါ။ ဒေါသထွက်တတ်လွန်းလို့ ရုပ်လည်း နဂိုထက် ဆိုးနေလောက်ပြီ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်မှ မညှိနိုင်တာလေ။

နည်းနည်းလျော့တဲ့ ‘တျာ’... မလျော့နိုင်ပါဘူး။ အချစ်လျော့ဖို့မဟုတ်ဘဲ တိုးဖို့သာ ရှိတာမဟုတ်လား။ ဒီလိုအချစ်တွေ တိုးပွားလာမှသာ နှစ်ကိုယ်တူနီးဖို့ အရေးက ပိုနီးကပ်လာမှာပေါ့။ နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ကို တစ်နှစ်ဆိုပြီး မာမို့ကို မရမက ပူဆာရတော့လေ။ မာမိတို့ သား၊ ‘တျာ’ ကို မခွဲနိုင်တော့လို့ပါ။

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❀ ၁၇၉

အချစ်ဟာ အချစ်ပါပဲ။

ချစ်တာကို အပြစ်ဆိုမိရင်

ကိုယ်တို့ဝေးဖို့အတွက်

ကံကြမ္မာက ဝင်စွက်လိမ့်မယ် ‘တျာ’။

ဟွန်းသံပေး၍ ကျော်တက်ချင်သည့် ကားကို ဦးစားပေးလိုက်
၏။ နောက်ဆုံးပေါ်ကားသစ် (ခပ်မြင့်မြင့်) က သူ့လမ်းကြောင်း
အတိုင်း ဆက်သွားနေတာပါ။ ဘာကိုမျှ အလျှင်လိုပြီး လောနေရတာ
မလိမ့်။ အားရှိစေမည့် Ovaltine တို့၊ Milo တို့ကို ဝယ်လာပေးပေ
မယ့် 'တျာ' မသောက်ဖြစ်ဘဲ 'အန်တီသော်' သာ သောက်မှာပါ။

ကွေ့ကာအုပ်ပုလင်းကိုတော့ မမေ့မလျော့ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။
နေမကောင်းဖြစ်ချိန် ရင်တုန်တတ်တာမို့ လက်ဖက်ရည်တော့
မသောက်ခိုင်းရမှာပါ။

အလို! ... အေးအေးသာသာ ပြောရပါမည်ဆိုမှ အမိန့်ဆန်
ဆန်အတွေးက ဘယ်လိုထွက်လာရပါသနည်း။ အကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ၊
'တျာ'။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စွဲနေခဲ့တဲ့ အကျင့်ကို ဒီအရွယ်ရောက်မှ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖျောက်ဖျက်လို့ရပါမလဲ။ 'တျာ' ထိန်းမတ်ပေးမှ
ဆက်မတ်ရပ်နိုင်မယ့် ရုပ်သေးရုပ်လေးမို့ပါ၊ 'တျာ'။

“ဟင်!”

ဒီဘက်ကို ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် စောစောက ကားက 'တျာ'
ဆို တိုက်ခန်းလှေကားရှေ့မှာ ရပ်ထားလေ၏။ လမ်းမှာ မီးပွိုင့်တုံးပြီး
သူ့ကား ကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ ဒီကားကို မမီတော့ပါ။ ဘယ်ကိုလာသည့်
ကားပါလိမ့်။ ရင်ထဲထိတ်သွားပေမယ့် မဖြစ်လောက်ပါဘူးဟု တွေး
တာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိတော့၏။

အခန်း (၁၂)

ကားကို 'တျာ' တို့ တိုက်ခန်းဖက်လမ်းကို ကွေ့လိုက်မိ
၏။ မုန့်တိုက်မှာဝင်ပြီး 'တျာ' သိပ်ကြိုက်သည့် ဂဏန်းပေါင်မုန့်သုံး
ကောင် ဝယ်ခဲ့သလို သစ်သီးဆိုင်မှာလည်း ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊
ပျဉ်သီးတို့ကို အလုံးလှလှလေးတွေ စိမ်ပြေနပြေ ရွေးပြီး ဝယ်လာ
သည်။

သစ်သီးဆိုင်က အဒေါ်ကြီးပင် 'ကောင်မလေးဆိုလည်း
အဲဒီလို သေချာရွေးပါ' ဟုလေ။ အမှန်ဆို သူ့မှာက ကောင်မလေးဆို
ပြီးသား မဟုတ်လား။

“ဟိ! ဟိ!”

၁၄၂ ❖ မမသန္တရီမောင်

သူတော့ ‘တျာ’ နှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲတစေ စိုးရိမ်စိတ် တို့ ပြည့်နှက်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

‘တျာ’ က (နေမကောင်းလျှင်) ရှူဆေးရှူတာ နှစ်သက်တာနဲ့ ရှူဆေးပူးဝယ်ဖို့ မေ့နေတာကို သတိရပြီး ‘မမော်’ ဆိုင်ထဲမှာ အမြန် ပြေးဝယ်ရလေ၏။ ပြီးမှ ကားထဲရှိ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်သယ် လျက် လှေကားထစ်တို့ကို ခပ်သွက်သွက်တက်ခဲ့ပါသည်။ သုံးလွှာ အရောက်မှာ အမောဆိုသွားတာကို ခဏမျှ အမောဖြေပြီးမှ တံခါး bell ကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“တင်းတောင်!”

ချက်ချင်း လာမပွင့်တာဖို့ အိပ်ခန်းထဲ ဒါမှမဟုတ် မီးဖိုချောင် ထဲ ရောက်နေသည် ထင်ပါရဲ့။ စိတ်ကိုရှည်ရှည်ထားပြီး တံခါး bell ကို ထပ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ် ကြားနေရပြီမို့ လက်ထဲမှ အထုပ်တွေကို စုကိုင်ထားရာမှ ခွဲ၍ သယ်လိုက်ပါသည်။ ‘အနီသီ သော်’ က လူကြီးမို့ သယ်ခိုင်းလို့မရတာကိုး။

“ဂျလောက်!”

“ဪ... ဧည့်သည်ထင်တယ်”

“ဟင်!”

ရင်ဘတ်အတွင်းမှ ဒိန်းခနဲဆောင့်မြည်သံနှင့်အတူ မျက်ထုံး ထဲ ပြာဝေသွားရလေ၏။ သွေးခနဲနှုန်းတို့ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၄၃

သည့်နှယ် လူက ထိန်းမရတော့ပါ။ ‘တျာ’ တို့တိုက်ခန်းမှာ ဒီလို သူစိမ်းယောက်ျားက ဘာလို့ရှိနေရပါသလဲ။ အတွေးကို ဆက်မတွေး ဆာဘတ် ထိုလူကို တွန်းတိုက်လျက် တိုက်ခန်းထဲ အမြန်ဝင်လိုက်မိပါ၏။

“တျာ!”

“ရှင်!”

နောက်ဖေးဘက်မှ ထွက်လာသည့် ‘တျာ’ က အဝါနုရောင် house လေးနှင့် ကျောက်စိမ်းရောင်အခံပေါ် ရွက်ဝါခက်လေး ကျဲ ဘေးပါသည့် လုံချည်ပျော့လေးနှင့် အတော့်ကိုလှပသည့် ပုံစံလေး ခြစ်နေသလို လန်းဆန်းသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် မြင်တွေ့ရပါရောလား။ လား နေမကောင်းဘူးဆိုသည့် ‘တျာ’ တဲ့လေ။

“တျာ!”

“ဈာန်”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ခဏလေး၊ ဈာန်... တျာပြောမယ်”

“ဘာမှမပြောနဲ့! ... မကြားချင်ဘူး၊ နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး someone ကို ပိတ်ထားတာက သုံးရက်၊ ဘာအဆက်မသွယ်မှမရဘဲ ကောင် ဘယ်လိုနေမလဲ တွေးကြည့်မိရဲ့လား”

“ဈာန်”

“လာမယ်ဆိုတော့လည်း စိတ်မပူနဲ့ဆိုပြီး မလာခိုင်းဘူး၊

၁၄၄ ❖ မမသန္တမောင်

ဘာသာဘောလဲ၊ တျာ”

“အဲဒါ ဈာန်အတွက် ပြောတာပါ”

“ဘာ! ... ဘာအတွက်လဲ၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်
မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မင်း ဘာအချိုး ချိုးနေလဲဆိုတာ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့
တပ်အပ်မြင်နေလို့ ပြောနေတာကွ!”

“ဈာန်”

“နေပါဦး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းသာသာ
ပြောမှပေါ့”

“မင်း ဘာမှဝင်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဟေ့ကောင်!”

စောစောကလူက သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဆရာ
ဝင်လုပ်ချင်သည့်ကောင်ကို ခပ်မာမာပင် ဝိတ်ပြောလိုက်မိပါသည်။
‘တျာ’ ရယ် ... ကိုယ် ဒီလောက်ချစ်ခဲ့တာတောင်မှ ဒီလိုသူစိမ်းတို
အိမ်ထဲခေါ်ရတယ်လို့။ ဘယ်လောက်ရင်းနှီးနေလို့များလဲ။ ကိုယ့်တို့
တော့ မခေါ်ဘဲ ဒီကောင်ကိုတော့ လာခိုင်းတယ်ပေါ့လေ။ ရင်ဘတ်
ထဲမှာ ဇူးနင့်ပြီး နာကျင်ခံစားရသည့် ဝေဒနာက ပို၍ဆိုးလာသလိုပဲ
လာ။

“ဈာန် ... အစ်ကိုက နင့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူပါ၊ မ
မသေ မပြောပါနဲ့”

“ဘာ! ... ဒီလိုကောင်မျိုးကို ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ တရိုက်

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၄၅

ပြောပြနေရမှာလဲ၊ အရေးမပါတာတွေ”

ကြည့်စမ်း! ... ‘အစ်ကို’ တဲ့။ ဘာကို သဘောကျပြီး
အားကိုးတကြီးနဲ့ ခေါ်ရပါသလဲ။ သူ့ကို ‘မောင်’ ဟုခေါ်ဖို့ ပြောတုန်း
အဖြင့် စေ့စပ်ပြီးမှဆိုပြီး အချိန်ဆွဲနေခဲ့တာပါလေ။ သူနဲ့ တွဲနေတာ
ဆောင်မှ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းတွဲဖြစ်နေတာများလား။
သံသယဆိုသည့် အရာက သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ မုန်တိုင်းဝင်မြွေသည့်
ဆယ် ရောက်လာလေပြီ။

မနေ့ကပဲ သူငယ်ချင်းတွေ သတိပေးခဲ့တာ ဘာများကြာသေး
သလဲ။ သူက ‘တျာ’ ရဲ့ဘက်မှာနေပြီး စည်သူတို့ကိုတောင်မှ ရန်စောင်
ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေစိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ
တယ်လို့။ မျက်နှာများတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေးတွေသာ ဖြစ်ရမှာ
ပဲ ‘တျာ’။

အခုတော့ လှေနှစ်ဖက်နင်းသလို အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်
ညှပ်လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်နေရတယ်လို့။ အိမ်မှာ အတူရှိနေပါသည့်
‘နီတီသော်’ ကရော ဒီအတိုင်းမပြောဘဲ ကြည့်နေခဲ့ပါသလား။

ကိုယ့်ကို ရင်ကွဲအောင် ကြံစည်နေပြီလား ‘တျာ’။

“ဒီမှာ ညီ ... ကိုယ်က ...”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား!”

“ဟယ်! ... ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဈာန်၊

၁၄၆ ❖ မမသန္တရမောင်

ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ သား”

“ကြည့်ပြောပေးပါဦး၊ အန်တီ၊ ဒီက ညီလေးက တျာ့ရန်ရှာနေလို့”

“ဘာကွ! ... မင်း”

သူက အဲဒီလူရဲ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းကာ ရှုပ်အင်္ကျီကော်ထားကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါ၏။ ‘အန်တီသော်’ က အံ့သြသွားသော်လည်း ဝင်မခွင့်ရပါ။ သို့သော် ထင်မထားပါသည့် ‘တျာ့’က သူ့လက်ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲပြီး တားလေတော့သည်။ ကြည့်ပါဦး ... ဒီလူက ထိလို့ ချစ်သူဖြစ်သည့် သူ့ကို တားချင်ရတယ်လို့။

“ဖယ်နော်၊ ဈာန်၊ အဲဒီလိုမျိုး မလုပ်နဲ့၊ တျာ့ရှင်းပြတာနားထောင်ပါဦး”

“မကြားချင်ဘူး! .. ဒီကောင်ကိုထိလို့ မင်း နာတတ်လား၊ တျာ့၊ သူက မင်းအတွက် ဘာမို့လို့လဲ၊ ငါ့ထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့လူမို့ မင်းဒီလောက်အသည်းအသန်ဖြစ်နေလား ... ဖယ်!”

“အမေ့!”

“တာ! ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

လက်ကို လာဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ‘တျာ့’ ကို ရုန်းဖယ်သွားသဖြင့် အိပ်ခန်းရှေ့မှာ ‘တျာ့’က ပုံခနဲ လဲကျသွားလေ၏။ ‘တျာ့’ကို ထူထောင် ဒီလူကသာ ဆွဲထိုးချင်မိတာ များနေတာပါ။ ဒီလောက်

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၄၇

ဘားနေသည့်ကြားမှပင် ထိုလူက ‘တျာ့’ ကိုထူရန် လက်မောင်းကို ဆိုင်လိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်း! ... အတော်ရဲတင်းလှသည်လား။ ဘုရားသို့ကို သူ့ရှေ့မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့် အသားထိချင်ရတယ်လို့။
“မင်း!”

“ဟဲ့! ... ဟဲ့! ... ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

ပြောသားပဲ ... သူက စိတ်မြန်လက်မြန်တဲ့လူပါလို့။ ‘တျာ့’ ဆို လက်မောင်းကိုင်တဲ့ကောင်ရဲ့မျက်နှာကို လက်သီးစာ ခပ်ပြင်းပြင်း ဘစ်ချက်ထိုးလိုက်မိလေ၏။ လူကောင်ထွားပါသည့် ဟိုလူက သိပ်နာသွားပုံမရပါ။ သူ့လက်ကတော့ အတော်လေး နာသွားရလေသည်။

“ဈာန်! ... နင် မိုက်ခိုင်းလှသည်လား”

“ဘာပြောတယ်”

“နင့်ထက် အသက်ကြီးပါတယ်လို့ ဒီလောက် အသိပေးနေတာတောင်မှ လုပ်ဖြစ်အောင်ကို လုပ်လိုက်တယ်”

“လုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းအသားကိုထိလို့ လုပ်လိုက်တာလေ၊ မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဒီကောင်က ဘာကောင်မို့လို့လဲကွ”

“တော်ပါတော့ သားရယ် ... အန်တီသော် တောင်းပန်ပါသယ်”

“အန်တီသော် ကြားထဲက တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါ့အပြင် အန်တီသော်နဲ့သူကြားက ကိစ္စပါ၊ အလုပ်မအားလွန်းလို့ မတော့ဖြစ်ရန်နဲ့

၁၇၈ ❖ မမသန္တရမောင်

အခြေအနေက ဒီအထိတောင် ဖြစ်ကုန်တာတဲ့လား။ ဘယ်လိုမှ မနိုင်စရာ”

“ပြဿနာကို အေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းဖို့ အန်တီသော် ပြောချင်တာပါကွယ်။ သားစိတ်ကို အန်တီသော် သိပါတယ်”

“အန်တီသော်က သိပြီး တျာက ဘာလို့မသိရတာလဲ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တျာက အရေးအကြီးဆုံးပါ။ အသက်ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားခဲ့သမျှ၊ ပုံရိပ်ခဲ့သမျှ ဒီလိုနည်းနဲ့ သစ္စာဖောက်ရက်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်မိဘူး။ မင်း သိပ်ရက်စက်တယ်၊ တျာ”

“မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကို ကိုယ်၊ ပိုင်တယ် ‘တျာ’၊ မင်းရဲ့နှလုံးသားကိုတော့ စိတ်ကိုပါ ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားမျိုးကိုမှ မကြည့်နဲ့၊ မမြင်နဲ့၊ လုံးဝမချစ်မနေနဲ့! ... သိရဲ့လား”

“တော်ပါတော့”

“မတော်နိုင်ဘူး”

ပန်းကို လှုပ်ကိုင်ယမ်းလိုက်မိပါ၏။ ခပ်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်တော့ က သူ့လက်ထဲမှာ ပျော့ခွေနေတော့တာပါ။ ချစ်သူသစ်ရှာခဲ့မိနစ်ဦးစလုံးကို အသေသတ်ပစ်မည်ဟု ကြွေးဝါးထားခဲ့သမျှ လက်တွေ့မှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်လာလေပြီ ... ဒီလိုပြုမှုဖို့ ရည်ရွယ်ချက်

နှလုံးသားကိုပိုင်ဖို့သူ ❖ ၁၇၉

ခွဲရင်လည်း ‘ဈာန်’ ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရင်ခွဲပြီး နှလုံးသားကို ဟက်တက်ပြီး အသေသတ်ခဲ့ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါလား ‘တျာ’ ရယ်။

“ကိုယ်က ... တျာနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ ညီ”

“ဘာ!”

“တျာတပည့်ရဲ့ဦးလေးပါ”

သူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘုရားရေ! ... တောတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြန်ပြီလဲ။ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် အထိုးဆိုက်ရသည့်လူက စိတ်မဆိုးပါဘဲ လေပြည်လေးနှင့် ရှင်းပြနေတာ။ ‘တျာ’ တပည့်ရဲ့ဦးလေးတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ဒီလူက ဘာကြောင့် နီနီ ဒီနေရာကို ဝင်ထွက်ပတ်သက်နေရပါသလဲ။

“အကယ်၍ အပြစ်ရှိခဲ့ရင်တောင် တျာတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်တဲ့ ကိုယ်မှာပဲ အပြစ်ရှိနေမှာပါ”

“ဘာရယ်”

“တျာ နေမကောင်းဖြစ်တာ အမှန်ပဲ၊ ညီ၊ ခြေမအသားကြာသွားပြီး အနာဖြစ်လို့ ခွဲစိတ်ခဲ့ရပါတယ်”

“ဟင်!”

“အဲဒါနဲ့ တျာအကူအညီလိုလို ကိုယ်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ညီပေးမိရုံပါ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး၊ ညီ”

မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ‘တျာ’ က ဘာမှမဖြေရှင်းပါဘဲ

၁၅၀ ❀ မမသန္တမောင်

သူစိမ်းက ဝင်ရှင်းပေးတာကြောင့် စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်ရပါ၏။ လွန်ပြန်ပြီလား။ ဒီလောက် 'ကျော်စွာ' တို့ သတိအတန်တန်ပေးခဲ့ပါလျက်နဲ့ မဆင်မခြင် မစူးစမ်းဖြင့် တဖွတ်ထိုးလုပ်မိပြန်ချေပြီ။ မင်းတော့ သေပြီ 'ဈာန်'။

“ဒီနေ့ ဆေးခန်းပြတာ နောက်ဆုံးရက်ပါ။ မယုံရင် အဲဒီဆေးခန်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာသက်သက်ဝေကို သွားဆေးလို့ ရပါတယ်။ ကိုယ် ပြန်ဦးမယ်၊ တျား ခွင့်ပြုပါဦး... အန်တီ”

သူစိမ်းက သူတို့ရှေ့မှာပင် ပြန်ထွက်သွားလေပြီ။ ဆူညံပွက်လောရိုက်ခဲ့ပါသည့် အခန်းက ခုတော့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ မှားပြန်ပြီပေါ့... ဆိုးမိပြန်လေပြီ။ ညဉ့်ဆိုသည်ကလည်း ြင်ဖို့ ခက်သားလား။ 'တျား' ကို ဆွဲထူရန် ပြင်လိုက်စဉ် လက်ကို ဖယ်ထုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရလေ၏။

“အစ်ကိုကို တောင်းပန်ပြီးမှ ဒီကိစ္စ ပြေလည်ဖို့ စဉ်းစားမယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်နိုင်ရင် ငါ့ကို လုံးဝမဆက်သွယ်နဲ့... ဒါပဲ”

ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးပိတ်သွားသည်က သူ၏ 'တျား' ပါလေ။

အခန်း (၁၃)

ကားကို လမ်းထဲဝင်လိုက်ပေမယ့် ခြံထဲမဝင်နိုင်ဘဲ လမ်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေတာမို့ပါပဲ။ မေးစေ့က နာနေတာမို့ နောက်ခန်းမြင်ရသည့် နောက်ကြည့်မှန်ကို ငိုက်ခါ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ နည်းနည်းတော့ ညှိနေပါရောလား။ အိမ်ပြန်လျှင်ဖြင့် အက သူ့ကို မြင်ပြီး ရင်ဘတ်ဖိတော့မှာပါလေ။

'တျား' ရယ် ... ကိုယ်က 'တျား' ကို စမြင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားမိခဲ့တာပါ။ ချစ်သူရှိ မရှိဆိုတာ မစုံစမ်းသေးခင် တူဖြစ်သည့် 'သူရ' က ဆရာမဖြစ်သူနှင့် စနောက်နေတာမို့ ရင်ခုန်သံက မြန်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ 'တျား' ရဲ့ချစ်သူက ခပ်ငယ်ငယ်ဖြစ်ပေမယ့်

သဝန်တိုစိတ်ကဖြင့် အကြီးကြီးပါပဲ။

အဘယ်မျှ နိုင်စားလိုက်ပါသလဲ။ ပြောဆိုပုံ၊ ပြုမူပုံတွေကို ကြည့်ကတည်းက သိသာလွန်းတာပါလေ။ အော်ငေါက်ရိုင်းစိုင်းမှုက 'တျာ' အပေါ် အလုပ်သမားနယ် မဟုတ်ပါလား။ လူကြီးဖြစ်သည့် အန်တီပင် ဝင်တား၍မရအောင် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။ သူစိမ်းဖြစ်သည့် သူ့ရှေ့မှာ 'တျာ' အဘယ်မျှ ရုက်ရှာမည်နည်း။ ခြေထောက်ခွဲစိတ်ရစဉ်က မျက်ရည်ကျခဲ့တာကို သနားမခံခဲ့ဖြစ်ခဲ့တာမှ ခံစားချက်က မပျောက်သေးခင်မှာ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးနဲ့ ကြုံလာရတာလေ။

'တျာ' ရယ်။ ဒီလိုနှိပ်စက်ပြီး နိုင်စားတတ်တဲ့ ချာတိတ်ကို ဘာကြောင့်များ 'တျာ' ချစ်ခြင်းတွေ ပေးခဲ့ရတာပါလဲ။ တကယ်တော့ တည်ငြိမ်လွန်းပါသည့် ယဉ်သက်အလှလေး 'တျာ' အနီးမှာ စိတ်ထဲ စားသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပါလေ။ အဲဒီထဲကမှ စိတ်ကြိုက်မရွေး ပါဘဲ ဒီချာတိတ်ကိုမှ မျက်စိစုံမှိတ် ရွေးချယ်ခဲ့တာတဲ့လား။

မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် 'တျာ'။ ကမ္ဘာပတ်ပြီး မိန်းမလှတော့ တွေ့ရဲ့အလှစာရားကို မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ်လိုလူက သမင်မျက်လုံးတွေ တွေ့လိုမျိုး ကြည်လဲ့လဲ့ မျက်ဝန်းလေးကို စမြင်လိုက်ကတည်း။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားရတာပါ။ ဘာမှမကြာသေးတဲ့ အချိန်အတော် အတွင်းလေးမှာ 'ချစ်တယ်'ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို 'တျာ' သိအောင်

ဘယ်လိုပြောရဲ့ပါ့မလဲ။ ပေါ့ပေါ့တွေး ပေါ့ပေါ့ပြောသည်ဟု 'တျာ' ထောင်စေချင်ပါ။

မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ရှပ်ရှပ်ကြည့်တာမျိုး၊ Restaurant တိုင်တာမျိုးတွေ ရှိခဲ့ပါလျက် ဤသို့ ရင်တွင်းမှ ခံစားချက်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးပါချေ။ 'အချစ်' ဟူသည့် အရာက ရင်ကို ချွတ်တခံစားချက်မျိုး ဖြစ်စေပြီး တနင့်တပိုးဖြစ်စေအောင် မည်သို့များ ပြုစားထားရပါသနည်း။

ကံတရား၏ပြက်ရယ်ပြုခြင်းက 'စွဲ' ထံမှာမှ ရိုလာရတယ်လို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းမိနေကာမှ 'ပြိုင်ဘက်' က ရုတ်တရက် ပေါ်လာတာလေ။ ထင်ကိုမထင်ထားတာ အမှန်ပါ။ တစ်ခါမှ သည်း phone ဆက်ရင်းဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူကိုဆက်သွယ်တာမျိုး မြင်မိခဲ့ပါလေ။ အခုတော့ ဘယ်ချောင် ဘယ်နေရာကနေ ရုတ်တရက် ပေါ်လာရပါသလဲ။

'မင်းကို ကိုယ်၊ ပိုင်တယ်' တဲ့။ အဘယ်မျှ တင်စီးလိုက်သည့် အပြောပါလဲ။ အထူးသဖြင့် 'နှလုံးသားကိုရော စိတ်ကိုပါ ချုပ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာ' တဲ့။ စကားက သူ့ရင်ကို အောင့်သက်သွားစေတာပါ။ နှလုံးသား အပြန်အလှန်ပေးပြီး ချစ်ကြတာကိုတော့ သူနားလည်ပေးနိုင်ပါ၏။ သို့သော်၊ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ်ကို ရင်တည်နေရသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ ထိန်းချုပ်တာကဖြင့် လွန်လွန်းသည်ဟု

၁၅၄ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

မြင်လေ၏။

‘ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားမျိုးကိုမှ မကြည့်နဲ့၊ မမြင်နဲ့၊ မချစ်မိစေနဲ့’ ဟူသည့် အမိန့်ဆန်ဆန် စကားလုံးတို့က ခါးသီးလွန်းလှတာပါ။ ‘တျာ’အပေါ် အဘယ်မျှ control လုပ်ပြီး ချုပ်ချယ်လွန်းလှပါသလဲ။ ချစ်သူသမီးရည်းစားဘဝမှာတောင် ဤမျှ ထိန်းချုပ်လွန်းနေပါလျှင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ အိမ်ပြင်တောင် ထွက်ခွင့်ရပါတော့မလား။ တွေးကြည့်လျှင် ရင်ထဲမွန်းကျပ်ပြီး ရင်မောစရာပါ။

မဖြစ်ဘူး ‘တျာ’။ ဒီကောင်လေးနဲ့ ရှေ့ဆက်ချစ်သွားဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလိုသာ ဤချာတိတ်ကို ကြောက်နေလျှင် နောက်ဆို ပိုဆိုးနေပေမည်။ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲပြီး နေရဖို့ ပျော်နိုင်ပါ့မလား ‘တျာ’။ ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ ‘တျာ’ ကို တစ်သက်တာ မပြုံးစေနိုင်တာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

‘အချစ်’ တစ်ပွဲ ဆင်နွှဲခြင်းက ‘စစ်ပွဲ’ တစ်ရာထက် ပိုဆိုးခဲ၏တဲ့။ သို့သော် သူကဖြင့် ဒီပွဲကို ဝင်နွှဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလေပြီ။ ဘယ်ပြိုင်ပွဲမှာမဆို ပြိုင်ဘက်တော့ အနည်းနဲ့အများ ရှိနေမှာပါ ‘တျာ’။ သို့သော် ‘အချစ်’ အတွက် ရင်ဆိုင်ရတိုင်း အရာရာ မျှတမှုရှိပါတယ်နော်။ အထူးသဖြင့် ‘တျာ’ သာ ကိုယ့်ဘေးမှာ ရပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကိုယ်အတွက် ဘာမဆို ပြည့်စုံပါပြီ ‘တျာ’။

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၅၅

“ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

ကားမှန်ကို အသာခေါက်လိုက်သည့် အသံကြောင့် အတွေးဆွ လွင့်နေရာမှ သတိဝင်သွားရပါ၏။ အလို! ... ‘သူရ’ ပါလား။ စက်ဘီးနှင့်မို့ လမ်းထိပ်က ပြန်လာတာ ထင်ပါရဲ့။ ခြံထဲ မဝင်ပါဘဲ ဆားချရပ်ထားပါသည့် သူ့ကားကို မြင်သွားပုံပါ။ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်ဆက်က ချက်ချင်းကို ရပ်တန့်သွားရလေပြီ။

“အန်ကယ်လေး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဝင်ကြမယ်လေ၊ မာမီ lunch စားဖို့ စောင့်နေတယ်”

“အေးပါ %... ဘာသွားဝယ်တာလဲ”

“ကျူရှင်စာအုပ်ကုန်လို့ သွားဝယ်တာ”

‘သူရ’ က စက်ဘီးဖြင့် အရင်ဆုံး ခြံထဲသို့ ဝင်သွားပါ၏။ သူ ကားစက်ကို ပြန်နှိုးကာ နောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့ရပါသည်။ တူတော်မောင်က ခုန်ပေါက်လျက် တိုက်ထဲဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ကျောင်းစာတစ်ခုတည်း ခေါင်းထဲရှိနေပါသည့် ကလေးဘဝက ရင်ထဲပေါ့ပါးစေတာလေ။ သူတို့မှာဖြင့် စီးပွားရေးပါမက အချစ်ရေးတွေနှင့် ဂူလောင်နေရတာ မဟုတ်လား။

“အတော်ပဲ ... ထမင်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားလို့က၊ ဇွဲချေ

၁၅၆ ❖ မမသဒ္ဒါဟော်

ဒီနေ့ ဇွဲကြိုက်တဲ့ ကြက်အသည်းအမြစ် ချက်ထားပေးတယ်”

‘မစားချင်သေးဘူး’ ဟု ငြင်းလိုက်ချင်သော်ငြား မပြောဖြစ်ပါ။ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ချက်ကျွေးသည့် မမကို အားနာမိတာနဲ့ ထမင်းစားခန်းဆိုသို့ ဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ ပိတ်ရက်မို့ မမ၏အမျိုးသား ‘ဦးတင်ထွဋ်’ ပါ ရှိနေလေသည်။ မမက အစ်မရင်းမို့ သိပ်မကြောက်ရပေမယ့် ယောက်ဖဖြစ်သူကိုတော့ အနည်းငယ် ရှိရပါတယ်။

“လာလာ၊ ဇွဲ၊ မိသားစုလက်ဆုံစားရခွင့်က နည်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

ဘေဇင်မှာ လက်သေချာဆေးလိုက်ပါတယ်။ ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် စားဖြစ်ပေမယ့် လက်က ဟိုဒီနေရာစုံထိကိုင်ပြီး ရောဂါပိုးရှိနိုင်တာနဲ့ လက်ဆေးပြီးမှ စားကျင့်က ငယ်စဉ်ကပင် ရှိခဲ့တာပါ။ ဒါလည်း ‘တျာ’ နှင့် တူနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ‘တျာ’ သည်လည်း အအေးသောက်သောက် ဘာမှမစားမသောက်ခင် လက်အရင်ဆေးလေ့ရှိတာပါလေ။

‘သူရ’ ဘေးရှိရုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ မမက ထမင်းခူးခပ်ထည့်ပေးနေသည့် သူ့ကို သေချာမကြည့်ဖြစ်ပါ။ ရှေ့တည့်တည့်မှာဖြစ်နေသည့် ကိုကြီး သတိထားမိသွားလေ၏။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးလေပြီ။

“ရန်ဖြစ်လာသလား၊ ဇွဲ”

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၅၇

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုကြီးရဲ့”

“မေးစေ့မှာ ညှိနေသလားလို့”

“ဟယ်! ... ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်မှာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဇွဲ၊ ဘလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ရလား”

“ဒီလောက်က ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး မမရား၊ မစိုးရိမ်ပါ”

“ဟဲ့! ... မစိုးရိမ်လို့ ဖြစ်မလား၊ ပြန်ထွက်ဖို့ ရက်က ဘာများ ဆိုတော့လို့လဲ၊ ဘာတာညာညာ ပြဿနာတွေ မဖြစ်အောင်နေမှပေါ့”

“ချာတိတ်တစ်ယောက်နဲ့ ငြိသွားတာပါများ၊ ပြဿနာမရှိပါ”

“ဘယ်က ချာတိတ်လဲ၊ လမ်းဘေးက ကလေးကချေ လမ်းသို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီစကားသာ ကြားမိရင် ‘ချာန်’ ဆိုတဲ့ အဘယ်မျှ ဆတ်ဆတ်ခါ နာလေမည်မသိပါ။ ထမင်းစားကာ သူ့ပြဿနာကို သိသွားတာမို့ သိပ်တော့မကောင်းလှပါ။ မမက ကြိုက်သည့် အသည်းအမြစ်ဟင်းကို သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်များများ ထည့်ပေးလေ၏။

ငါးကြင်းခေါင်းနှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို၊ အစိမ်းကြော်၊ ခြောက်သွပ်၊ အမဲနှစ်ဟင်းတို့က စုံလင်လှပါသည်။ ဒီလို

၁၅၈ ❖ မမသန္တီမောင်

အသုတ်တစ်မျိုးမျိုးပါတာကို ‘တျာ’ တို့အိမ်မှာ စားခဲ့ရတာမို့ သူ့ထဲ မမကို ဟင်းရံအဖြစ် တစ်ခွက်ထည့်စေတာပါ။

အသီးအရွက်ကြိုက်သည့် ‘တျာ’က ထမင်းပွဲမှာ ပဲပြားသုတ်၊ ခရမ်းချဉ်းသီးသုတ်၊ မြင်းခွာရွက်သုတ်၊ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်သုတ်၊ မှန်သုတ် စသည်ဖြင့် အမြဲ တစ်ခုခုသုပ်ပြီး စားကျင့်ရှိလေသည်။ ‘တျာ’ လက်ရာကို စားမိပြီး သူ လျှာအရသာတွေ့ကာ မမကို ပူဆာမိခဲ့တာပင်။ မြင်းခွာရွက်သုပ်က ‘တျာ’ ကို သတိရမိစေပြန်ချေပြီ။

“အန်ကယ်လေး”

“အင်း”

“ကေန္တ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း တီချယ်တဲ့ဘဲနဲ့ ငြိတတာများလား”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ဟဲ့! ... ရေ ... ရေ”

ထမင်းသီးသွားတာမို့ မမ အသံထွက်လာသလို ရေခဲသေတ္တာရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ငွဲလျက် သူ့ထံ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဘယ်များ သိပြီး ဝိပ်ဝိသွားရတာပါလိမ့်။ ကလေးတွေရဲ့ဦးနှောက်က တစ်ခါ လူကြီးတွေထက် ရှေ့ပြေးနေတာ အမှန်ပါပဲလား။ အမှန်တကယ် ဖြစ်နေတာမို့ ဖုံးထားလို့မရတော့ပါလေ။

“ဟုတ်လား၊ ဇွဲ၊ သားပြောတာ မှန်နေပြီလား”

နှလုံးသားကိုဝိုင်စိုးသူ ❖ ၁၅၉

“ဟုတ်!”

“ဟောတော်! ... ဘယ်မှာတွေ့ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာရတာလဲ”

“သူ့မှာ အဆက်ရှိရင်လည်း ကြိုပြောထားမှပေါ့၊ သူ့ရော”

“သားမှမသိတာ အန်ကယ်လေးရဲ့၊ တီချယ်က ဘယ်လောက်အနေတည်လဲ သိသားနဲ့”

“အဲဒီတော့ နင့်ကို ပြဿနာရှာလိုက်ရောလား”

“အန်ကယ်လေးရော ဘယ်နှချက် ကျွေးခဲ့သလဲ”

“ဪ ... တို့မီးရှို့မီးကတစ်မျိုး၊ လူကြီးတွေပြောနေတာ ခင်မပါနဲ့စမ်း”

မမက ‘သူရ’ ကို ဝေါက်လိုက်လေ၏။ ကလေးရှေ့မှာ နေထိုင်သူ ခံလာရတဲ့အကြောင်း ပြောရတာ သိပ်တော့မမှိုက်ပါလေ။

သို့သော် ... သိမှဖြစ်မည့်ကိစ္စမို့ ပြောတော့ ပြောရမည်သာ။ ‘လှေကန်နစ်ဖက်နင်းသည်’ ဟု မပြောရုံတမယ် စွပ်စွပ်စွဲစွဲဖြင့် ‘တျာ’ ကို အော်ဟစ်ခဲ့ပါသည့် ချာတိတ်၏ပုံစံက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာလေ၏။ ‘ချာနံ’ တဲ့။ အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင် ဂျစ်ကန်ကန်လေးပါပဲ။

“အထင်လွဲသွားတာပါ၊ ဘာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ဘူး”

၁၆၀ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

“အထင်လွဲရုံနဲ့ ထိုးကျိတ်ရောလား”

“ဖွဲက မရှင်းပြဘူးလား”

“ရှင်းပြချိန်ကို မရလိုက်တာ”

“လက်စက ခြေပြန်လက်ပြန်နဲ့ ‘ဖ’ က မသေးဘူးပေါ့လေ”

“ဟေ့ကောင်!”

“ဘာဖြစ်လဲ အန်ကယ်လေးရ၊ သူလည်း One blow ဆို ကိုယ်လည်း One blow ပေါ့၊ ယောက်ျားပဲဟာ”

“ဖြစ်မလားကွ... ကြားထဲမှာ တျာက ယဲ့ယဲ့ပဲ ကျန်တော့ တာ”

“မင်းဆရာမက မရှင်းမရှင်းနဲ့ပါလား”

“တျာက ရိုးတာပါ ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်ကသာ သွားပတ် သက်မိတာ”

“ဖွင့်ပြောထားသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မို့ ကိစ္စက ပိုကြီးတော့မှာ”

“နောက်ကျသွားပြီ၊ ဇာခြည်”

“ရှင်! ... ဘာကိုလဲ”

“မင်းမောင်ရဲ့မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ဒီလောက် အပြစ် အကျယ်ပျက်နေမှဖြင့်”

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၆၁

“ဖွဲ”

“ဗျာ”

“နင် ဆရာမကိုများ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါချေ။ ထမင်းစားတာကို အာရုံစိုက် ခဲ့ မှီချနေရပါတယ်။ ဒီလိုပြန်ပြန်ပြီး သိသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထား ခိပါ။

ကာယကံရှင်ထက် ဘေးကလူက ပိုသိပိုမြင်တယ်ဆိုတာ အမှန် ဖြစ်နေပါလား။ မင်းတော့ သေပြီ ‘ဖွဲ’ ရေ။

“ဟဲ့! ... မေးရင်ဖြေလေ”

“သွားပြီ... သွားပြီ သားက အပျော်သဘောနဲ့ တွဲစလိုက် တော၊ အန်ကယ်လေး Heart ကို Direct ထိသွားမယ်မှန်း မသိ ချိတ်ဘူး”

“အဲဒါ နင် တရားခံ”

“အဲဒါ မင်း တရားခံ”

မမရော ကိုကြီးပါ ‘သူရ’ ကို ငြိုငြင်အပြစ်တင်လိုက်ကြလေ ။ တရားခံက ‘သူရ’ မဟုတ်ရပါလေ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အပြစ် ဘာပါ ‘တျာ’။

ပိုင်ရှင်ရှိပါသည်ဆိုတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုမှ လှမ်းကြည့် ပြီး ခုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာကို။ သို့သော် စိတ်ဆိုသည်က ခက်သားလား။ ‘မနင်းရ’

၁၆၂ ❖ မမသန္တမောင်

ဆိုသည့် မြက်ခင်းကိုမှ နင်းချင်တာ။ ‘မခူးရ’ ဆိုသည့် ပန်းခြံထဲမှ
မန်းကိုမှ ခူးချင်တာလေ။ ကိုယ့်တော့ ‘မထိရ’ ဆိုသည့် (1500
volt) Danger ကိုမှ ထိမိသွားရတာပါ၊ ‘တျာ’။ ဪ... ‘တျာ’
ရယ်။

အခန်း (၁၄)

တစ်ညလုံး လူးလှိပ်ပြီး တစ်မှေးမှ အိပ်မရခဲ့တာမို့ ခေါင်း
ဆန့်လုံး အုံ့ခဲ့နေပြီး ကိုက်နေပါ၏။ ဒီနေ့က ‘စည်သူ’ရဲ့ ဝိတ်ရက်ဖြစ်
နေသောပြန်ရန် ခွင့် (၂) ရက်ပါ ဆက်ယူထားတာမို့ ဆိုင်ကို သူ
များမဖြစ် သွားကိုသွားရမှာပါ။ ‘ကျော်စွာ’ နှင့် သူက စကားပြော
ဆွဲပြီး တစ်ခါမှ စကားများဖူးတာ မရှိခဲ့ပါ။ ‘စည်သူ’ကသာ ပါးစပ်
ကနေ အမြဲစကားများရတာ ဖြစ်လေသည်။

အခုလည်း ‘တျာ’ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ စိတ်ခုသလို
နေတာမို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စကားဟက်ဟက်ပက်ပက်ပက်
ပြောနေကြပါပြီ။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ရောင်းအားတက်လာတာ မှန်ပေမယ့်

သူက စိတ်နှင့်လူ မကပ်သလိုဖြစ်နေ၍ မည်သို့မျှ အဆင်မပြေပါ။
'ဘယ်သူမပြု မိမိမူ' ဆိုသကဲ့သို့ပင် သူကပင် တရားခံဖြစ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။

ခုတော့ ရန်သူကြီးနယ် ပစ်ပယ်ထားပါရောလား 'တျာ'။

“သားရေ ဆိုင်သွားရမယ်ဆို ... မထသေးဘူးလား”

မာမိက တံခါးကို အသာခေါက်၍ အသံပြုလိုက်လေ၏။
ခေါင်းမထူနိုင်သော်ငြား ခုတင်ထက်မှ သူ ဆင်းလိုက်ရပါသည်။ လူ
အားမရှိသလို ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ ခွန်အားတွေ ဆုတ်
ယုတ်ကုန်လေသလား။ ဘယ်တော့မဆို ချစ်သူ၏မျက်နှာလေး
မြင်ယောင်ပြီး မနက်ခင်းတိုင်းကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နိုးထခဲ့တာလေ။

“သား ... ဈာန်”

“နီဗြီ”

အခန်းထဲဝင်လာမည်စိုးသဖြင့် အသံပြန်ပေးလိုက်ရင်း
ရေချိုးခန်းထဲဝင်လျက် ရေပန်းခလုတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။
ထက်မှ ရေတို့ စီးကျသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရေတို့ စိမ့်သွားလေ
သို့သော်၊ ရင်တွင်းမှ အပူမီးကိုဖြင့် မငြိမ်းသတ်နိုင်ပါလေ။ ဘယ်သူ
သူ့ရင်ထဲက မီးကို ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်မှာပါလဲ။

တစ်ဦးတည်းသာ ရှိတာပါ၊ 'တျာ'။ မင်းကလွဲပြီး တစ်
ဘယ်မိန်းကလေးတွေကို ယောင်လို့တောင်မှ မကြည့်မိခဲ့တာ အမှန်

ချစ်မိဖို့ မပြောပါနှင့်။ စိတ်အပန်းဖြေရုံသက်သက်နှင့် မျက်စိအဆာ
ပြေအောင်သော်မျှ အပျော်သဘောမျိုးနှင့်သော်မျှ အာရုံမထားခဲ့ပါ။
မင်းမှမင်းဆိုပြီး တစ်သမတ်တည်း ကရုတစိုက် ချစ်မိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ချစ်
ခြင်းတွေကိုမှ အခုလို လုပ်ရက်ရပါသလား။

“တျာ”

နှုတ်ဖျားမှ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်မိစဉ် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့
ရေစက်တွေနှင့်အတူ ရောလျက် စီးကျသွားလေ၏။ ပြောတော့
ဖြင့် ယောက်ျားဆိုတာ မငိုရဘူးဆို။ ငိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဝမ်းနည်းမိ
သို့ ငိုတာပါ။ ရင်ထဲနာကျင်ရခြင်းကြောင့် ကြေကွဲခံစားမှုနဲ့ မျက်ရည်
အတူတာပါ။ ဘယ်သူက တရားစွဲချင်ပါသလဲ။

“ရက်စက်တာယ်ကွာ”

ရေရွတ်မိရင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ သူ့ဖျားသမီးရည်း
တွေလည်း ဒီလိုပဲ ကတောက်ကဆဖြစ်တတ်ပါသလား။ စကား
ပြော၊ phone မဆက်ဘဲ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်တတ်ကြပါ
သလား။ သူ့လို မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဘဲ မျက်စိကြောင်တောင်နဲ့ ဦးလင်း
အထိ အိပ်ရာထက် တလူးလူးတလို့နိုးလှိမ့် ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။ ရင်ထဲမှာ
နာနေပြီး ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက်နေရာမှာ စူးအောင့်နာကျင်
ပါသလား။ သူ့လို ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
ခိုလိုရပါသလား။

ရူးတော့မယ် 'တျာ'။

နာဇီ Aluma မြည်သံက အခုမှ အသံကျယ်ကျယ် ထွက်
လေ၏။ အကုန် ကမောက်ကမချည်း ဖြစ်နေရပါလား။ ရေချိုးတာ
ရပ်လိုက်ပြီး Bathroom ထဲမှ ထွက်လိုက်ပါသည်။ ရေသုတ်နေ
မှန်ရဲ့မှာ ရပ်လိုက်၏။ မျက်လုံးတွေစပ်ပြီး နီရဲနေတာကို မြင်နေ
လေသည်။ မှုကုပ်ကုပ်ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေပါသည့် ပုံရိပ်ကို ကြည့်
မျက်နှာလွှဲလိုက်မိ၏။

အပြင်သွားဝတ်စုံတစ်စုံကို ဗီရိုထဲမှ ဆွဲထုတ်ယူကာ ထ
လိုက်ပါသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဤသို့တွဲပေးထားသည်က သူ့မွေးနေ့
'တျာ' လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားသည့် sport shirt နှင့် Jeans
နေလေ၏။ အလွမ်းတို့က ထပ်ဆင့်ဒဏ်ရာဖြစ်ရပြန်ပါရောလား
ခေါင်းကို သေချာမပြီးတော့ဘဲ ဒီတိုင်း လက်ဖြင့်သပ်ကာ စားခွံထဲ
တင်ထားပါသည့် ပစ္စည်းတို့ကို သိမ်းကျုံးယူလိုက်ပါသည်။

“အကြိုင်!”

“ရှင်! ... အစ်ကိုလေး”

“ငါ့ဖိနပ် တိုက်ပေးထားလား”

“အယ်ဖိနပ်လဲ အစ်ကိုလေး”

“Shoe အနက်”

“မတိုက်ရသေးဘူး အစ်ကိုလေး။ ကတ္တီပါပဲ စီးမယ်ထင်တယ်”

“တော်တော့ ... ဘာမှကို အသုံးမကျဘူး။ အလိုက်တသိနဲ့
ဆပ်ပေးတာ ဘာရှိလဲ၊ အခန်းထဲမှာ ငါ အဝတ်တွေ ပုံထားတယ်၊
အဲဒါ လျှော်ထားပေး။ စက်နဲ့မလျှော်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“အိမ်ကို ဘယ်သူ ဆက်သေးလဲ”

“ရှင်!”

လှေကားမှဆင်းလာရင်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် နိုင်ရာလူ
ဒီဟောက်မိပြန်၏။ သူမေးတာကို ဘာမှနားမလည်ပုံဖြင့် ဝေဝေဝါ
ပြန်ကြည့်နေပါသည့် ကောင်မလေးကို စိတ်တိုရပါသည်။ ကိုယ့်စိတ်
နဲ့တိတ်တောင် မတည့်တာ သူများကို စိတ်တိုင်းမကျတာ ဆန်းမှ
ဆန်းတာလေ။

“တျာ ဆက်သေးလားလို့ မေးတာလေ၊ ဒါလေးတောင်
သဘောမပေါက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မဆက်ဘူး အစ်ကိုလေး”

“ပြီးရော”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အကြိုင်ကို ပြဿနာရှာနေရပြန်လဲ သား
နယ်၊ တျာနဲ့စကားများကြပြန်ပြီလား”

“စကားများတာထက်ပိုပြီးဖြစ်ခဲ့တာ မာမီရ”

“ဖြစ်ရမယ် ... Breakfast စားသွားဦးလေ၊ ထမင်းလည်း

၁၆၈ ❖ မမသန္တရီမောင်

ကောင်းကောင်းမစားတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“မစားတော့ဘူး မာမီ၊ စည်သူက နယ်ပြန်တာနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ကျော်စွာပဲ ရှိမှာမို့ စောစောသွားမှဖြစ်မှာ”

“ဆိုင်က ထွက်မပြေးပါဘူး သားရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လည်း ရတဲ့ဟာကို”

“သွားတော့မယ် မာမီ”

မာမီ လှမ်းပြောနေတာကို လှည့်ပြောပြီး တမင်ပင် ခပ်စောစော ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြီး ခြံထဲမှ ထွက်လိုက်ပါသည်။ တစ်ဖက်ခြံမြေကွက်ကို လှည့်ကြည့်မိပြန်ပါ၏။ အိမ်အသေးစားလေးကို ဖျက်ပြီး ခြံရှင်းထားတာမို့ ရှင်းလင်းနေပါသည်။ ဒီအိမ်ကို ဖျက်ပြီး တိုက်ပုလေးဆောက်ဖို့ ပြင်ဆင်မှပဲ သူနှင့် ‘တျာ’က ဒီလိုပြဿနာမျိုးဖြစ်တာများလား။

ဆိုင်သို့ရောက်စဉ် ‘ကျော်စွာ’ က သူထက်အရင် ဆိုင်ထဲရောက်နေလေ၏။ ဒီလောက် အစောဆုံးစထွက်ခဲ့တာတောင်မှ နောက်ကျရသတဲ့လား။ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ‘ကျော်စွာ’ က ကောင်တာနဲ့ တွေ့ထိရှိ ပစ္စည်းစီနေရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ Air-ထဲ ခလုတ်တွေကို သူ နှိပ်လိုက်မိ၏။

“ဟာ... ဒီလောက်အေးနေတာတောင်မှ စွတ်မြှင့်ရလား”

“အေးမှမအေးတာ”

နုလုံးသားကိုပိုင်မိုးသူ ❖ ၁၆၉

“ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဒီလိုပဲ”

“ဈာန်”

“ဘာလဲကွာ”

“မင်း ငိုထားလား”

“ဘယ်မှာငိုလို့လဲ၊ မငိုပါဘူး... ကြံကြီးစည်ရာ”

“အေးပါ... လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာတဲ့လူကမှ ချစ်ကွာ၊ ဒီလောက် မျက်နှာကြီး နီရဲခိုမောက်နေတာ အသိသာကြီး”

“ကျစ်!... ဂျပန်မူလီ မလုပ်စမ်းနဲ့ကွာ”

လျှပ်စစ်ရေခွေးကရားဖြင့် ရေခွေးတည်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ရေသန့်ပုံးထဲ၌ ရေသန့်က တစ်စက်မှ ရှိမနေပါချေ။ စိတ်တိုပါသည်။ သူ့ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မချောပါလား။ ကော်ဇောထက် ချထားပါသည်။ ရေသန့်ဗူးကို ‘မ’၍ ခုံထက်တင်လိုက်စဉ် Plastic ပိတ်ထားပါသည်။ ပုံးခေါင်းက လည်၍ ပြည်သွားကာ ရေတွေ ဝေါခနဲကျသလေတော့၏။

“ဟာ!... ကျစ်!”

“စိတ်နဲ့လူ ကပ်ထားပါ၊ ဈာန်”

“မင်းက စောရောက်တာ ဘာမှ ready မှ လုပ်မထားလား”

“ဟ! ဆိုင်ဖွင့်ဖို့က အဓိကလေကွာ၊ အရေးမကြီးတာကို

စလုပ်စရာမှမလိုတာ၊ ဘာလဲ ... မင်းအိမ်နဲ့ ပြီးလာပြန်ပြီလား၊ အိမ်နဲ့ များ တိုက်စပြီဆောက်တော့မှာဆို”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ... တျာနဲ့ ကွိုင်တက်ပြန်ပြီလား”

“အား ... ပူတယ် ... ဟာကွာ ... ကျစ်!”

မိနစ်ပိုင်းမျှ ဆူပွက်လာသည့် ရေခွေးပူပူကို ဓာတ်ပူထဲ ထည့်စဉ် ရေခွေးက လျှံကျလာပြန်၏။ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘူး ‘တျာ’။ ကိုယ်တော့ ရူးချင်ချင် ဖြစ်နေပြီ သိပါရဲ့လား။ လက်ထဲ အပူလောင်သွားသဖြင့် သန့်စင်ခန်းရှိ ဘေဇင်ရှိရာဆီ သွားကာ ရေအေးအေးဖြင့် ပိုက်ဖွင့်လျက် ခဏစိမ်ထားလိုက်ရပါ၏။

သူ ပြန်ထွက်လာတော့ ‘ကျော်စွာ’ က ကော်ဖီနှစ်ခွက်ထဲ အဆင်သင့်ဖျော်ပြီးနေလေပြီ။ သူတိုင်မည့်ကောင်တာနားမှာပင် ခဲနှံ ခုစလုံး နီးအောင်ဆွဲထားတာမို့ သူ မပြောပြောအောင် မေးတော့မည် မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ရင်မောရပါ ‘တျာ’ ရယ်။

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး ... တျာနဲ့ ဘာပြဿနာဖြစ်ကြသလဲ”

သူက ဆုံလည်ခုံထက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို ပွတ်သိမ်း လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲဆုံနင်းပြည့်သိပ်မွန်းကြဲနေတာမို့ တစ်ယောက် ယောက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်မှ ပေါ့ပါးနေသာမည်မှန်း သူသိနေပါသေး သို့သော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ချင်တာက ပိုခက်ခဲလွန်းနေလေသည်။

“ဈာန်”

“တျာက ... တျာက အိမ်ကို သူစိမ်းယောက်ျားဝင်ထွက်ခွင့် ပြုထားတယ်”

“အဲဒီတော့ ...”

“ငါလည်း ... ငါလည်း ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားမိဘဲ လုပ်လိုက်မိတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ... အဲဒီလူကိုလား၊ တျာကိုလား”

“နှစ်ယောက်စလုံးကို”

‘ကျော်စွာ’ ပါ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေပြီ။ ရင်မောခြင်းက ဤသို့ကူးစက်လွယ်တတ်ပါသလား။ အတန်တန် သတိပေးခဲ့ပါလျက် သူက မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိလေပြီ။ ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ တျာ။ ချစ်လွန်း တဲ့စိတ်နဲ့ မွန်ထူပြီး လွန်သွားတာကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလား။ ဒီရင်ထဲ အပြည့်အသိပ်နေရာလပ်မကျန်အောင် မင်းကို ချစ်တဲ့အချစ် ဆွေ့နဲ့ ပြည့်သိပ်နေတာကို မမြင်ဘူးတဲ့လား။

“မစဉ်းစားမဆင်မခြင် မလုပ်မိပါစေနဲ့လို့ ငါ ဒီလောက် သတိပေးထားရဲ့သားနဲ့ ဈာန်ရာ၊ အန်တီသော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ မဟုတ်လား၊ မရိုးမသားညှော်သည်မျိုးကို အိမ်ထဲ ဘယ်ဝင်ခွင့် ပြုပါ့မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီကောင်မျက်လုံးတွေကို

၁၃၂ ❖ မမသန္တမောင်

ကြည့်တာနဲ့ ငါ သိတယ်”

“ဘာကိုလိတာလဲ”

“ဒီကောင် တျာအပေါ် ရိုးရိုးသားသားခင်တာ မဟုတ်ဘူး
ကွ”

“ကျွန်! ... အဲဒါ သူ့ဘက်ကလေကွာ၊ တျာမပါရင် ပြီးရော
မဟုတ်လား၊ မင်းကို တျာ ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ငါတို့သိတာ
ပဲ”

“တျာက ... တျာက ... အဲဒီကောင်ကို ... အစ်ကိုတဲ့”

“အေးလေ ... အစ်ကိုလို ရိုးရိုးသားသား ခင်လို့ အဲဒီလို
ခေါ်တာပေါ့ကွ”

“ခေါ်စရာလား”

“ဒါကြောင့် ... မင်းကို ခက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ရာနဲ့
ထစ်ခန့်ရှိ ဒေါသနဲ့ လက်ပါ ကျင့်ကို ဖျောက်ပါလို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မမှားဘူးကွာ”

“ဟ! ... မင်းက လက်ပါခဲ့တာဆို ... အဲဒါ မင်းမမှားလို့
ဘယ်သူမှားတာလဲ ... ပြောပါဦး”

“သူ ဘာလို့ အဲဒီကောင်ကို အိမ်ထဲခေါ်ရလဲ၊ ဆေးခန်းပြန်
ဆိုလည်း ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ၊ ငါ့ကို ခေါ်ပေါ့၊ အခုတော့
အဲဒီဘဲနဲ့ တရင်းတနီး အဆင့်တက်ပြီး ... ဟာကွာ! ပြောရင်

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၃၃

တင်းလာပြီ”

နံဘေးရှိ ဗီဂိုကို လက်သီးဖြင့် ပိတ်ထိုးလိုက်မိ၏။ ဒါတောင်မှ
ဒေါသစိတ်က မပြေသေးပါလေ။ မင်းကမှ လူကို အမျိုးမျိုးပြောတတ်
တာပါလား ‘တျာ’။ ပူစေအေးစေ အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး ခံစားရအောင်
မင်းမို့ လုပ်ရက်ရတယ်လို့ ‘တျာ’ ရယ်။

“တျာက ဘာတဲ့လဲ ... မင်းကို မုန်းလိုက်ပြီတဲ့လား”

“ကျွန်! ... ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီကောင်ကို
တောင်းပန်မှ သူနဲ့ စကားပြောခွင့်ပြန်ရမယ်တဲ့လေ၊ ဘယ်လောက်
စိတ်တိုစရာလဲ”

“ကောင်းတယ် ... အဲဒါမှ မင်းမှတ်မှာ”

ကလုံ !ခနဲ message ဝင်လာသံကြောင့် ဝမ်းသာအားဖြင့်
phone ကို ယူကြည့်လိုက်မိ၏။ ‘ဖွဲ့’ ဟူသည့်အမည်ဖြင့် (၀၉xxxxxxx)
ဆိုပြီး phone နံပါတ် (၁၀) လုံးကို ရော့ဂိုလိုက်တာပါလေ။ ကြည့်စမ်း!
... ဒီကောင့် phone နံပါတ်ကို ဘာလို့သိနေရပြန်တာလဲ။ ကိုယ့်ကို
ဒီလောက် စိတ်ဒုက္ခပေးရမှ ကျေနပ်မှာလား၊ ‘တျာ’။

အခန်း (၁၅)

စာသင်ရန်အတွက် မိတ္တူကူးထားပါသည့် စာရွက်စာတမ်းတို့ကို သေချာစီစဉ်ပြီး Plastic File ထဲ သေချာထည့်လိုက်ပါ၏။ ကလေးတွေ စာမေးပွဲကြီးနီးလာပြီမို့ 'တျာ' ပင်ပန်းတော့မှာပါ။ Camp လုပ်ပေးခါနီးမှာ သွေးပေါင်ကျတတ်တာမို့ အားဆေးထိုးတာ Drip သွင်းရတာက ထုံးစံပါပဲ။

မှန်ထဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းမပြီးရသေးတာမို့ ခေါက်တင်ထားသည့် ဆံပင်ကို ဖြည့်ချလိုက်ပါသည်။ ဘီးဖြင့် ခပ်နာနာလေး ဖိ၍ ပြီးမိစဉ် ဆံပင်အတော်ရှည်နေပြီမှန်း သိလိုက်၏။ အမြဲစည်းနှောင်းထားတာမို့ ဤမျှရှည်လာတာကို သတိပင်မထားခဲ့မိပါ။ 'ဘာ sham-

၃၀၀ နဲ့ လျှော်ပြန်ပြီလဲ' ဆိုပြီး ညာတာပါတေး အကြောင်းရှာပြီး 'တျာ' ဆံနွယ်လေးတွေကို နမ်းလျှော်ရုံနဲ့ ကောင်လေးနှင့်က ခုတော့ဖြင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေချေပြီ။

ဆိုးမှန်းသိလျှင် ကိုယ့်ဘာသာ အဲဒီအကျင့်ဆိုးကို ဖျောက်ဖျာပေါ့။ နေရာတကာ ကလေးစိတ်ဖြင့် တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည့် ညဉ့်က ကောင်းတာမှမဟုတ်တာလေ။ ဦးဦးနှင့်အန်တီတို့က သူ့ကို အလိုလိုက်ခဲ့တာမို့ အခုလို သူ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၊ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ် နေတာပါ။ အဲဒီလိုဆိုးမှန်းသိလို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အဝေးကို ထွက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

“သမီးသာမရှိရင် သားလေး အသက်ရှင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။ အဘယ်မျှ ရင်ကိုထိခိုက်စေသည့် စကားပါလဲ။ 'တျာ' က လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ကုသပေးသည့် ဆရာဝန်လည်းမဟုတ်။ လူနာတွေကို မြန်မြန်ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ပြုစုပေးနိုင်သည့် သူနာပြုလည်း မဟုတ်ပါဘဲ 'တျာ' ရှိမှသာ 'ဈာန်' က အသက်ရှင်မှာတဲ့လေ။

တကယ်လည်း သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက် ဖြစ်နေပါသည့် သူ့ကို ဆေးရုံရတင်ထက် ဖြူဖျော့စွာ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ သံယောဇဉ်ရှိပါ၏။ အိမ်၏စီးပွားရေးအခြေအနေကြောင့် အန်တီလေးနှင့်တိုင်ပင်ပြီး သူတို့

အနီး ထွက်လာခဲ့ရတာပါ။

သို့သော်... 'ကျာ' မရှိသည်နှင့် 'ကျာ' ကို မမြင်ရတော့တာနှင့် သူ ဤမျှအထိ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့ပါလေ။ မေတ္တာတွေအပြည့်အဝပေးပြီး ချစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူပျော်ရွှင်စေဖို့ သူစိတ်ချစ်သာစေဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့... ချစ်တာထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးယူလာတာတော့ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ချင်လာတာ။ အမိန့်ပေးချုပ်ချယ်လာတာတို့ ချစ်ခြင်းထက် အတ္တသက်သက်သာ ဖြစ်သည်ဟု 'ကျာ' ယူဆမိပါ။

သူ့စိတ်သူ့သဘောအတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံးနေပေခဲ့ပါလေ။ ရောင့်တက်လာတာကတော့ လွန်လွန်းပါသည်။ လူ့လောကမှာ အသုံးအဝင် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေဆိုတာတောင်မှ ထားရှိခွင့်မရတော့ဘဲ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်မှာ ထွက်နေရုံသာ ရှိပါတော့၏။ ချစ်လို့ ဝန်တိုတာကို နားလည်ပေးနိုင်သော်ငြား ဤသို့ အသက်ရှူပေါက်ပိတ်လာတာကိုဖြင့် လက်သင့်မခံနိုင်ပါလေ။

ဒါ ပြစ်ဒဏ်ပဲ 'ဈာန်'။ နင့်ကိုယ်နင် စဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး ပြင်နိုင်မှသာ နင့်ကို ပြန်လက်ခံပါ့မယ်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ခိုသည်ထက် ပိုဆိုးရုံသာ ရှိတော့တာပါလေ။ လိမ္မာပါ 'ဈာန်' လိမ္မာတဲ့ ကောင်လေးဆို 'ကျာ' က ပိုပြီး ပုံချစ်ပြမှာ အမှန်ပါ။

“ဟော! ... သမီး သွားတော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလေး”

“ပူတင်းစားချင်တယ်ဆိုလို့ အန်တီလေး လုပ်ထားပေးလိမ့်လေ”

“ပြန်လာမှပဲ စားမယ် အန်တီလေး”

“အေးအေး... ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းပေးထားမယ်၊ အင်းဆိုလို့ ဟိုကောင်လေးလည်း သိပ်ကြိုက်တာ၊ ခုထိ တစ်ခါမှ မစားသေးပါလား”

“ကောက်နေတုန်းကိုး အန်တီလေးရဲ့”

“ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ သမီးရယ်”

“မှတ်လောက်သားလောက်ရှိအောင် ပစ်ထားလိုက်ပါ အန်တီလေးရယ်၊ ဝိုင်းအလိုလိုက်လွန်းလို့ သူ ဒီလောက်ဆိုးနေတာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ကျာ၊ သွားပြီ”

တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ လှေကားထစ်တို့ကို နင်းလျက် ခုတ်မျက်ရည်တို့က ဝဲလာလေသည်။ အန်တီလေးတောင် သတိမရှိနေလျှင် 'ကျာ' က မလွမ်းဘဲနေပါ့မလား။ ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်ကျကျ ဆုံးရှုံးခိုက်ကျစေကာမူ 'ကျာ' ဆိုပြီး အမိန့်သံဆန်ဆန် ချောက်လာမည့်နေ့ကို မရဲတရဲ မျှော်နေခဲ့မိတာလေ။

အချစ်မှာ မာနဆိုတာတွေ ရှိပါသလား။ တစ်ဆင့်လောက်ကတည်းက ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ဘာများထိခိုက်စရာရှိမှာမို့လို့လဲ။ အတ္တကို

ဦးဆောင်နေလို့ကော ချစ်ခြင်းက ပီပြင်မှာတဲ့လား။ အတူတူနေရင် ပြီဆို... လူကြီးတွေကို အားကိုးမှီခိုတဲ့ သားသမီးတွေလိုမျိုး မဖြစ်လေအောင် ကိုယ်စီ ကြိုးစားနေကြတဲ့ရလဒ်က ဒီလိုတော့ မဖြစ်သဘောတူ အမှန်ပါ ‘ဈာန်’။

နှစ်ယောက်တစ်အိပ်မက် မက်ခွင့်ရဖို့ နှစ်ယောက်နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်နဲ့ ဘဝတစ်ခု တူထောင်နိုင်ဖို့ ‘ဈာန်’ သာ ဦးဆောင်ပေးရပါ။ ‘တျာ’ အားကိုးမှီခိုတွယ်ရမည့်လူက လူကြီးမဆန်ဘဲ ကလေးဆန်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အလုပ်ဝင်နေပြီမို့ ရင့်ကျက်သင့်သလောက် တည်ငြိမ်သင့်သလောက် ဖြစ်နေပြီထင်သမျှ အားလုံး အလကားသွားပါပဲလား။ ချစ်လို့ဆိုးတာက အပြစ်ဖြစ်တတ်တာကို ‘ဈာန်’ မသိဘဲလားကွယ်။

လေ့ကားအောက်ဆုံးထစ်ကို ရောက်ပြီမို့ ထီးလှလှလေး ဖွင့်၍ ဆောင်းလိုက်ရပါ၏။ နေ့လယ်အချိန်က နေအရမ်းပူချိန်မို့ ဘယ်ယူဖို့ မမေ့အောင် အမြဲသတိထားရပါသည်။ လမ်းကြားမှတော့ လမ်းမကြီးထက် ရောက်လေ၏။ ကားလမ်းကို ဟိုဒီလည်ပြန်ကြပြီး ကားရှင်းသလောက်ရှိမှ လမ်းကို မျဉ်းကြားမှလျှောက်၍ တစ်ဆင့်ခြမ်းသို့ ကူးခဲ့ပါသည်။

“ဟိ! ဟိ!”

ကားဟွန်းသံကြောင့် ‘နှင်းဆီခင်’ တို့ လမ်းကြားထဲ ထဲ

ဆင်းဘေးကိုကပ်ပြီး ဆက်လျှောက်လိုက်ပါ၏။ အနီးမှ ဖြတ်မောင်းသွားပါသည့် ကားနီလေးက ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွားပြီး နောက်ဘက်ဘက် back ပြန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ အနားမှာ ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲ ခပ်သွားသံဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“Hi! ... တျာ ... Rose တို့အိမ်ကို သွားမှာမဟုတ်လား”

“ဪ ... ဒေါက်တာပါလား၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် တက်လေ၊ သက်လည်း အဲဒီအိမ်ကို သွားမှာ”

“နေပါစေ ဒေါက်တာ၊ ရောက်ပဲရောက်တော့မယ့်ဟာ”

“နေပူက ပူနဲ့ တျာရယ်၊ မသိတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊

အခုကြီးတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“အို! ... မဟုတ်ရပါဘူး၊ တျာက အားနာလို့ပါ ဒေါက်တာ

ဆယ်”

“အားနာရမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလေ၊ လာပါ”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီမို့ မျက်နှာပူစွာဖြင့် တက်လိုက်ရတော့၏။ ခေါက်ထီးလေးကို ခေါက်ပြီး လိပ်ကာ ခလုတ်ပိတ်နေတာနဲ့ ‘ဒေါက်တာသက်သက်ဝေ’ က ‘တျာ’ ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ထီးလေးက လှလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လက်ဆောင်ရထားတာပါ”

“ဖွဲပေးတာများလား”

“ဟင်! ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖွဲနဲ့တျာ အတော်လေးရင်းနှီးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရင်းတော့ ရင်းနှီးပါတယ်”

“ဟင်းဟင်း ... သူရရဲ့ဆရာမမို့ ဒီထက်ပိုပြီး မရင်းနှီးချင်လို့လား၊ တျာ”

အလို! ... ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကျောင်းတက်ဖော်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါက်တာက အစ်ကိုကိုများ စိတ်ဝင်စားနေတာများလား။ စနောက်သလိုနှင့် ‘တျာ’ ထံမှ စကားအစ်နေသလို စိတ်ထဲမှ ထင်နေပါ၏။ လတ်တလောမှာ အစ်ကိုနှင့် စကားမပြောဖြစ်ပေ။ ‘ဈာန်’ ကြောင့် ခပ်ရှိန်ရှိန်ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါ။ ချစ်သူနှင့် စိတ်ခတ်ကောက်တာမျိုးက ခဏတာလေး မဟုတ်လား။ ဒါကိုမသိပဲ အစ်ကိုနှင့် ‘တျာ’ ကို ဘာဘာညာညာ ထင်မှာကိုဖြင့် မလိုလားပါလော

“တျာမှာ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားလူ ရှိပါတယ်၊ ဒေါက်တာ”

“ဘယ်လို ... အဲဒါကို သူသိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်၊ မြင်လည်း မြင်ဖူးပါတယ်”

‘ဒေါက်တာသက်သက်ဝေ’ အသံတိတ်သွားလေတော့၏။ ‘နှင်းဆီခင်’ တို့ဝိုင်းကို စာသင်ပေးပြီးနောက် အချိန်ပြည့်သည်နှင့် တစ်လမ်းကျော်ကို ‘တျာ’ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထီးကလေးလှတ

ခဲ့လား။ အဝါပျော့ပျော့ထီးလေးဖွင့်ပြီး ဆောင်းလာတာကို တစ်ချက်ဆာကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲသွားရပါသည်။ လူဆိုးကို ချစ်သူထားမိမှတော့ ‘ဒေါ်မြဝင်း’ လို လွမ်းပေါ့၊ ‘တျာ’။

“တီချယ်”

“အမယ်လေး”

ဘယ်အချိန်က အနောက်မှ လိုက်ပါလာမှန်းမသိသည့် အတ္တတို့လေးယောက်ကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဆက်တိုက်ယိစီးလာကြပေမယ့် ‘တျာ’ ကိုမြင်၍ ‘တွန်းလာကြလေ’။ ကလေးတွေ၏လန်းလန်းဆန်းဆန်းမျက်နှာလေးတွေကြောင့် ခုတ် အနည်းငယ်မျှ အေးငြိမ်းသွားရပါသည်။

“ဟုတ်လား တီချယ်”

“ဘာကိုမေးတာလဲ၊ အစမရှိ၊ အဆုံးမရှိ ပြောပြန်ပြီ”

“တီချယ်ဘဲဘဲနဲ့ ဒေါ်မြေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလေ”

“ဟင်! ... ဘာဒေါ်မြေးလဲ”

“စိတ်ကောက်ပြီး ကျောပေးထားတာကို တင်စားပြီး ပြောတာလေ”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန် ပြောတတ်ပါ ... ကလေးက ကလေးလို တတ်စမ်းပါ၊ လူကြီးတွေကိစ္စ စိတ်မဝင်စားပါနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က၊ ကလေးမဟုတ်တဟုတ် လူကြီး မကြီး

တကြီးပါ တီချယ်ရာ”

“ငါ ခေါက်မိတော့မယ်”

“သူရအန်ကယ်လေးက ချောပါတယ် တီချယ်ရဲ့”

အေးပါသည်ဆိုသည့် ‘စန္ဒီ’ ပါ ဝင်ပြောနေပြီမို့ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေပေမယ့် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ချောတာနဲ့ ချစ်တာ အကွာကြီးဆိုတာကို သမီးတို့ မသိကြသေးပါဘူးကွယ်။ အခုဆိုတာ ချောမှ၊ ကြည့်ကောင်းမှ၊ ပြည့်စုံမှဆိုပြီး အကောင်းချစ်ကွက်မြင်ပြီး ရွေးချယ်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အားနည်းချက်တွေ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေးကိုမှ မျက်စိမပါတဲ့ တီချယ်နုလုံးသားက ချယ်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါလေ။

“ချောတာ ပြတ်စားလို့မှမရတာ”

“အာ... တီချယ်ကလည်း”

“တခြားဟာတွေ ဘေးဖယ်ပြီး စာပဲ စိတ်ဝင်စားစမ်း။ Revision နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ချိန်ကို အာရုံစိုက်၊ သင်ခန်းစာတွေနဲ့ မေးခွန်းတွေကို ထုံးလိုချေ၊ ရေလိုနောက် ကြေညက်မှ ရှင်၊ ဒီတောင်ကို ကျော်လွှားနိုင်မှာ”

“Exam အကြောင်း ပြောရင် ဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်လာမယ်”

ကလေးတွေနှင့်အတူ ရယ်မောလိုက်ပြီး ‘သူရ’ တို့ခြံထဲ ဝင်ခဲ့ကြပါ၏။ ခြံထဲမှာ phone ထွက်ပြောနေသည့် သူ့ကိုမြင်လိုက်

ဖြင့် ကလေးတွေကို အသံတိုးစေရန် လက်ဖြင့် အမူအရာပြကာ အိပ်ရာဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ အာရုံနှိပ်နေတာမို့ အလေးထားရမည့်လူနှင့် ပြောနေတာထင်ပါရဲ့။

“သူရရေ”

“လာပြီဟေ့”

‘သူရ’ က နောက်ဖေးခန်းဘက်မှ ပြေးထွက်လာပြီးနောက်၊ ခြံလှည့်ဝင်သွားပြန်လေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျာယာခတ်နေရပါသလဲ။ ခြံထွက်လာစဉ် ဖန်းကန်ပြားကြီးဖြင့် ဖရဲသီးနီနီရဲ့ စိတ်အပြည့်ပါလာသတော့သည်။ ရာသီဥတု ပူတာမို့ အမောပြေရေဆာပြေစေမို့ သစ်သီးပါပဲ။

“စာသင်ခန်းထဲ ယူလို့ရပါတယ်နော်၊ တီချယ်”

“ရတယ်၊ ကြက်ဥဘဲဥ စားလာတဲ့သူတွေ မစားရဘူးနော်၊ စာညှိတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

“တီချယ် အရင်စားပါနော်”

“သားတို့ သမီးတို့ပဲ စားကြပါ၊ တီချယ်က ဖရဲသီးမကြိုက်

မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာသီးကြိုက်လဲဟင်”

“လိုခြုံသီး”

၁၈၄ ❀ မမသန္တရီမောင်

“ဟာ! ... တီချယ်နော်”

“အဟုတ်ပြောတာလေ၊ ကြိုက်လို့ ကြိုက်တယ်ပြောရက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

စာသင်ခန်းထဲ ရယ်သံတို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်သွား၏။ ‘တျာ’ အတော်ပျော်နေမည်ဟု ‘ဈာန်’ ထင်နေပါသလား။ စိတ်မပျော်တာကို ကလေးတွေရှေ့ မပြခဲ့ပါလေ။ အင်အားအပြည့်စာအပြင်းအထန် ကြိုးစားနေရတဲ့အချိန် ဖြစ်နေလို့ပါ။ လူဆိုတာ စိတ်ကသာ ဦးဆောင်ပြီး မတ်မတ်ရပ်နိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အခဲတစ်ခု မဟုတ်လား။

တကယ့်ကို ယုံယုံလေးသော ရှိတော့တာပါ ‘ဈာန်’။ စိတ်အခန့်အသင့်ဖြစ်ပြီးတိုင်း တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာသည်နှင့် ဘာမှမရှိခဲ့သလို မသိယောင်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်မျက်နှာလေးဖြင့် ရောက်လာတတ်သည့် ကောင်လေးက ခုတော့ဖြင့် အရိပ်သော်မျှ မမြင်ရဘဲ ဘယ်သူက လွန်ခဲ့ပါသလဲ။ ‘ဈာန်’ သိပါလျက်နဲ့ ‘တျာ’ အကြံပြုသို့ တင်းမာထားနိုင်တယ်ပေါ့လေ။

အခန်း (၁၆)

ကားကိုမောင်းထွက်ပြီး ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ Phone ကော်ဖီ Date တောင်တာမှ လေသံက မလျော့ပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုချာတိတ်ကိုမှ ‘တျာ’ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ရပါသလဲ။ ခြံထဲရောက်ပါ။ ပြောစရာရှိရင် phnoe ထဲကပဲ ပြောဆိုပေမယ့် အပြင်မှာမှ ပြောပြောဖြစ်မှာတဲ့လေ။

ကောင်းပြီ ‘ဈာန်’။ တွေ့ဆိုလည်း တွေ့ကြုံရုံပေါ့။ ဘာများမဟုတ်လို့။ ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း လမ်းနှင့်ဆိုင်နေရာကို ချောချောလိုက်ရပါသည်။ လမ်းမတန်းမှာပဲမို့ သိပ်မရှာလိုက်ရပါဘဲ form ဘေးမှာ ကပ်ကာ ကားကို ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှ

၁၈၆ ဗီ မမသဒ္ဒါမောင်

ဆင်းလိုက်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်ဝင်းထဲလိုက်စဉ် ဆိုင်အပြင်ဘက်ပိုင်းမှာ ရှိနေပါသည့် 'ဈာန်' က သူ့ကို လက်ထောင်ပြလိုက်လေသည်။

ရင်ထဲမှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားစေတာက ကောင်လေးဝတ်ထားသည့် Sport shirt လေးကြောင့်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ် 'ဈာန်' ဒီနေ့ဝတ်လာသည့် အဝါဖျော့ဖျော့ အရောင်အတိုင်း ကျန်ချာတိတ် ဝတ်လာရပါသလဲ။ ချစ်သူဆိုတာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဆိုသည့်အတိုင်း မှန်နေထင်ပါရဲ့။

“ထိုင်ပါ”

Phone ဆက်ချိန်းသည့်နေရာကို အချိန်ကိုက်ရောက်လာပါသည်အတွက် အံ့သြမိတာ အမှန်ပါ။ သူကဖြင့် 'ဈာန်' နှင့် ချိန်းတိုင်း အမြဲအချိန်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လေ့ရှိတာပါလေ။ အမှတ်တရ လျှော့ကုန်ပြီလား။ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာတွေချည်း သူက လွန်ခဲ့တာပါလေ။ သူ့လိုပင် Sport shirt နှင့် pants ဝတ်လာပါသည့် လူက Body ပိုကြည့်ကောင်းပြီး ယောက်ျားပီသလွန်းနေတာပါ။

နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ယှဉ်ထိုင်မိမှ ပိုပြီး ကွင်းမှန်း သိသာလွန်းလေ၏။ သူက အနည်းငယ်မျှ ညို၏။ ဟိုလူက အသားဖြူဝင်းလေသည်။ သူက မျက်နှာတည်လွန်းပြီး ဟိုလူက မပေါ့ပါဘဲ ပြီးယောင်ယောင်မျက်နှာပေး ရှိ၏။ သူက အရပ်မဆီစလောက် လေး နိမ့်သလိုရှိပြီး ဟိုလူက သူ့ထက် အရပ်အတော်မြင့်လေသည်။

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ၁၈၇

သူက body သိပ်မရှိပါဘဲ ခပ်ပါးပါး အနေတော်ခန့်သာရှိပြီး ဟိုလူက အားကစားလုပ်ထားဟန်အပြည့်ဖြင့် ဗလခပ်တောင့်တောင့်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်အနေအထား ဖြစ်လေ၏။

အားကိုးချင်စရာကြီးပါလား။ ဘုရားရေ! ... အမြင်ဖြင့် ချယ်မိပါက သူ၏ 'ဈာန်' အလွယ်လေး ပါသွားနိုင်တာလေ။ လုပ်နိုင်စလုပ်နေပါသည့် သူ့ထက်လည်း ပိုပြီး ဝင်ငွေကောင်းသလို ဘွဲ့ရသည့် Major ကအစ မယှဉ်သာအောင် ကွာခြားလွန်းတာပါ။ သူ့မိလေ သူက ပိုပိုပြီး သိမ်ငယ်မှုန်ဝါးသွားသည့်နယ်ပါလေ။

“ကော်ဖီဖြစ်ပြန်”

“နေပါစေ ... ကိုယ်က Tea ဝဲ ကြိုက်လို့ပါ”

ကွက်! ခနဲ မျက်နှာပျက်လေ၏။ Tea တဲ့လား။ ဘာဖြစ်လို့ 'ဈာန်' နှင့် အကြိုက်တူနေရပါသလဲ။ Waiter ရောက်လာစဉ် နာလိုက်ပြီး လာပို့ပေးသည့် စားစရာကအစ 'ဈာန်' အကြိုက် ခပ်စိမ့်စိမ့် ပေါင်မှန်ဖြစ်နေရတယ်လို့။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ သိသိသာသာကြီး အတွင်လာရလေသည်။ ကိုယ်, သူ့ကို တောင်းပန်ဖို့ တွေ့နေပါပြီ, 'ဈာန်'။

“ဘာများပြောဖို့ ရှိလို့လဲ”

“ပြောမှာပါ”

'ဇွဲ' က ဘောင်ဆီအိတ်အတွင်းမှ Tissue ထုပ်ကို သွယ်ထုတ်

၁၈၈ ❖ မမသန္တီမောင်

ဖောက်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်ဘေးမှာ ဖိတ်လာပါသည့် အနေရာကို Tissue ဖြင့် သေသပ်စွာ သုတ်လိုက်ပါသည့် ပေါင်မုန့်လျှင် လက်ဖြင့် ကိုင်ရတော့မှာမို့ လက်ပေတော့မှာ အသေအချာပေါ်ပေါက်လျက်လေးမို့ လက်ကိုင်ပင် မဆောင်တတ်ပေမယ့် Tissue ထုပ်တော့ ဆောင်ဖြစ်လေ၏။

“တျာက ... ခင်ဗျားကို တောင်းပန်မှ သူ ခွင့်လွှတ်ပေးမယ် ပြောလို့ပါ”

ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒီချာတိတ်က တကယ်ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူးပဲ။ တောင်းပန်မှာတောင်မှ ‘တျာ’ ကြောင့်ဆိုပြီး အကြောင်းပြနေသေးတာလေ။ မာနခပ်ကြီးကြီး ထောင့်မကျိုးသည့် ဤသို့သော ချာတိတ်ကိုမှ ‘တျာ’ မည်သို့ မြင်ခဲ့မိပါလိမ့်။

“မင်းမှားနေပြီ၊ ညီ၊ တောင်းပန်တယ်ဆိုတာမျိုးက ကိုယ်စိတ်ထဲ ဖြစ်လာတဲ့ တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ တောင်းပန်ရတာမျိုးပါ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါကြောင့်ဆိုပြီး ပြောတာက သိပ်မဟုတ်ဘူး”

စိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ အမြင့်မှလူက အနိမ့်မှလူကို အထင်တသေးဖြင့် ဖိနှိပ်ပြောနေသလိုလေ။ လက်ရောက်မှု ကျူးလွန်ခဲ့လို့ တာဝန်ရှိခဲ့ပြီး အခုလို တောင်းပန်ဖို့ တွေ့ရတာပါ။ ဒီလိုအထင်တသေးအကြည့်နှင့် ခနဲတုံ့တဲ့အပြောတွေက သူ့နားထဲမှာရော၊ ရင်ထဲမှာ ခါးသီးလွန်းတာပါလေ။

နှလုံးသားကိုပိုင်မိုးသူ ❖ ၁၈၉

“ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် sorry ပါ”

တွေ့လား။ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်ပြန်တာလေ။ အဘယ်မျှသည်းယားစရာပါလဲ။ ‘တျာ’ ကိုလည်း ဒီလိုအကြည့်မျိုး အပြုံးမျိုးဖြင့် မြှေးယောင်းဘူး ပြောနိုင်မလား။ သူ့နှင့်က တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ်သာကသာ လူချင်းတွေ့ဖြစ်တာဖြစ်ပြီး ဤလူနှင့်က Sunday မှလွဲ၍ အတူတူနီးပါး မြင်တွေ့နေရမှာလေ။ အလို! ... သူ၏ ‘တျာ’ တော့ ဤလူ၏ယောက်ျားမာယာကြားမှာ မျောပါသွားလေပြီလား။

‘ဒါပဲမဟုတ်လား ... တာဝန်ကျသားပဲ’

“ဘာမျှ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... တျာပြောတဲ့အတိုင်း တာဝန်အရ ပြောတာ မဟုတ်လား။ ရင်ထဲမပါတဲ့စကားမျိုးကို ကိုယ်က ပြောလေ့မရှိတော့ သိနေလို့ပါ”

“ခင်ဗျား”

“တျာကို ကိုယ်ပြောလိုက်မယ်လေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဘာမျှ ... ကျုပ်ချစ်သူနဲ့ ခင်ဗျား ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဆွေဖို့ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တျာနဲ့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ဒါက ကိုယ် personal ပါ”

သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး လက်ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားလိုက်မိပါ၏။ ဒေါသဆူလွယ်သည့်လူထက် သွေးအေးသည့်

၁၉၀ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

လူက အမြဲတစ်ပန်းသာနေတတ်တာပါလေ။ အခုလည်း သူ့ကို အိပ်
မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဤလူ တမင်ဆွပေးနေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျား... တျာနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့”

“အဲဒါ ညှိမှာ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိလို့လား”

“ဘာ!”

“လူမှန်ရင် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ လူမှုရေးဆိုတာ ရှိတယ်
တျာနဲ့ မပတ်သက်နဲ့၊ မခေါ်နဲ့၊ မပြောနဲ့၊ မတွေ့နဲ့ဆိုပြီး ပညတ်ချက်
တွေနဲ့ ဘောင်ခတ်ထားလို့ မရဘူး၊ ဈာန်၊ တျာက သက်ရှိလူသား
ပါ။ နှလုံးသားနဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့စိတ်
သူ့ခန္ဓာ တည်နေတဲ့ သက်ရှိလူသားကို စက်ရှင်တစ်ရပ်လို ငါတို့
လုပ်နေတာ မှားနေမှန်း မင်းကိုယ်မင်း မသိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ်
တမင်တကာ မေ့ထားတာများလား”

“ခင်ဗျား ဆရာမလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ တျာကို ကျုပ်ပိုင်တယ်”

“အဲဒါကိုက မှားနေတာ”

“ဘာ!”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ၊ သူ့အသက်နဲ့၊ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့
တည်နေတဲ့လူကို ပိုင်တယ်လို့ ပြောနေတဲ့ မင်းရဲ့တစ်ယူသန်စိတ်
လျှော့လိုက်ဦး”

“တောက်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

နှလုံးသားကိုပိုင်မိုးသူ ❀ ၁၉၁

ခပ်နွေးနွေးသာရှိတော့သည့် လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်
လိုက်ပါ၏။ ရှေ့မှာ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲနေပါသည့် ချာတိတ်ရှေ့
မှာ မရယ်ဖြစ်အောင် သူ ထိန်းထားရတာပါ။ သည်းခံစိတ် အတော်
နည်းပါးသည့် လူငယ်လေးပါပဲလား။ ဒီလို ချာတိတ်ကိုမှ ‘တျာ’ က
စိတ်ရှည်ပေးခဲ့တာလေ။

“တျာကို ပိုင်တယ်လို့ ပြောရအောင် ငွေပေးပြီး ဝယ်ထား
တဲ့ အရပ်လို့ ထင်နေလား”

“ဘာပြောတယ်၊ တျာနှလုံးသားကို ကျုပ် ပိုင်ခဲ့တာမျှ”

“မှန်တယ်လေ၊ ငယ်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့
သူ့ကို လက်သင့်ခံခဲ့တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ တျာကို စမြင်ကတည်း
က သူ့စိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး
ဆုတ်မှန်း သိခဲ့တာပဲလေ”

မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ... သူ၏ ‘တျာ’ ကို
ဆန်သုံးသပ်ပြနေတာလေ။ အရိုးခံမိန်းကလေး၏နှလုံးသားကို
အတယ်သို့သော နည်းလမ်းမျိုးဖြင့် မြင်ခဲ့ပါသလဲ။ ‘တျာ’ ဆိုတာ သူနဲ့
အကဲလုံးချင်းဆုံတာကလွဲပြီး တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတွေကို မျက်စိ
အစားတတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငယ်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ လူကို
သက်ခံခေါင်းညိတ်ခဲ့တာတဲ့လား။ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... မဟုတ်ဘူး
သူ့ကို တကယ်ပင် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့လို့ ‘တျာ’ လက်ခံခဲ့တာပါလေ။

၁၉၂ ❖ မမသန္တရမောင်

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... အပြောနဲ့အလုပ်မညီတဲ့ လူပါပဲလား”

“ဘာပြောတယ်”

“တျာကို ခင်ဗျား တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

“အဲဒီတော့”

“ဘာ!”

“လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်သူမဆို စိတ်ဝင်စားခွင့်ရှိသလို ချစ်ခွင့်လည်း ရှိပါတယ်”

“တျာက”

“တျာက ကာမပိုင်ယောကျ်ားရှိတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“လူယုတ်မာ!”

ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သလို သူ့ထံ လှစ်ခနဲရောက်လာပါသည့် ချာတိတ်ကြောင့် အမြန်ထရပ်လိုက်သလိုရောက်လာသည့် လက်သီးကိုပါ ဖမ်းဆုပ်တားဆီးလိုက်ပါ၏။ အလစ်အငိုက်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ တော်သင့်ပါပြီ ‘ဈာန်’၊ နည်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် များများပဲဖြစ်ဖြစ် နာတာက နာရတာပါပဲ။

“တစ်ခါပဲ တော်သင့်ပြီ၊ ဈာန်”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ကျုပ်ချစ်သူကို လုယူဖို့ ကြံစည်

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၁၉၃

နေတာပေါ့လေ၊ အတော်ယုတ်မာတဲ့ လူပဲ”

“မလုပ်ဘူး၊ ဈာန်၊ ကာယကံရှင်က လိုလိုလားလားနဲ့ ပေးဘဲ ယူတတ်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ အေး! .. ဒါပေမဲ့ ... တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခံရရင်တော့ တစ်ချိုးပေါ့လေ၊ ပုံသကူစွည်းဆိုတာ ဘယ်သူမဆို ကောက်ယူခွင့်ရှိတာ မင်းသိမှာပါ”

ကြည့်စမ်း! ... သူ့ချစ်သူကိုများ တန်ဖိုးမဲ့စွည်းနယ် ချီးနှင်းပြလိုက်တာလေ။ ဒီလိုဖြစ်ရောအကြောင်းမှမရှိတာ။ ‘တျာ’ အပေါ်မှာ သူက အသက်ထက်ပိုပြီး ပုံချစ်ခဲ့တာ။ အမြတ်တနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထားခဲ့မိတာကို သူကိုယ်တိုင် သိနေပါ၏။ စွန့်ပစ်ဖို့ဆိုတာက အိပ်မက်ထဲတောင် ယောင်ပြီး မမက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ပါလေ။

“အရှူးထပြီး မျှော်လင့်မနေနဲ့၊ တျာကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ နှိမ့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ဘယ်အချိန် ငါးရိုးပစ်မလဲဆိုပြီး စောင့်နေမယ်ပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားက ကြောင်ဖားပါပဲလား”

“အဲဒါတွေကြောင့် မင်းကို တျာ စိတ်ပျက်တာပဲ၊ ဈာန်၊ ငါက မင်းကိုယ်မင်းပဲ ပိုချစ်တဲ့လူပါ”

“ဘာ”

“ပြောတော့ တျာအပေါ် မင်းအသက်ထက် ပိုပြီးချစ်တယ်

၁၉၄ • မမသန္တရမောင်

ဆိုပြီး တျာအတွက် ဘယ်တုန်းကများ စဉ်းစားခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ မင်း စိတ်
တိုင်းကျ ဘာမဆို ဆုံးဖြတ်အမိန့်ပေးခဲ့တာချည်းပဲ ရှိခဲ့တာပါ၊ ဈာန်
တျာ၊ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ‘တျာ’ စိတ်ထဲ ဘာကိုစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထား
သလဲဆိုတာတွေကို နည်းနည်းလေးတောင်မှ ဝဲ့ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား
ဘေးကကြည့်နေတဲ့ လူတောင်မှ တျာ ဘယ်လောက်စိတ်ကုန်ကြ
နေရသလဲဆိုတာ ခံစားပေးလို့ရတယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာမျိုးက အဆင်
လေးနဲ့ပဲ ပြီးရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“တျာကို ကျုပ် သိပ်ချစ်တာဗျ”

“ချစ်ပါ၊ မချစ်နဲ့လို့ မတားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... နည်းလမ်း
တကျတော့ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဈာန်၊ ချစ်လွန်းလို့ဆိုပြီး
အသက်ရှူရခက်အောင် ဘောင်ခတ်ပြီး စည်းတားကာ စီးထားမှာလား
အမုန်းခံရတာကမှ ပူလောင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဈာန်၊ အချစ်ခံရတာ
လည်း လူကို ပူလောင်တတ်စေပါတယ်”

“ဘာ”

“ချစ်တတ်အောင် လေ့လာထားပါဦး၊ မင်းစွန့်ပစ်မယ်လို့
ကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဈာန်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းအပေါ်
ပျက်ပြီး ငါ့ဘက်ကို ယိုင်လာရင်တော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်”

“ကဲ!”

“ခွပ်!”

နဂါးသားကိုပိုင်စိုးသူ • ၁၉၅

စကားမဆုံးခင်မှာပင် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးက
ဆောက်သွားပြန်လေ၏။ ကိုယ်ထိန်းထားပါတယ် ‘တျာ’ ... ဒါပေမဲ့
ထိန်းချုပ်နိုင်မယ့်ခွန်အားက လျော့ပါးကုန်လို့ပါ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး
ဆောက်ရောက်အောင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဤလူက တမင်ဖန်တီးနေလို့
လေ။

စောင့်နေတာ ‘တျာ’ ... ကြက်သားအုပ်ကြီးလို ကာကွယ်
ဆင်ရောက်ပေးနေပါလျက် အန္တရာယ်ကို မမြင်ပါဘဲ အပြင်ထွက်သွား
သည့် ကြက်သားပေါက်ကို အလွယ်တကူ ချီဖမ်းစားမည့် စွန်ရဲငှက်
ဦးနှောက် ဖွဲကြီးတဲ့လူပါလေ။ ဆုံးရှုံးရတော့မယ့်အချိန်ကို မရောက်ချင်
ဘူး ‘တျာ’။

မင်းမရှိရင် ကိုယ် အသက်ဆက်မရှင်တော့တာ မသိဘူး
ရက်ရက်စက်စက်နဲ့ ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ “ဈာန်” ဆိုတဲ့ကောင်
ကုန်ရစ်ခဲ့တာကို သိပါလေစ။ ရင်ခုန်သံနဲ့ ရှင်သန်ခြင်းတို့က
ကြောင့်သာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ “တျာ”။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို မမုန်း
တတ်ပါနဲ့၊ မမေ့လိုက်ပါနဲ့၊ မချွန်ရစ်ခဲ့ပါနဲ့။

(ဈာန်)

အချစ်က လူကို ရှင်သန်စေနိုင်သလို ...
အသက်ကိုလည်း ဆုံးရှုံးစေနိုင်ပါတယ် ...

အခန်း (၁၇)

“တင်းတောင်!”

တံခါး Bell သံကြောင့် အန်တီလေးနှင့် ဝိုင်းကူနေရာမှ လိုက်ရပါ၏။ ကလေးတွေရောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ကျောင်းတွေပိတ်သွားပြီမို့ ‘တျာ’ တိုက်ခန်းမှပင် (၁၀) တန်းတွေ အကုန် (၁၁) သောက်စလုံးကို ခေါ်ကာ စာစုကျက်ခိုင်းတော့မှာပါ။ မနက် (၉) နာရီမှ ညနေ (၆) နာရီအထိ ရှိစေပြီး အိပ်ပြန်လျှင် နားနားနေနေဖြင့် အနည်းငယ်သာ ကြည့်ခိုင်းပြီး အိပ်ရေးထ အိပ်စေပါ၏။

“ရောက်လာကြပြီလား... လာကြ”

“သူရ ကျန်သေးတယ်၊ တီချယ်”

တံခါးဖွင့်ပေးစဉ် ဝတ္ထုတို့အုပ်စု အရင်ရောက်လာပြီး ဝေဖန်တို့ပါ နောက်မှလိုက်လာသဖြင့် တံခါးရှေ့မှာ ခဏရပ်စောင့်လိုက်ပါ။ ဒီမှာက အခန်းဆင်တူတွေမို့ မှားနိုင်လေသည်။ 'ကေသီ' နှင့် 'မော်မော်' ပါ မရောက်သေးတာမို့ 'သူရ' နှင့် သုံးဦး ကျန်ပါသေးသည်။ ညှဉ်းခန်းအကျယ်မှာ သံခေါက်စားပွဲလေးလုံးကို တစ်ဆက်တည်း ဆက်စီထားပြီး White board ကို နံရံဘက်မှာ ကပ်ထားသဖြင့် နေရာ အတော်ကျယ်ဝန်းပါ၏။ တိုက်ခန်းတွေက အသံလုံအောင် ဆောက်ထားတာမို့ 'ကျာ' ၏တပည့်စာကျက်ပိုင်းအသံတွေကို ကြားမရှိပါချေ။

“ကလေးတို့ ဘာစားခဲ့သလဲ”

“မနက်စာ စားခဲ့ပါတယ်၊ ကြီးကြီး၊ နေ့လယ်စာအတွက် အိမ်ကနေ ထမင်းချိုင့်လာဖို့မှာပါ”

“ဪ... ကြီးကြီးတို့ ချက်ကျွေးမှာပေါ့၊ ဘာလို့ထမင်းချိုင့်ပို့ခိုင်းတာလဲ”

“မာမိတို့က အားနာလို့ပေါ့၊ ကြီးကြီးရဲ့၊ သမီးတို့အုပ်စု (၁၁) ယောက်တောင်မှလေ၊ တီချယ်က ဘယ်ကျွေးနိုင်မှာလဲ”

“အမယ်လေးနော် ... ကြီးကြီးတို့က ဒီလောက်ကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ အနည်းအမျှ အများအဝပ်ပေါ့ကွယ်”

တံခါးပိတ်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် 'သူရ' နှင့် 'ကေသီ' တို့လုံးယောက်

ထားနေကြပြီမို့ စောင့်ရပြန်ပါ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက် တစ်လကျော်မှာ camp ဖွဲ့စာကျက်ပိုင်းအတွက် 'ကျာ' က အမြဲတမ်း ကြိုပြီး ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ စာမေးပွဲနီးလာသည်နှင့်အမျှ ဘာကျက်လို့ ကျက်ရမှတ် ချခတ်မှန်း မသိဘဲ ဗျာများတတ်ကြသဖြင့် ဤသို့စီစဉ်ပေးရတာပါ။

“တီချယ်၊ သားကို စောင့်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“စောစောစီးစီး ခေါင်းမှာ ဘုထွက်ချင်ပြီ ထင်တယ်၊ ဒီကောင်လေးကတော့”

‘သူရ’ က ပြုံးစိမိဖြင့် တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပါ၏။ လူစုံပြီမို့ ဝင်ထွက်မည့်လူက မရှိတော့ပါချေ။ စိတ်ချလက်ချ စာကျက်ပိုင်း စလို့ရလေပြီ။ ကလေးတွေ နေရာယူထိုင်လိုက်ကြပြီမို့ Whit board ရှေ့မှာ ရပ်လျက် စကားပြောရပါသည်။

“ဘာစာကို ဘယ်ကစ၊ ကျက်ရမယ်မှန်း မသိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခု တီချယ်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ကြပါ။ စာမေးပွဲအတွက် ဘာမှပူပန်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ကို တီချယ် အကုန်သင်ထားပြီး သားတွေချည်းပဲ၊ မေးခွန်းဟောင်းမှန်သမျှလည်း လေ့လာပြီးနေပြီ၊ ခုချိန်မှာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး စာပြန်ရွေးရုံပဲ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျက်လည်း ကျက်မယ်၊ တွက်လည်း တွက်မယ်၊ အခု စာကျက်ပိုင်းမှာ ရွှေဖြစ်စေတဲ့ တစ်မှတ်တန်တွေ အားလုံးစုပေးမှာ ယူမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

“ကောင်းပြီ... တွက်စာအားလုံးကို တီချယ်နဲ့အတူ အချို့တို့အတွင်း ပြီးစေရမယ်၊ အခု မြန်မာစာက စကြတာပေါ့၊ ခက်ဆန် အလင်္ကာ၊ သဒ္ဓါတွေ စနွေးပါ၊ ပြီးရင် တညီတညာဆိုရမယ်၊ ဟုတ် ပြီလား၊ လူများတယ်ဆိုပြီး လေပေါကြဖို့ စိတ်မကူးလေးနဲ့၊ ကျွန် CCTV ကနေ ကြည့်နေမှာ၊ စနိုင်ပါပြီ”

ကလေးတွေက စာအုပ်တွေထုတ်ပြီး စားပွဲထက်တင်လျှင် ‘တျာ’ ပြောသည်ကို အဟုတ်ထင်လျက်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ မော့ကြည့်ကြ လေ၏။ နာရီဝက်ကျော် တစ်ကြိမ်လာပြန်စစ်မှာမို့ အန်တီလေးနှင့် ကူလုပ်ပေးရန် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကလေးတွေ စာမေး ဖြေရတော့မှာမို့ မိဘတွေပါ စိတ်ပင်ပန်းခံရမှာကို ကိုယ်ချင်းစာမိသဖြင့် ဒီတာဝန်ကို ခွဲယူပေးရတာပါ။

“အန်တီလေး”

“ဟေ... ဘာလဲ သမီး”

“တျာ၊ ပိုင်းကူပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ သမီးရယ်၊ အန်တီလေး လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အများအတွက်ဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာမို့ပါ၊ ဒီနေ့က ခေါက်ဆွဲ ကြော်မို့ သိပ်အလုပ်မရှုပ်သေးဘူး၊ နောက်နေ့ ကြာဆန်ချက်ကမှ ရှုပ်မှာ”

တစ်ယောက်စီ ကျက်သူကျက်၊ အုပ်စုဖွဲ့ကျက်သူကျက်ဖြင့် စာထဲ စိတ်ဝင်စားနေစဉ် တံခါး Bell သံမြည်လာလေ၏။ ဧည့်သည် ရောက်လာပြီမို့ ထဖွင့်ရမလား၊ မဖွင့်ရဘူးလားဟု တွေးလျက် ဧဝံ ခေါ်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ‘သူရ’ က တီချယ်နှင့် ပိုပြီးရင်းနှီးမှုရှိတာမို့ ဆရာက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ဟင်”

ပွင့်သွားသည့်တံခါးဝမှာ ရပ်နေပါသည့် ခပ်ငယ်ငယ်ချာတိတ် ကြောင့် အံ့သြသွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း... သူစိမ်းတွေကို အိမ်ထဲ ဆက်ထွက်ခွင့်ပြုထားပြန်ပါပြီ၊ ‘တျာ’ကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး အမြဲတိုက်နေလေပြီ။ T-shirt ပွပွလေးကို Quater pants နှင့် ဆွဲဝတ်ထားတာမို့ ငယ်နဟန်က အပြည့်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ကြည့်သလို ဂျစ်ကန်ကန်ဟန်နှင့် ပုံစံက အတော်လေး စိတ်ခုစရာ ခါးလေ။

“ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်က မေးရမှာ”

၂၀၆ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကျစ်! ... တျာ့ဆီလာတာကို သတင်းပို့နေရဦးမှာလား
တျာ့ မရှိဘူးလား”

“တီချယ် ရှိတယ်၊ နောက်ဖေးဘက်မှာ ...”

တံခါးကို တွန်းဖွင့်လျက် ဝင်လိုက်စဉ် တစ်ပြုတ်တစ်မကြီး
ဖြစ်နေပါသည့် ချာတိတ်တွေ၏အကြည့်က သူ့ထံ စူးပြုသွားလေ၏။
ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလဆို ဒီမှာ စာကျက်ပိုင်းလုပ်လေ့ရှိတာ သိသိကြီး
ဖြစ်ပါလျက် အတွေးက ချော်သွားရတာလေ။ သူက ‘တျာ့’ ထဲ
သူ့စိမ်းယောက်ျားတွေနှင့် မဟုတ်သက်စေချင်တာမို့ ခက်သားလား

“ဪ... စာကျက်ပိုင်း စနေပြီကိုး”

“ချောလိုက်တာဟယ်”

ကောင်မလေးတွေထံမှ တီးတိုးထွက်လာသည့် စကား
ကြားပေမယ့် မသိယောင်ဆောင်လျက် အတွင်းဘက်သို့ ဆက်ဝင်
ပါသည်။ မီးဖိုခန်းအဝမှာ ရပ်လိုက်စဉ် သူ့ချစ်သူလေးက သူ့
မမြင်ပါဘဲ ကျောပေးလျက် အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

“ကြက်သားပြုတ်ထားတာ ... အမယ်လေး!”

“တျာ့”

“လန့်လိုက်တာ ... အသံလေး၊ ဘာလေး ပေးပြီး မသား”

ဘူး”

“ကိုယ် Bell တီးပြီးမှ ဝင်လာတာပါ”

နှလုံးသားကိုဝိုင်ဝိုင်းသူ ❖ ၂၀၇

“ကလေးတွေ ဒီလောက်ဆူနေတာ ဘယ်ကြားပါ့မလဲ”

“ကိုယ် ဘာပိုင်းကူပေးရမလဲဟင်”

“မလိုပါဘူးနော်၊ လုပ်တတ်တာလည်း မရှိဘဲနဲ့များ”

“တီချယ် ... သား၊ Toilet သုံးချင်လို့”

နောက်နားသို့ရောက်လာပါသည့် ချာတိတ်ကြောင့် ‘တျာ့’
နှင့်သူ စကားပြောတာ ရပ်သွားရပါသည်။ ဒီချာတိတ်တော့ မဟုတ်
သေးပါဘူး။ သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်ရှုရှုမက စူးစမ်းချင်နေသလိုပါလေ။
ပြောတော့ဖြင့် ‘သား’ ဆိုပြီး ကိုယ်ထည်က သူ့နီးပါးခန့် ရှိနေပြီး
သွားတဲ့ ချာတိတ်လေးပါပဲ။

“သွားလေ သူရရဲ့ အဲဒီထောင့်ဆုံးခန်းမှာ တံခါးဖွင့်လိုက်”

“ဒီချာတိတ်က ဘာလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကြည့်တဲ့ပုံကိုက ထောင့်မကျိုးဘူး”

“ဘယ်ထောင့်ကျိုးပါ့မလဲ၊ ရှင်ပဲ သူ့ဦးလေးကို ပြဿနာရှာ
ခဲ့တာလေ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဘယ်လို ... အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်းရင်းနှီးနှီးမပြော
နဲ့”

“ကြည့်! ... လုပ်လာပြန်ပြီ၊ မဟုတ်တာ လိုက်ကုန်မနေနဲ့၊
ဘာမှမကူနိုင်ရင် စောစောပြန်တော့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်လေ”

“ကိုယ့်ကိုမနှင်ပါနဲ့”

“ဪ... နှင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေ စာတတ်တာ အာရုံစိုက်မှာစိုးလို့ ပြန်ခိုင်းတဲ့ဟာကို”

“အဲဒီကလေးတွေက အရေးကြီးလား၊ ကိုယ်က အရေးကြီးတာလား”

မျက်စောင်းက ရောက်လာလေ၏။ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ကာ ရေသန့်ပူးလေးငါးပူးကို လင်ဗန်းထဲထည့်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက် (၁၁) ခွက်ကို စီတင်လျက် သူ့လက်ထဲသို့ ကမ်းလှိုက်လေသည်။ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ အလုပ်ခိုင်းတာက သက်သေလေ။ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သွားရပေမယ့် ခိုင်းတာကိုတော့ အရင်လုပ်ပေးရပါ၏။

“ရေဆာရင် သောက်ဖို့”

ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို ပြုံးစိစိဖြင့် မော့ကြည့်ကြလေ၏။ ဒီကို ဝင်လာမှ သူ မည်သူဆိုတာကို သိသွားပုံပါ။ လူကြီးချောသလေး၊ ဘာလေးနဲ့ မနိုင်ပါဘူး။ လင်ဗန်းတင်ပေးပြီး ပြန်ဝင်ခဲ့စဉ် အခန်းရှေ့လမ်းမှာ ‘သူရ’ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးပြန်လေသည်။ ချာတိတ်က ‘တျာ’ နှင့် စကားပြောလျှင်ဖြင့် ပြုံးနေပြီး သူ့ကို အော်တည်တည်သာ ကြည့်တတ်တာပါလေ။

“ဗိုက်ဆာတယ်”

“ဟောတော်! ... အိမ်က ဘာမှစားမလာဘူးလား”

“ဒီလာတိုင်း ဘာများစားခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“(၉) နာရီကျော်နေပြီ ထမင်းစားမလား”

“ကျွန်ပြီလို့လား”

“ကျက်နေပြီပေါ့၊ တျာ၊ မနက်အစောကြီးထပြီး ချက်ထား”

“ကလေးတွေကို ကျွေးဖို့ ကြိုစီစဉ်ပြီးသား”

“လာပြန်ပြီလား ဒီကလေး”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီကလေးတွေဆီကနေ တျာက လခပေးတာလေ”

“ဝိုက်ဆံစကား ပြောပြန်ပြီ”

တကယ်ပဲ သူက ‘တျာ’ အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီ။ အလုပ်ရှုပ်နေမှန်း မြင်နေရပါလျက် ထမင်းစားပွဲရှိ ခုံမှာ ဝင်နေပြီမို့ ‘တျာ’ က သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ အသားဟင်းချက် ချက်ပြီးသားမို့ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ကို မြန်မြန်လေး လုပ်ပေးသည်။ ကြက်သားဆီပြန်၊ ငါးကြော်နပ်၊ ငါးဆုပ်ဟင်းနှင့် ကြက်ရိုးညှင်းဟင်းချိုတို့က ထမင်းစားမြိန်စေလေ၏။ ကလေးတွေအတွက် ခြံခွယ်ပြီး ချက်ကျွေးတာတဲ့လား။ မနာလိုချင်စရာပါပဲ။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

“အင်း”

“ဒီရက်ပိုင်းမလာဘဲ နေပေးပါလား။ Final Exam ပြီး
တျာလည်း နားရမှာပေါ့”

“မတွေ့ရရင်မှ မနေနိုင်တာ”

“ကြည့်! ... ညကျ phone ဆက်ပေါ့”

“Phone နဲ့ လူက တူမှမတူတာ”

“ကျစ်! ... ဒါဆိုလည်း ညဘက် ခဏဝင်လာပေါ့”

“ရလို့လား ... တျာ၊ နားချိန်ကို”

“ရတယ် ... ခဏပဲဟာ”

“Ok!”

သူ ကျေနပ်သွားရပါ၏။ အလိုက်တသိဖြင့် ပြန်ပြန်ပြန်မှတ်
ထမ်းစားပြီးသည့်နှင့် သူ ပြန်ရန် ထွက်လာစဉ် ‘တျာ’က တံခါးဝအထိ
လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ ချာတိတ်တွေရှေ့မှာ သူ နေရခက်တာ
ပြန်တာပဲ သင့်လျော်ပါ၏။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး လှည့်လိုက်
ကလေးတွေမျက်နှာက ပြုံးစိမ်းနေကြလေသည်။ သူကလည်း
အချိန်ကောင်းကိုမှ ရွေးပြီး လာမိတာကိုး။

“တီချယ်”

“ဘာလဲ”

“ချောတယ်”

“ချောတာ ပြုတ်စားလို့မှမရတာ”

“ဟဲ့!”

‘သူရ’က သူ့ဦးလေးကို ပြောဖူးသည့်အတိုင်း ‘တျာ’ ကို
ပြန်ချေပလေ၏။ အစ်ကိုနှင့် ပြဿနာဖြေရှင်းပြီးမပြီး ‘တျာ’ မသိ
သေးပါလေ။ အပြစ်ကင်းသည့်မျက်နှာလေးဖြင့် ရောက်လာခဲ့တာ
ဟုတ်ပါလား။ လက်ဆောင်ဝယ်လာပေးသည့် အထုပ်ထဲမှာ ‘တျာ’
သုံးနေကျ Shampoo နှင့် Shower Gel ဗူးတွေ ပါလာတာမို့
အိမ်မှာကုန်နေတာ မည်သို့များ သိနေပါလိမ့်ဟု တွေးမိလေသည်။

“ကဲကဲ! သဒ္ဒါက စဆိုကြရအောင်၊ ပြီးရင် ခက်ဆစ်နဲ့
အလင်္ကာ တစ်ခန်းချင်း စကြမယ်၊ မေးခွန်းတိုတွေ တီချယ် မွှေနှောက်
ပြီး မေးမှာနော်၊ အားလုံး ready... စာအုပ်တွေ ပိတ်ပါ ... စမယ်
... အုတ်ခွက်စာ”

ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန် စာစဆိုနေကြပါသည့် ကလေးတွေ
အနားခံရလေးဆွဲယူ၍ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ဆရာဆိုတာ တပည့်တွေ
ဘက် ပိုပင်ပန်းပြီး စိတ်မောရတာကို ကလေးတွေ နားလည်နိုင်မည်
ထင်ပါလေ။

အခန်း (၁၈)

ကားရေဆေးပြီးနောက် ရေပိုက်ကို ပိတ်ကာ ပြန်ခွေလိုက်
စဉ် အိမ်ထဲမှ ကျောပိုးအိတ်ဖြင့် ထွက်လာသည့် တူဖြစ်သူကို တွေ့
လိုက်ရပါ၏။ စက်ဘီးလေလျော့နေတာကို စမ်းကာ အိမ်ထဲမှ လေထိ
တံကို သွားယူလျက် လေတရှူရှူထိုးထည့်နေလေသည်။ သူ အဝတ်
အစားလဲရန် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် ပြင်စဉ် ‘သူရ’ ထံမှ ညည်းညူ
ထွက်လာလေတော့၏။

“သွားပါပြီကွာ”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“သားဘီးတော့ ကြာသွားပြီ”

“ပေါက်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါလိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ အကျိုးလဲရဦးမှာမို့ ခဏစောင့်”

“တကယ်လား”

“လူကြီးက မညာတတ်ဘူး”

“အချင်းချင်းတော့ ဖုံးကွယ်ထားတာတွေ ရှိတယ်မဟုတ်
ဘူး”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ ရေချိုး
ပြီးမှ ကားမဆေးထားတာကို သတိရပြီး ပြန်ဆေးရတာပါ။ အဝတ်
အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ‘သူရ’ က အိမ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်
နှုတ်ကာ ပြန်ထွက်လာပြန်လေသည်။ မျက်စိနောက်အောင်ကို အလုပ်
ချုပ်နေတာပါလား။

“ဘာတွေလဲ”

“ဟိုမှာစားဖို့ မုန့်”

“မုန့်စားဖို့ သွားတာလား... စာကျက်ဖို့ သွားတာလား”

“သားတို့ကို တီချယ်က လိုလေသေးမရှိ ချက်ကျွေးပါတယ်
နော်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆန်ကြော်၊ ကြာဆန်ချက်၊ ကြာဆန်ဟင်း
ခါး၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ ပဲပြားသုပ်၊ မုန့်ဖတ်
သုပ်... တစ်ရက်မှ မထပ်အောင် လုပ်ကျွေးတာ၊ ဒီနေ့က ရှာသီဥတု

ပူလို့ ရွှေရင်အေး လုပ်ပြီး တိုက်မယ်တဲ့”

“တျာတော့ ရှာထားသမျှ ကုန်တော့မှာပဲ”

“အဲဒါဆို အန်ကယ်လေး ထုတ်ပေးပေါ့”

“ငါသွားပေးတော့ ကောင်းမလား”

“မကောင်းတာ ဘာရှိမှာလဲ၊ တီချယ်အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ
မနေ့ကတောင်မှ ခေါင်းမူးတယ် ပြောနေတာ”

“ဟင်! ... ဟုတ်လား”

စိုးရိမ်မှုက ဖြစ်လာပြန်ပါ၏။ ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုး
မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ပင်ပန်းနေပြီတဲ့လား။ ကျန်းမာရေးကို ကျွန်ုပ်
ရမှာပေါ့ ‘တျာ’ ရယ်။ ကလေးတွေ စာမေးပွဲ မပြီးသေးခင် ‘တျာ’
က ပင်ပန်းပြီး လဲသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး
‘အသက်’ ကို ညဘက် ဆေးခန်းပိတ်ပြီးရင် ‘တျာ’ဆီ ဆေး
အားဆေးသွင်းပေးရတော့မှာပါလေ။

“အန်ကယ်လေး”

“ပြော”

“သား၊ ဟိုလူနဲ့ တွေ့တယ်”

“ဘယ်ကလူလဲ”

“တီချယ်လူကို ပြောတာ”

“ဪ”

“လူက ဖလံလေးပါဗျာ၊ အန်ကယ်လေး လက်သီးတစ်
ချက်စာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ Do (or) die Challenge ခေါ်ရဲရမှာ
ဦး၊ ဘယ်နှယ် ... ကိုယ်ချည်းပဲ ခံလာရတာလဲ”

“သူ့လူကို ထိမိရင် တျာ မုန်းသွားမှာပေါ့ကွ”

“အဲဒီလိုစဉ်းစားနေရင် အီကြာကွေးဘဝကို ရောက်ဖို့ အခွင့်
အလမ်းရတော့မှာလဲဗျ”

“ဘာလဲကွ ... အီကြာကွေး”

“နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ချောင်းဖြစ်မယ့် အီကြာကွေးလေ”

“နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်မယ့် စွယ်တော်ရွက်လို ကုဗျာ
ဆန်ဆန် တင်စားစမ်းပါကွာ”

“ကဗျာဆန်နေလို့ တီချယ်က ခေါင်းညိတ်ပါ့မလား၊ ဟိုလူ
ကြည့်ရတာ မပိုက်ပါဘူးဗျာ၊ တီချယ်ကို နိုင်စားမယ့်လူကြီး”

“ငါသိပါတယ်”

“မြန်မြန်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပါ အန်ကယ်လေးရာ၊ အချိန်
သိပ်မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ အန်ကယ်လေးနဲ့ တီချယ် ကြိုက်တော့မှ တီချယ်
ကို ဖူးဖူးမူတ်ပြီး အလိုလိုက်ပေးပါ၊ တီချယ်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်
သွန်းလို့”

တူဖြစ်သူ၏အပြောကြောင့် သူတီးတိုး ရယ်လိုက်မိပါ၏။
အလိုလိုက်ပြီး အလိုလိုက်ပေးပါတဲ့လား။ အလိုလိုက်ပေးချင်တာပေါ့ကွာ။

၂၁၆ ❖ မမသန္တရီမောင်

တစ်သက်လုံး ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ပိုက်ထားပြီး ‘ကျာ’ စိတ်ချမ်းသာအောင် မျက်နှာတစ်ချက် မညှိုးအောင်ကို ထားပေးချင်တာ အမှန်ပါ။ ‘ကျာ’ သာ ကိုယ့်ကို အပြုံးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့လျှင် ‘ကျာ’ သာ ကိုယ့်ကို ချစ်ခြင်း လက်ကမ်းခဲ့လျှင် ‘ကျာ’ သာ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကို ယုံကြည်အားကိုး အပြည့်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့လျှင် ဒီကမ္ဘာမှာ ကိုယ့်လောက် ပျော်မည် မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ‘ကျာ’။

“ခဏလေး စောင့်နေနဲ့၊ သူရ”

“ဘာဝယ်ဦးမလို့လဲ... နောက်ကျလို့မရဘူးနော်၊ အန်ကယ်လေး”

“အေးပါ... မုန့်လေး၊ ဘာလေး ဝယ်မလို့”

“ဒီမှာ အများကြီး ပါတယ်လေ”

“အဲဒါ မင်းတို့ဖို့လေကွာ၊ အခုက ကျာအတွက် ဝယ်ပေးမလို့”

“Fighting!... အန်ကယ်လေး ဒါမှ သူရရဲ့အန်ကယ်ကွာ!”

“နောက်ပြန်ပြီလား”

မုန့်ဆိုင်ဖွင့်နေပြီမို့ သူ နှစ်သက်သည့် ပေါင်မုန့်အစိန်နဲ့ ဝယ်သလို အန်တီအတွက် Cake တစ်ပွဲပါ ဝယ်လိုက်ပါ။ ဆိုင်ဘေးရှိ ဆေးဆိုင်ထဲမှ လူငယ်အားဆေးပွားရွေးကာ အန်တီအတွက်

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၁၇

လျှော်ကြီးအားဆေးပါ ဝယ်ဖြစ်လေသည်။ မုန့်နှင့် တွဲစားရန် ကော်ဖီတို့ Tea တို့က ‘ကျာ’ တို့အိမ်မှာ ရှိတတ်တာမို့ မဝယ်တော့ပါလေ။

“ဝယ်တော့ ဝယ်တာပဲ... ပေးရော ပေးရဲ့လား”

“ဒါပေါ့... ရိုးရိုးသားသားပေးတာပဲ ဘာလို့မပေးရဲ့ရမှာလဲ”

“မရိုးမသား မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟားဟားဟားဟား... ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်ဆိုတာ ထကယ်ပဲကိုး”

“အံ့မာ... မင်းရှေ့မှာ ငါပြောမိလို့လား”

“လူကိုကြည့်ရင် အသိသားကြီးပဲကိုး၊ အန်ကယ်လေးမျက်မှူးထဲမှာ အထင်းသား ပေါ်နေတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“I Love you. I miss you. I worry you. I always remember you. All about Tra ဆိုပြီးတော့လေ”

ဒီတစ်ခါတော့ ‘သူရ’ နှင့်အတူ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ ရင်ဖွင့်ဖော်လိုပါပဲလား။ အရွယ်မတူညီသည့် အသက်အရွယ်ရှိ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝက စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလွန်းတာပါ။ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘဲကိုး။ သူနှင့်ရွယ်တူ ဘေးဒါတွေက

အိမ်ထောင်ကျပြီးသူတွေ၊ နိုင်ငံခြားထွက်သွားသူတွေသာ ရှိပြီး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆို၍ ‘အသက်’ တစ်ဦးသာ ရှိနေတာပါ။ ရင်ဘတ်ထဲက ကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကို ဖွင့်ပြောလို့ရပါ့မလဲ။

“အဲဒါကို၊ မင်းတီချယ် သိရင်ကောင်းမှာ”

“သိမှာပါဗျ... တီချယ်က ဒီလောက်မညံ့ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘေးမှာကပ်နေတဲ့ တောက်တဲ့ကြောင့် ခွာလို့မဖြစ်နေတဲ့ သဘောပေါ့လေ”

“အမှန်ပဲ... ကွာကျသွားအောင် နည်းနည်းလောက် နီကြိုးပစ်ချလိုက်ပါလား”

“ငါတိုင်ပင်နေတာ တူလား... လူဆိုးလား”

“No. Adviser”

“ကောင်းပါလေ”

အကြံပေးကောင်းသူက အနီးမှာ ရှိနေတာကို။ ‘တျာ’ တိုက်တန်းအနီးရောက်လာပြီမို့ ကားကို အနည်းငယ် အရှိန်လျှော့လမ်းထဲတွေ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး မှန်ထုပ်တွေ ထုပ်တွေကို ယူ၍ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ‘သူရ’က ကလေးပီပီ သူပင် မစောင့်တော့ဘဲ ရှေ့မှ ပြေးတက်သွားလေ၏။

မတွေ့တာ အတော်ကြာပါရောလား ‘တျာ’။

“တင်းတောင်!”

တံခါး Bell ကို နှိပ်လိုက်သံကြောင့် ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ မိန်းကလေးတွေက အရင်ဆုံးရောက်သလို အမြဲနောက်ကျသည့် သူက ‘သူရ’ ပါပဲ။ (၉) နာရီထိုးပြီး (၅) မိနစ်စွန်းမှ ရောက်လာသည့် ကောင်လေးကို နားရွက်ဆွဲလိမ့်၍ ဒဏ်ပေးလိုက်မိလေသည်။

“အ! ... နာတယ် အန်တီလေးရဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“အဲ! ... တီချယ်လို့ပြောတာ မှားသွားလို့”

“စာမေးပွဲခန်းကို ဒီလိုနောက်ကျပြီး ရောက်လို့မဖြစ်တာ သိရဲ့လား”

“သိပါပြီ ... သိပါပြီ၊ အန်ကယ်လေး ကယ်ပါ”

“ကြည့်စမ်း! ... ခလုတ်ထိမှ အမိတာတာပဲ ကြားဖူးတယ်၊ သူ့အလှည့်မှ ဦးလေးကို တရတယ်လို့ပဲ”

“တီချယ် အမောပြေအောင်လို့ပါ”

“ဘာ”

“တင်းတောင်!”

“ဟော! ... ကြားလား၊ ရွှေမင်းသား ကြွလာပြီ”

“နင်နော် ... ငါ့ကို နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ ဘာမှားမှတ် ... ဟောတော်!”

၂၂၀ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

တံခါးပြန်ဖွင့်လိုက်စဉ် ‘တျာ’ အံ့သြသွားရလေ၏။ တကယ်
ပင် အစ်ကို ရောက်လာတာပါလား။ အတူလာပြီး ဘာလို့ ကလေး
အရင်ဆုံး ရောက်ရတာပါလိမ့်။ ကွယ်ရာမှာ စနောက်တတ်တာမို့
မရှိပေမယ့် မျက်စိရှေ့ရောက်လာပါသည့် လူကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်
သဖြင့် မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါသည်။

“မုန့်ဝင်ဝယ်နေလို့ သူရ နောက်ကျသွားရတာပါ၊ တျာ”

“အသံက အလင်းထက် နောက်ကျတယ် အန်ကယ်
ရေ၊ စောစောကပဲ အလင်းရဲ့အလျင်နဲ့ တီချယ် သားနားရွက်
ဆွဲလိမ်းပြီးနေပြီ”

“ဟောဗျာ”

“အံ့ဟာ ... နင်နောက်ကျလို့ ဒဏ်ခတ်တာကိုများ လူကြီး
ကို တိုင်နေပြန်ပါပြီ”

“တီချယ်က မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာကိစ္စ ကြောက်ရမှာလဲ”

“မကြောက်ဘူးတဲ့ အန်ကယ်လေးရ၊ တီချယ်ကို ငွေ
ပွေ့ချီပြလိုက်ပါလား”

“ဟေ့ကောင်!”

“ဟဲ့!”

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပူပြီး အတူတူအော်လိုက်မိပါ

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၂၁

ချီလိုက်ပါတဲ့လေ။ ‘တျာ’က ခြေထောက်နာတုန်းက အစ်ကိုချီခဲ့
တာမို့ အခုချိန်အထိ မျက်နှာပူခဲ့ရတာကိုမှ သတိရအောင် ‘သူရ’
နောက်ရတယ်လို့၊ လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပါသည့် အထုပ်တွေကို
‘တျာ’ ယောင်၍ ယူလိုက်မိလေ၏။

“ဟင်! ... ဘာတွေလဲ”

“ဒါက ကလေးတွေဖို့ ... ဒါက တျာနဲ့ အန်တီဖို့”

“ဟာ! ... ဒါတော့ အန်ကယ်လေး မျက်နှာလိုက်တာပဲ။

သူများတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဖို့ကျ တစ်ထုပ်၊ တီချယ်ဖို့က နှစ်ထုပ်တောင်

“အဲဒါက”

“စေတနာတွေ၊ စေတနာတွေ”

“တျာဖို့က မုန့်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အားဆေးဝယ်လာပေး
တာပါ”

“ဟော! ... ထပ်ထူးပြန်ပြီ၊ စိတ်ပူတာ ... စိတ်ပူတာ”

“လျှာရှည်မနေနဲ့ Bio Chapter One စကျက်တော့၊
အစ်ကိုကတော့ တစ်ခါဆို တစ်ခေါက်ပဲ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ခေါင်းခေါက်ရင် ဦးနှောက်ခြောက်မှာပေါ့၊ တီချယ်ရဲ့”

“ရတယ်လေ ... နားရွက်လား၊ ဗိုက်ခေါက်လား၊ ပေါင်
ခြာလား၊ ကြိုက်တာပြော ... အသားနာမှာကြောက်လည်း ကိုင်ထ

၂၂၂ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

လုပ်ခိုင်းရုံပေါ့”

“ဒါဆို တီချယ်လို့ ငရဲကိုယ်လုံးလေး ဖြစ်သွားမှာလား”

‘သူရ’ ကို မျက်လုံးပြူးပြဲရင်း တားရပါ၏။ အချိန်ပြုလည်း မရ။ အကောင်ပြုလည်း မမြင်နဲ့ ဒီကောင်လေးက ပြောချင်လို့ စွတ်ရွတ်ပြောကျင့် ရှိတာမို့ပါလေ။ အန်တီလေးရှိရာဆီ ဝင်ခဲ့စဉ် သူ့လိုက်လာပြီမို့ ကလေးတွေထံမှ ကျိတ်ရယ်သံ ထွက်လာလေတော့၏။ အိမ်လာတဲ့လူကို မလာနဲ့လို့ ဘယ်လိုတားလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“မတွေ့တာကြာပြီ၊ အန်တီ”

“ဪ... သားကိုး”

“အလုပ်ရှုပ်နေပြီလား”

“သမီးပဲ ပင်ပန်းတာပါကွယ်၊ နေ့လယ် (၂) နာရီကျော် ကျွေးဖို့ အုန်းနို့ညစ်ဖို့ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်လေ”

“အန်တီလေးကလည်း”

“အားမနာပါနဲ့ အန်တီ၊ ခိုင်းချင်တာသာ ခိုင်းပါ၊ လုပ်ချင်လွန်းလို့”

“ကျေးဇူးပါတော်... ကျေးဇူးပါ”

ရေကျက်အေးတည်ထားပါသည့် အိုးကို သူ့အနီး ထားကာ သက်မကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ကူညီစေချင်သည့်

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၂၃

သူက ရောက်မလာပါဘဲ မကူညီစေချင်သည့် လူကမှ အချိန်ကိုက် ဆောက်လာရတယ်လို့။ ကလေးတွေ ဗိုက်နာမှာစိုး၍ အုန်းသီးခြစ်ပြီး ညစ်တာကို ရေကျက်အေးဖြင့် သုံးစေတာပါ။ သူက အုန်းခြစ်ဖြင့် အိတ်ပါလက်ပါ အလုပ်လုပ်နေလေတော့၏။

အိမ်ထဲ”

“အကြောဆေးသွင်းနေတာ စကားမပြောရဘူးလေ”

“ပြောလို့ရပါတယ်ဟယ်... ငါထက် ပိုတတ်နေရင်လည်း

အိပ် ဝင်ကုပေးပါလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကုပေးချင်တာပေါ့ အသက်ရဲ့... နင်ပြောမှ

ဟေ့”

“လူနာထက် ပိုကိုပိုတယ်၊ ဇွဲကတော့”

“ဒီကောင်တွေ စာမေးပွဲ မြန်မြန်ပြီးမှပါပဲ”

“ဪ... ဖြေရမယ့်ကလေးတွေ စိတ်ပူနေတာကို သူက၊

အစာပေးနေပြန်ပါပြီ”

“အဲဒါ... ဘျာက သူရတို့စာကျက်ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး လုပ်ပေးလို့

အိပ်ခန်းရတာ”

“နှစ်တိုင်း လုပ်ပေးနေကျပါ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီနှစ်က ကျောင်း

သားများသွားတာပဲ ရှိတာပါ”

“အဲဒါကြောင့် ဖြစ်တာပေါ့၊ အစောကြီးကတည်းက ဆေး

ချင်းထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အခု အန်တီလည်း ပင်ပန်းပြီး

အားနည်းပြီ မဟုတ်လား”

“ဟယ်!... အိမ်ရှင်မကြီး ကျနေတာပဲ... ဗျစ်တောက်

အစ်ကောက်နဲ့၊ အဲဒီလောက် စိတ်မချဖြစ်နေရင်လည်း အိမ်ကို အပြီး

အခန်း (၁၉)

လက်ဖုံနေရာကို အပ်တိုးလိုက်တာမှီ နာသွားရသဖြင့် မျက်နှာ
မဲ့သွားရလေ၏။ ဒီလောက် အားရှိအောင် စားနေပေမယ့် ပင်ပန်းပြီး
သွေးပေါင်က ထိုးကျချေပြီ။ မနက်ဖြန် သဘက်ခါဆို ကလေးတွေ
စာမေးပွဲစနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ‘ဒေါက်တာသက်သက်ဝေ’ နှင့်အတူ
လိုက်ပါလာသည့် တပည့်ဖြစ်သူ ‘နှင်းဆီခင်’ ၏မျက်နှာလေးက
ရွက်သာသာလောက်သာ ရှိလေတော့သည်။

“စာမကျက်လည်း အိမ်မှာ နားပါလား၊ ဘာလို့လိုက်လား
သလဲ”

“တိတိပြောတာကြားလို့... စိုးရိမ်တာနဲ့ လိုက်လာတာ”

ခေါ်သွားပါလား”

“ငါ ခေါ်တော့ တျာက လိုက်မှာမို့လို့လား အသက်ခွဲ စကားကို ကြည့်ပြော”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား စကားများနေပြီပဲ အားမရှိသည့် ကြားမှ ယဲ့ယဲ့လေးသာ ပြုံးနိုင်လေ၏။ ပင်ပန်းတာကတော့ အမှန်တကယ်ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ကလေးတွေကို စာတွေပြန်နွှေးခိုင်း၊ ပုစ္ဆာတွေ ပြန်တွက်ပြ၊ Definition တွေ ချရေးခိုင်း၊ Theorem တွေ အလွတ် ပြန်ရေးကျင့်ခိုင်းနှင့် အားသွန်ခွန်ခိုက်လုပ်ခဲ့ရ၍ အသံပင် ဝင်သွားသည့် အထိပါ။

စာကျက်ဝိုင်းကို စာမေးပွဲဖြေကာနီး (၅) ရက်အလိုမှ သတ်ဖြတ်လေ၏။ ကျောင်းသွားလျှင် ကျောင်းသားကတ်နှင့် စာတွေ ဝင်ခွင့်ကတ် နှစ်ခုစလုံး ယူသွားရန် အခါခါ သတိပေးပြီးမှ ကလေး တွေကို အိမ်ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်တာပါ။ စာကို လောဘသိပ်မကြီးလေ၊ ပုံမှန်လေး ပြန်ကြည့်စေပြီး အိပ်ရေးဝဝအိပ်၊ အစားမှန်မှန်စား မှာလိုက်သည့် ဆရာမက မတ်မတ်မရပ်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျခဲ့ရတာ လို့။

“မာမိတောင်မှ ဈေးမှာ အန်တီသင်နေတဲ့ သေးတယ်သား ဖူးဖူးတို့ဝိုင်းကို စစေချင်နေလို့ မာမိက နှင်းတို့ စာမေးပွဲပြီးမှ စာမယ် ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်”

“နင်တို့ တီချယ်ကို အသေသတ်နေကြတာလား။ နားရက် ထားရတုန်း ပြည့်ပြည့်ဝဝလေး နားပါစေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီည ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်လိုက်ပါ၊ တျား Rose တို့အတွက် သူတို့မိဘတွေပဲ ချီစေခေါ်”

“အားနာလိုက်တာ ဒေါက်တာရယ်”

“တျာက အားနာပေမယ့် အားမနာတဲ့လူက လက်ကို တောင်းဆွဲခေါ်လို့ ပါလာရတာပဲကြည့်”

“အသက်ကလည်းဟာ ... ဒီမှာ ညရေးညတာ တစ်ခုခု ခြစ်နေမှာစိုးရိမ်နေရတဲ့ကြားထဲ အန်တီရေး၊ တျာရော နေမကောင်း ခြစ်နေကြတာကို”

“ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ တျာက ညတိုင်း တစ်ရေးတော့ အမြဲနိုးလေ့ရှိပါတယ်၊ အန်တီလေးလည်း ဆေးသောက်ထားတော့ သတ်သာသွားမှာပါ”

“ဘာပဲပြောပြော စိတ်မချတာက စိတ်မချတာပဲ တျာရဲ့”

စိတ်ရင်းနှင့် ပြောမှန်း သိနေပါ၏။ ‘တျာ’ အရေးကြုံတိုင်း ဆုတ်လာတတ်သည်က အမြဲတမ်း သူသာဖြစ်နေတာပါလေ။ ‘ဈာန်’ က သူ့ကို လက်သီးနှင့် ထိုးခဲ့ဖူးတာမို့ အခုအချိန်အထိ အစ်ကိုအဖေ အားနာစိတ်က မပြယ်သေးပါချေ။ အခုလည်း ညရေးညတာအတွက်

စိတ်ပူနေပြန်လေပြီ။ တကယ်ပူပန်ပေးရမည့် ‘ဈာန်’ ကဖြင့် အိမ်က လေးစာကျက်ဝိုင်း သိမ်းလိုက်ပြီဆိုသည့် message ပို့လိုက်တာတည်းက စိတ်ချလက်ချဖြင့် ရောက်မလာတော့ပါလေ။

အသိပေးလိုက်ရမှာလား၊ ဒါဆိုလည်း နောက်ကျပြီး ပြောရလားဆိုပြီး အပြစ်က တင်နေဦးမှာ အမှန်ပါ။ ကလေးတွေအတွက် စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနေတာမို့ လာလျှင်လည်း ခဏလေးသာ တွေ့ပြီး ပြန်သွားတာပါ။ အရင်လို တယုတယ စကားတွေလည်း မပြောဖြစ်။ အနားကပ်ပြီး ဂျီဂျော့လည်း သိပ်မလုပ်တော့တာ။ အတော်လေး လိမ္မာနေပြီဟုသာ ထင်ထားပါသည်။

အနေအေးရင် သွေးအေးတယ်ပြောကြပေမယ့် ‘တျာ’ နဲ့ ‘ဈာန်’ ကဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပါလေ။ နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ကို မစောင့်နိုးဘဲ တစ်နှစ်သာ စောင့်မည်ဟု အိမ်မှ ဆန္ဒပြသတဲ့။ အန်တီထားက အိမ်ပြီးမှ လက်ထပ်ခွင့်ပြုမည်ဟု ပြောမှသာ သူကျေနပ်သွားတာပါ။ အခုလည်း ဆောက်လက်စအိမ်နှင့် သူ့ဆိုင်ကို ဟိုဒီပြေးနေရတာမို့ မအားမှန်း ‘တျာ’ သိနေပါ၏။ သို့သော် နေမကောင်းဖြစ်ချိန်မှာ ဝမ်းနည်းပြီး အားယေတတ်တာမို့ သတိအရဆုံးသူက ‘ဈာန်’ ပါပဲ။

လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နဖူးကို ဆုပ်ကိုင်လေးပဲ စမ်းစမ်း။ လေပြည်ကလေးဖြင့် ‘တျာ’ မြန်မြန်နေကောင်းပါ။

ဟဲ့ ပြောပြောကျေနပ်မိမည်သာ။ သို့ပါသော်လည်း မျှော်သာ နှစ်သည် မယုံကြည်သလို မြင်ချင်သည့် ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာလေးဖြင့် အနီးအပါးမှာ ရှိမနေပါလေ။ ခြေက ‘ဈာန်’ ရယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တျာ၊ လက်က သိပ်နာနေလို့လား”

“ဟင်အင်း”

“ဒါဖြင့် ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်နေလို့လား... ခေါင်းရော ခုခမ်းကိုက်နေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မျက်ရည်ဝဲလာတာကို ဆရာဝန်က မမြင်ပါဘဲ သူ့က စိုးရိမ်ကြီး မေးပြန်ပါ၏။ ဂရုတစိုက်ဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ အနီးမှာ ရှိနေတာလေ။ တပည့်ဖြစ်သူ စနောက်နေသလို သူလည်း ‘တျာ’ အပေါ်မှာ သိသောဧည့်ပိုနေမှန်း မသိစိတ်မှ အလိုလိုသိနေပါ၏။ ဖွင့်မပြောဖြစ်မယ့် ‘တျာ’ ကိုကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေက သိသာလွန်းတာပါလေ။

အချစ်ဆိုသည်က ခက်သားပါပဲ။ တချို့မိန်းကလေးတွေများ တစ်ယောက်နဲ့ မဖြတ်ခင်မှာ နောက်တစ်ယောက်ကို မျက်နှာပြောင်ဆိုက်ပြီး တွဲပြတတ်ကြတာမျိုး ရှိပါ၏။ ‘တျာ’ ကဖြင့် ကိုယ်စိတ်နှလုံးအားလုံးကို ‘ဈာန်’ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ပုံအပ်ထားတာမို့ တစ်ပါးသူအပေါ် ကိုယ်နှင့်မပြောပါ စိတ်ဖြင့်တောင် ယောင်၍သော်မှ မပြစ်

မှားမိပါချေ။

“တျာ”

“မျက်ရည်ပူကျသွားတာပါ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တျာရယ်... ကိုယ်သာ ဖြစ်လို့ရရင် လူလဲပြီး ဖြစ်လို့ရရင် တော့တာပါပဲ။ တျာကို မြင်နေရတာ အားမရလိုက်တာ”

“ဟဲ့... သွေးပါဖောက်ထုတ်ပေးလို့ရရင် ခုချက်ချင်း ဖောက်ထုတ်ပေးတော့မလို့ပါပဲလား။ လူနာနားမှာ ပူပြနေပြန်သွားရယ်။ တကယ်ပါပဲ”

Drip ကုန်လောက်မည့်အချိန်ကိုမှန်းပြီး ‘အသက်’ ရောက်လာတာမို့ ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ သူ ထပေးလိုက်ရပါ၏။ စိတ်တယ်ဆိုသော်ငြား နှုတ်ကပဲ ပြောပေးနိုင်တာလေ။ ဖေးမပေးချင်တာ နေသာအောင် ပွေ့ထားချင်ပေမယ့် အခွင့်မှ မရှိတာကို။ တစ်ညတောင့်ပေးချင်ပေမယ့် မသင့်လျော်သည့် သူစိမ်းအဖြစ် ‘ခွဲ’ ဆိုသည့် လူသားဖြစ်နေရတယ်လို့ ‘တျာ’ရယ်။

“နင်က အပ်ကို တဆုံးထိုးထည့်တာကိုး”

“အလိုတော်... အပြစ်က ပုံချပြန်ပါပြီ။ ရှင့်မမေ့အကြောက်ဖြင့် ရှာမရအောင် သေးသေးမွန်မွန်လေးဖြစ်နေတာ ဘူးလား။ အပ်အကြီးနဲ့ သွင်းရင် ဘာမှမကြာဘူး။ အခု အကြောင်းပေါက်မှာစိုးတာနဲ့ လိပ်ပြာအပ်နဲ့သွင်းရလို့ ကြာနေတာ။ ခြေကြွေ

အိသချည်းထွက်အောင် လုပ်နေပြီ”

“ဘာခြေကြွေ လိုချင်တာလဲ... ငါ့ကားနဲ့ ခေါ်လာတာကို မှား”

“ဒါကြောင့် သည်းခံတာပေါ့... အပြန်လည်း ငါတို့တူဝဲရီးတို့ ဝင်ပို့ပေးဦး”

“အင်းပါ”

တကယ့်ကို အားနာမိတာပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး ‘အသက်’ တို့ သူချည်းနိုင်ယူနေသည့် မဟုတ်ပါလား။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့လည်း ‘အသက်’ က သူ့ကို နားလည်ပေးတာပါ။ အထူးသဖြင့် ‘တျာ’ ဆိုပြီး ပျာပျာသလဲဖြစ်နေသည့် သူ့ကို အမြင်ကပ်ပေမယ့် ခပ်မြန်မြန်လေး လိုက်လာပြီး ဆေးကုပေးတာပင်။ ‘ဒေါက်တာသက်သက်ဝေ’ ဆိုတာ ဆေးခန်းတိုင်တာကလွဲပြီး Home လိုက်ကြည့်ပေးသည့် ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာပဲ။

“ရပြီ... ဖြည်းဖြည်းဖြုတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရှင်... ပြောကိုမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“သွေးထွက်မှာစိုးလို့ပါ အသက်ရ”

“သိပါရှင်... သိပါ။ တကယ်ပါပဲ... တျာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်ပါနော်။ မနက်ကျရင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း အားရှိပြီး နီးလာလိမ့်မယ်... စိတ်ချ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ရပါတယ်ရှင်... ကဲ! ပြန်ကြစို့၊ မိုးအတော်ချုပ်နေပြီ”

“ကိုယ် စိတ်ချမယ်နော်၊ တျာ၊ phone ဖွင့်ထားမယ်နော်၊ တစ်ခုခုအရေးကြီးရင် ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် လှမ်းခေါ်လိုက်သိလား၊ ကိုယ် အပြေးလာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အပြင်က Lock ချပြီး ထားခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား၊ အိပ်ရာထဲက မထနဲ့တော့နော်၊ နောက်က မလိုက်ချင်နဲ့၊ ညဉ့်ခန်းမီးလည်း ပိတ်ခဲ့ပေးမယ် သိလား”

“ဆေးဖိုးငွေ”

“မလိုပါဘူး၊ တျာရယ်၊ ကိုယ်တို့ ပြန်တော့မယ်နော်”

ခေါင်းကိုသာ အသာလေးညှိတ်ပြရာလေ၏။ သနားလို့တော့တော့နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူနှင့် ‘တျာ’ တွေမှ ‘တျာ’ရဲ့ကျန်းမာရေးဆက်တိုက်နီးပါး ချူချာလာရပါသလဲ။ လိုအပ်သည့်အချိန်မှ ချစ်တယ်ဆိုသည့် ‘ဈာန်’ က ‘တျာ’ အနီးကိုမရောက်ပါဘဲ သူ့သာ ရောက်လာတာလေ။

‘တျာ’ အခန်းတံခါးကို စေ့ပြီး ညဉ့်ခန်းမီးကို ပိတ်၍ တိုက်ခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်ကြပါသည့် ‘အသက်’ နှင့် ‘Rose’ က အပြင်မှာကြိုပြီး စောင့်နေသဖြင့် တိုက်ခန်း Doorlock ကို အထူး

ထွက်ကျအောင် အပြင်မှ ခလုတ်ဖိ၍ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ Auto lock တွေမို့ save ဖြစ်၍ တော်ပါသေး၏။ နည်းနည်းမှ စိတ်မချပါလား ‘တျာ’ ရယ်။ အန်တီက စပြီး ဖျားခဲ့တာမို့ သက်သာသွားတာ တော်ပါသေးရဲ့။

“ဇွ”

“အင်း”

“ဘယ်လိုလဲ... ခုထိ ဖွင့်မပြောသေးဘူးလား”

“အန်တီလေးကလည်း”

“ဘာလဲ”

“တီချယ်မှာ”

“ဘာလဲ... ဆိုင်သူရှိတယ် ပြောမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အမယ်လေးဟယ်... ချစ်သူရှိတာများ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ နှိပ်တက်က ခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြောမှ မိန်းကလေးဘက်က စဉ်းစားမလို့ရမှာပေါ့၊ နင် ဒီလိုရေငုံနှုတ်ပိတ်နေနေလို့ကတော့ကျန်ရစ်ပဲ ခြံသွားမယ်၊ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ မလိုက်ဖက်လိုက်တာ”

“အေး... ဆက်သာတွန်းကြသိလား”

“နင့်ကို ဘယ်သူမြှောက်ပေးသေးလို့လဲ”

“တူတော်မောင်လေ”

“အားကိုးရပါလားနော်”

လေ့ကားအောက်ဆုံးထစ်ရောက်သည်နှင့် သက်ပြင်းထန်စွာလိုက်မိတော့၏။ ‘နှင်းဆီခင်’ က ကားနောက်ခန်းမှာ အရင်ထိုင်လိုက်ပြီမို့ ‘အသက်’ က သူနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာပင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကားကို လမ်းကြားထဲမှထွက်ကာ လမ်းမကြီးထဲသို့ နေရာယူပြီး ဆက်မောင်းလိုက်ပါ၏။ ‘အသက်’ က သူပင်ပန်းမှာမို့ ‘နှင်းဆီခင်’ ကို အိမ်နီးသဖြင့် အရင်ပိုင်းပြီးမှ Taxi ဖြင့် ပြန်လာ

ဒီလောက် ကူညီကုသပေးတာမို့ အလိုက်တော့ သိရလေ။ ‘နှင်းဆီခင်’ ကို ခြံဝရှေ့မှာပင် ထားခဲ့ပြီး ‘အသက်’ ကို အရောက်သည်အထိ ပြန်ပို့ခဲ့ပါ၏။ မြို့ထဲတက်မို့ ညဦးပိုင်းမှာပင် အတော်များနေလေသည်။ မီးပွင့်မှာ ကားတန်းရည်ကြီးကြောင့် အတော်မောသွားရပါ၏။

ဖွင့်ပြောတဲ့လေ။ ပြောလိုက်မှ စိတ်ခုသွားလျှင် မည်သို့လုပ်ပါ့မလဲ။ သူ့ကို ဟိုချာတိတ်ထပ်ပြီး ထိုးခဲ့တာကိုတောင်မှ ‘အသက်’ မသိအောင် ဖုံးထားခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့် ထပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ‘တုာ’ သာသိလျှင် သူ့ကို မုန်းသွားနိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။ မချစ်တာတောင် အဝေးကကြည့်ပြီ ချစ်စိတ်ကို ဖြေသိမိနိုင်ပါသေးသည်။ လိုက်မှ အရိပ်လေးသော်မျှ မမြင်ရပါဘဲ ရင်နာစရာဖြစ်သွားလေသည်။

‘သူရ’ ပြောသလို တောက်တဲ့ ကွာကျသွားစေအောင် နိုင်

ပစ်ချလိုက်ရမှာလား။ ခက်တာက သူက ရုပ်ရှင်တွေထဲလို ဗီလိန်မင်းသားမှ မဟုတ်တာလေ။ ကိုယ်ကချည်း တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတာထက် သူကလည်း ချစ်၊ သူ့ကိုလည်း ပြန်ချစ်သည့် အပြန်အလှန် ချစ်ခြင်းတွေကသာ စိတ်ချမ်းသာစေမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟင်!”

Show Room က တွင်းမှာ ရပ်နေသည့် လူငယ်လေးနှင့် ကောင်မလေးကို သူ လှမ်းကြည့်မိသွားရပါ၏။ အမှတ်မထင်ဖြစ်ပေမယ့် ဤလူငယ်ကို ‘ချာန်’ မှန်း ဖြစ်ရုံဖြင့် မှတ်မိနေတာပါ။ ကောင်တာမှာ ငုံ့၍ တစ်စုံတစ်ခုကိုကြည့်ပြီး ပြင်နေသည့်ပုံစံပါပဲ။ သို့သော် ရှေ့မှာ ကန္တကလျလေး ရပ်နေပါသည့် ကောင်မလေးက လက်ထောက်ပေးတင်လျက် ငေးကြည့်နေသည်က ကဗျာပင်ဆန်နေသေးတာပါလေ။ ချယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောနေပြီးနေပုံကိုက တရင်းတနှိုးကြီးပါပဲလေ။

အခန်း (၂၀)

စူးခနဲ ရှူလိုက်ရသည့် ရေမွှေးရနံ့ကြောင့် ခေါင်းပင်မှူးသွားရပါ၏။ ဆိုင်စောစောမိတ်ပါမည်ဆိုမှ ဒီမိန်းကလေးက သူ့ကိုလာပြီး ပြဿနာရှာရတယ်လို့။ နောက်နေ့မှ လာပါဆိုလည်း ခေါင်းခါပြုပြီး မရမကကို ဂျီကျနေတာပါ။ သူတော့ ဝဋ်ကောင်းကောင်းကြီးလည်ပြီး ထင်ပါရဲ့။

“ယူကဲ ဒါလည်း ကျွမ်းတာပဲပေါ့လေ”

“Bettery အပိုတွေ မရောက်လာသေးဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ ရတဲ့အခါ phone ဆက်လိုက်ပါမယ်”

“ဒါက ပန့် phone နံပါတ်သိချင်လို့ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မဆက်လည်း တစ်ယောက်ယောက်ဆက်မှာပေါ့”

“ပန်က ဈာန်ကိုပဲ ဆက်စေချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

You တွေ I တွေကနေ နာမည်ပါ ထည့်ပြောလာသည့် အဆင့်က တက်လာပါ၏။ ကိုယ့်ဆိုင်ကို မကြာခဏ ဝယ်အားပေးသည့် Customer မို့ မကောင်းတတ်၍ ရေလိုက်ငါးလိုက်လေး ပြောမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။ ‘ကျော်စွာ’ က ဒီနေ့ နားရက်မို့ တစ်နေ့လုံးမရှိပါ။ ‘စည်သူ’ က မနေ့က အစားများပြီး ဗိုက်နာနေသဖြင့် Toilet ထဲ ခဏခဏဝင်ထွက်နေတာမို့ Show Room ထဲမှာ သူသာ နို့နေတာလေ။

စိတ်ကျဉ်းကျပ်လိုက်တာနော်။ ဆိုင်က ဝယ်သွားသည့် phone ကို ဘယ်လောက်များ ကလိလိုက်သလဲမသိပါ။ ခုချက်ချင်း ဆက်လိုရအောင် ကြည့်ပေးပါဆိုပြီး မရမက ပြောနေသဖြင့် သူ ဖွင့်ကြည့်ပေးနေရတာလေ။ Phone အကြောင်း ပိုနားလည်သည့် လူက သူမို့ သူက အလုပ်အများဆုံးနှင့် တာဝန်အကြီးဆုံးပါပဲ။

“ဈာန်”

“ဟင်”

“စကားပြောဦးလေ ... ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း အကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြီ”

“ထားခဲ့ပြီး မနက်မှပဲ ...”

“မရဘူးလေ ... ပန်ဆက်စရာ phone မရှိဘူး”

“တခြား phone ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီ phone ထဲမှာပဲ နံပါတ်တွေရှိလို့ပေါ့၊ အရေးကြီးတဲ့ လူတွေက ဒီ phone ကိုပဲ ဆက်ကြတာ”

“ကျစ်! ... ဒါဖြင့်လည်း application တွေပျက်အောင် မကလိနဲ့ပေါ့”

“ရော် ... ပြောပြီးပြီလေ၊ အောက်ပြည်ကျသွားလို့ပါဆို လျှောက်ကလိပြီး ဆော့ရအောင် ပန်က ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ဘာလဲ ... ကလေးလို့ မြင်နေလို့လား”

ချွဲပျစ်ပျစ်ဖြင့် ညတုတ်ပြောကာ ခါးကော့လိုက်ပုံကြောင့် အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲလိုက်ရပါ၏။ ဟိုကောင်တော့ အိမ်သား အိပ်ပျော်နေပြီလား မသိတော့ပါဘူး။ ဆေးသောက်ဖို့လည်း သေအောင် ကြောက်ပြီး တောပေနေတာမို့ ကိုက်နေသည့်ဝမ်းက ဘယ်သက်သာလဲ၊ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။

“ဆိုင်ပိတ်ချိန်ရောက်နေပြီမို့ပါ”

“ပန်ကို စိတ်ပူလို့လား၊ ပန်က ဒီဆိုင်နဲ့ အိမ်အနီးလေးထိ လမ်းလျှောက်သွားလို့တောင် ရပါတယ်”

အလိုလေး! ... မပဲတွေ၊ ကုလားပဲတွေ၊ ပဲကြီးတွေ

စဉ်းငုံတွေ ရှိသမျှအကုန်ပုံပေးချင်နေတာပါလား။ ကြောင်ရှေ့မှာ ငါ့ကြော်နံ့ပေးသည့်နှယ် မူရာမာယာများပြနေတာလေ။ ငါနော် ... စိတ်ရှိလက်ရှိ နားရင်းသာ ထအုပ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ညီမ တုတ်လို့ပါလေ။

“ပြင်ဖို့အချိန် မရှိလို့ပြောတာပါ”

“အဲဒါ ဈာန်က စိတ်မှမဝင်စားတာကိုးလို့ ... လူနဲ့စိတ် ဆက်တဲ့ ဘယ်လွှင့်ချင်နေလဲ၊ ပြော”

‘ငါ့ချစ်သူဆီကိုဟေ့’ ... ဟုသာ ပြောချလိုက်ချင်ပါရဲ့။ Customer ရှေ့မှာ တွေ့ မပြောချင်တာမို့ ဘာသိဘာသာနေတာက စပြီးကြီးမြွေလို လူကို ညှို့နေတော့ ခက်သားလား။ ဟိုကောင်ဖွန် ကြောင် ‘စည်သူ’ ကလည်း ဒီကောင်မလေး ဝင်လာကာမှ ဒီမှာမရှိတဲ့ အထဲဝင်သွားရတယ်လို့ ... စိတ်နဲ့ ငါနဲ့ ညစ်ရပါလား။

“သွားစရာရှိတာ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ချစ်သူဆီ”

“မယုံပေါင် ... ဘယ် Sweet Heart ကမှ ည (၉) နာရီ ချိန်ကြီး ခေါ်မတွေ့ဘူး၊ ပန်ကို လာမဘောင်ချင်နဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“တကယ်မကလို့ ဆယ်ကယ်ပဲပြောပြော မယုံပါဘူးဆိုနေမှ”

သူ သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ပေါ်တင်ပြေး
လည်း မယ့်ဘူးတဲ့လေ။ ဘယ်လိုများ ပြောရပါ့မလဲ။ သူ့ phone
ထဲမှာ 'တျာ'ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ ရှိတာမှန်ပေမယ့် သူ့စိမ်းမိန်းကလေးကိုဖြင့်
ထုတ်မပြချင်ပါ။ သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ ... သူက 'တျာ'နှင့် ပတ်သက်
လာလျှင် မိန်းကလေးတွေနဲ့တောင်မှ မနာလိုအူတိုစိတ်ဖြစ်ပါတယ်လို့

“အေးအေးဆေးဆေးပြင်မှပဲ ရနိုင်မယ်”

“ဘယ်နှရက်လောက် စောင့်ရမှာလဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ရရင် phone ဆက်လိုက်မယ်လို့”

“ဒါဖြင့် ဈာန် phone ပေး”

“ဆိုင် phone ကိုပဲ”

“မရပါဘူး ... ဒီလောက်တော့ ပေးနိုင်ရမှာပေါ့၊ ဒါလောက်
တောင် မပေးနိုင်ဘူးလား၊ ကပ်စေးနဲ့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ခဏစောင့်”

မတတ်နိုင်တော့ပါလေ။ အခုအရှုပ်ထုပ်ကို အရင်ရှင်နီ
သာ နောက်မရှုပ်အောင် လုပ်နိုင်မို့ပါ။ အံ့ဆွဲထဲမှ သူ့ phone
သွားယူလိုက်ပြီး ကောင်တာပေါ်တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကောင်မလေး
စွဲဆောင်နိုင်သည့် ရယ်သံခပ်တိုးတိုးဖြင့် သူ့ phone ကို ယူလိုက်
နံပါတ်ထည့်ပေးလိုက်သလို comera ခလုတ်နေရာကိုထိပြီး သူမက
သူမ ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ နာမည်နှင့်နံပါတ်

လူပုံပါ တစ်ခါတည်း ထည့်လိုက်တာပါလား။ အတော်လည်သည့်
နံပါတ်လေးပါပဲ။

“Ok တယ် မဟုတ်လား၊ အိမ်က phnoe နံပါတ်ပဲ ခဏ
ထည့်ပေးထားတယ်၊ ပန့် phone ကောင်းသွားမှ phone နံပါတ်
ပြောင်းပေါ့”

“မနိုင်ပါလား”

“ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ ... ပန့် weight က ပေါင် (၁၁၀) ကိုး”

သူ ပခုံးကိုသာ တွန့်ပြလိုက်ပါ၏။ 'တျာ' နှင့်ကိုယ်အလေး
မတိမ်းမယိမ်းပါပဲလား။ သို့သော် ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကလေးတွေ
ပေးပွဲရှိတာမို့ ပင်ပန်းပြီး 'တျာ' တော့ ကိုယ်အလေးချိန် ကျတော့
ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ကို သွားကြည့်ဖို့ စိတ်က လောနေပြီ
ဟုတ်ပါလား။

“ဈာန်ကိုယ်တိုင် ဆက်မယ်လို့ ကတိပေးမှ ပြန်မှာနော်

Ok လား”

“အင်း”

“ဒီလိုမှပေါ့ ... သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ See you ...
Goodnight!”

မေးစွဲနေရာကို လက်ညှိုးဖြင့် လှမ်းတို့လိုက်သဖြင့် ရှောင်
တတ်ပေမယ့် ထိသွားပါ၏။ နှုတ်ရောလက်ပါ မရဲသည့်အရာမရှိသည့်

ကောင်မလေးပါပဲ။ ဒေါက်ချွန်ဖိနပ်ကို အသံပြည်အောင် လျှောက်ထွက်သွားချိန်မှာမှ ‘စည်သူ’က အနီးသို့ ရောက်လာလေတော့၏။

“အားပါး! ... အခြေအနေက (၇၅%) လောက် ရှိနေပြီ”

“ဘာကိုလဲကွ”

“မင်းနဲ့ကောင်မလေးကို ပြောတာလေကွာ”

“ငါနဲ့ကောင်မလေးက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ငါမြင်လိုက်ပါတယ် ချာန်ရာ”

“ကျစ်! ... အလကားပါကွာ၊ အရေးမပါတာတွေ”

“အေး ... အစကတော့ အရေးမပါတာ၊ နောက်မှ အသံပြည်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကြည့်လည်းနေဦး၊ နားထောင်ပါ ... တျာသာ ဒီလို၊ ဟိုလိုလုပ်ပြရင် မင်း ငြိမ်နေမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါတို့လို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင်မှ ဒီလောက်အူတိုပြနေသေးတာ၊ သူစိမ်းနဲ့ ထိလား၊ ကိုင်လား၊ အထိ သွားရင် ငါ မပြောရဲတော့ဘူး၊ မင်းအကြောင်း သိပြီးသား”

“ထိရဲထိကြည့်ပါလား”

“အဲဒါပဲလေ ... မင်းအလှည့်ကျ တခြားကောင်မလေး နှစ်ပါးကြည့်နေပြီး တျာကိုကျ လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ထည့်ထားချင်နေတာ၊ မင်း တော်တော်အတ္တကြီးတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းတို့ယူပြီးရင် တွေ့ရမယ်”

အလုပ်လုပ်ခိုင်းတော့မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါပေါ့ ... သူထွက်လုပ်စရာ ဘာများလိုလို့လဲ၊ သူ့တာဝန်က အိမ်ရှင်မအလုပ်နဲ့ ငါ့ကို ချစ်ဖို့ပဲရှိတာ”

“မင်းကွာ ... တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးဖြစ်ပေမယ့် ထျာနဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ အတော် ဥတစ်လုံးဆန်တဲ့ကောင်ပဲ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ဖို့ပဲကိုယ် အရင်ဆုံး ကြည့်ကြတာ သဘာဝပဲဟာ၊ သူများအတွက်ပဲ လုပ်ချင်ရင် ပရဟိတ အလုပ်ချည်း ရွေးလုပ်တော့မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာလို့ စီးပွားရှာနေတော့မှာလဲ”

“တကယ်ပါပဲကွာ”

“ပြန်ဖို့ပြင်နေရင် လခယူတုန်းက ငါ့အကြွေး ပြန်မပေးခဲ့တာ သတိရဦး”

“ဘာအကြွေးလဲ”

“Taxi ဖိုး ရှင်းပေးလိုက်ရတဲ့ငွေတစ်သောင်းလေ”

“တစ်သောင်းလေးများကွာ”

“တစ်သောင်းဆိုတာ တျာအတွက် Anlene တစ်ဗူး ခုတယ်ကွာ၊ ဘာမှတ်လဲ”

“ချစ်တီးနဲ့ အမျိုးတော်လား မှတ်ရတယ်၊ ယူကွာယူ၊ အခုပဲ ပေးမယ်၊ သေရင် ကျွတ်မှာမဟုတ်တဲ့ကောင်”

“ယူတော့ ပြုံးပြုံး၊ တောင်းလျှင်မုန်းဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ငါက

ငွေတိုးချပြီး မတရား အကြွေးတောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ပိုက်ဆံ ငါပြန်တောင်းတာ။ ဘာမှမတရားတာ မရှိဘူးကွ။ စိတ်ဆိုးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီဘဝမပေးနိုင်ရင် နောက်ဘဝမှ ဆပ်လည်းရတယ်”

“အမယ်လေး... မင်းအိမ်မှာ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေဘဲ ပြန်ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ ဖွံ့! လွဲစေ၊ ဖယ်စေ... ရော့”

‘စည်သူ’ က သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလျက် ငါးထောင်ထန် နှစ်ရွက်ကို ကောင်တာထက် တင်ပေးလိုက်လေသည်။ မှန်ပုံးတွင်း၌ ပစ္စည်းတွေကို ပစ္စည်းသိမ်းသည့် Box တွေထဲ သေချာပြင်ဆင်ထည့်ပြီး သိမ်းနေတာပါ။ ဒီကောင်က အတော်အမေ့ခံတဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ စိတ်တော့ အကြာကြီးမဆိုးတတ်ပါလေ။ စိတ်ကောင် ကျင့်ရှိတဲ့လူက သူပင် မဟုတ်လား။

“ဒီအထုပ်ကြီးက ဘာတွေလဲ”

“မထိနဲ့... တျာအတွက် ဝယ်ထားတာ”

“မမလေးဖို့တော့ ကျတယ်၊ အလိုက်သိတဲ့ ကိုမျတ္တလေး နော်”

“ဒါပေါ့... မနာလိုမရှိလေနဲ့”

“အေးပါ... အေးပါ၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပဲ ချစ်စေ၊ နှစ်ယောက်တော့ ရှုပ်မယ်မကြနဲ့၊ ငါက ချွန်မှာ”

“ချွန်ရဲ့ချွန်ကြည့်... ဖြတ်ပစ်မယ်”

“ဘာကွ”

“လေများမနေနဲ့... မြန်မြန်သိမ်း (၉) နာရီကျော်နေပြီ”

‘စည်သူ’ ကို သတိပေးပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်နေရပါ၏။ မတွေ့ဖြစ်တာ အတော်ကြာနေပြီလေ။ ‘တျာ’ စိတ်များ ဆိုးနေပြီလား။ သူ၏ ‘တျာ’ က ဤမျှကလေးမဆန်ပါ။ တလေးတွေ Exam အတွက်သာ စိတ်ပူနေပြီး သူ့ကိုတော့ တမင်မေ့ထားတာ မဟုတ်လား။

“သွားကြစို့”

စတို Locker ကို သေချာခတ်ပြီးမှ Show room မှန်ကို သွပ်ပိတ်ကာ သွပ်တံခါး ပြန်ချလိုက်ပါသည်။ ‘စည်သူ’ ကားပျက်နေစဉ်က Taxi နှင့် သွားလာခဲ့ရတာပါ။ အခုတော့ ကားပြင်ပြီးပြီမို့ ဘိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ်စီးလျက် လမ်းခွဲခွဲကြရလေ၏။ ကားကို ‘တျာ’ ဆို့ တိုက်တန်းဘက် မောင်းရင်း phone ခေါ်လိုက်ပါသည်။

Phone က တတူတူမြည်နေပေမယ့် မကိုင်ပါချေ။ မပိတ်ထားတာမို့ မအိပ်သေးမှန်း သိနေပါ၏။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။ နေများကောင်းလို့လား။ တွေးရင်း စိတ်ပူလာရပါသည်။ ဒီလောက် အသံမြည်နေရင် ‘အန်တီသော်’ လည်း ကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ကားကို လမ်းကြားထဲသို့ ကွေ့လိုက်ပါ၏။

‘မမော်’ ဆိုင်တောင် ပိတ်နေပြီမို့ ဆိုင်ဘေးလှေကားသစ်မှ

၂၄၆ ❖ မမသန္တီမောင်

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ လက်ထဲပါလာသည့် အထုပ်တွေက
ညှာမှောင်းမီးမှိန်မှိန်မှာ အသံမြည်ပြီး ကျယ်နေသည့်နယ်ပါ။ တတိယ
ထပ်သို့ရောက်စဉ် ခြေလှမ်းကို ခဏမျှရပ်ကာ အမောဖြေလိုက်ရင်း
ပြီးနောက် 'တျာ' ဟိအခန်းတံခါး Bell ကို အသာနှိပ်လိုက်ပါသည်။
“တျာ”

“တင်းတောင်!”

ခေါ်သံရော Bell မြည်သံပါ ထွက်နေပေမယ့် အတွင်း
တုတ်တုတ်မျှ မြည်သံမထွက်လာတာမို့ ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားရတော
သည်။ သေချာပါတယ်။ ‘တျာ’ တို့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပါပြီ။ ပိုက်ဆံအိမ်
ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားပါသည့် သော့အပိုကိုထုတ်၍ တံခါးကို ဖွင့်
လိုက်ပါသည်။ တိုက်ခန်းထဲဝင်စဉ် phone မှ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်၍
အမှောင်ထဲ စမ်းလျှောက်ကာ မီးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိ၏။

‘တျာ’ အိပ်ခန်းတံခါးက စေ့ခွံစေ့ထားသဖြင့် တံခါး
အသာဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ စောင်ပါးလေးမြဲထားပါသည့် ‘တျာ’
က နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေလေ၏။ လက်ဖျံထက်မှာ ဂွမ်း
နှင့် Tape ကပ်ထားတာကြောင့် ဆေးသွင်းထားမှန်း သူသိလိုက်
သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူလေး ဖျားနေတာတောင်မှ မသိရတယ်လို့ ‘တျာ’
ရယ်။

အခန်း (၂၁)

ခပ်မျဉ်းမျဉ်းလေး ရှူထုတ်နေသည့် အသက်ရှူသံ ခပ်တိုး
အကြောင့် ဆတ်ခနဲ နိုးသွားရပါ၏။ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် ခေါင်း
ထဲကြည့်လင်နေပြီး အားအင်ပြည့်နေသလို ခံစားရပါသည်။ လက်ဝါး
တို့ ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့်အတွက် ဘေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ‘တျာ’
ဆားရို နေရာမှာ ခုတင်ကို ခေါင်းတင်ပြီး တရှူးရှူး အိပ်ပျော်နေသည်
က ‘ဈာန်’ ရယ်ပါလေ။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေပါသလဲ။ ညကတည်းက
ထင်ပါရဲ့။ အခုမှ မနက် (၆) နာရီမို့ ဒီလောက်အစောကြီးရောက်
တာစရာမှ မရှိတာလေ။ ‘တျာ’ ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ခေါင်းစောင်းအိပ်

၂၄၈ ❖ မမသန္တမောင်

နေတာမို့ သူ့ အသက်ရှူတာကို သိလိုက်ရတာပါ။ ကြည့်ပါဦး...
တစ်ညလုံး စိတ်ပူပြီး စောင့်အိပ်ပေးနေတာပေါ့လေ။ ဘယ်လောက်
ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်းလေးပါလဲ။

မျက်နှာမူထူး နှာတံပေါ်ပေါ်၊ အပေါ်အောက်ညီသည့် နှာ
ခမ်းက မထူမပါး။ သိပ်လည်း မပိုင်း၊ သိပ်လည်း မရှည်ပါသေး။
မျက်နှာနှင့် မေးရိုးကျသေသပ်ပုံက သူ့ကို ယောက်ျားပီသ၍ ကြည့်
ကောင်းသွားစေတာပင်။ နဖူးထက် ဖုံးနေပါသည့် ဆံခပ်တိုတိုတို့
(ဘယ်လက်ကို သူ ဆုပ်ကိုင်ထား၍) လွတ်နေသည့် ညာလက်ဖြင့်
အသာဖွဖွ ဖယ်လိုက်မိစဉ် သူက တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်စိပွင့်လာ
လေတော့၏။

“တျာ... နီးနေပြီလား”

“အင်း... ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“ညကတည်းက (၉) ခွဲကျော်ကျော်”

“အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးလား”

“မာမို့ဆီ phone ဆက်ပြောထားပါတယ်”

“အဆူခံရတော့မှာပဲ”

“ဆူစရာလား... ချွေးမလောင်းလေး ဖျားနေတာကို ပြီး
ပေးရမယ့်ဟာ”

“ကြည့်စမ်း!... ဘာချွေးမလောင်းလဲ”

နှလုံးသားကိုဝိုင်စိုးသူ ❖ ၂၄၉

“မဟုတ်ဘူးလား... မာမို့ချွေးမလောင်းလေးပဲဟာ”

“ရုန်း... အန်တီလေးလည်း ဖျားနေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဈာန်၊ ဆိုင်ကို သွားရမှာမဟုတ်လား... တျာ သက်သာ
နေပါပြီ”

“မလွှားပါဘူး... ဟိုနှစ်ကောင်စလုံး ရှိနေတာပဲဟာ၊ သူတို့
ဘာသာ ကြည့်ရင်မလွှားစေ၊ တစ်ခါတလေ တစ်ရက်လောက် ပစ်
ထားလိုက်မယ်”

“ဒါဆို ဒီမှာ တစ်နေကုန် နေမလို့လား”

“အင်း”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“သိတယ်... သိတယ်၊ လူကို အမြဲနှင်ချင်နေတာပဲ၊ နေ့
စာစိုင်းလောက်တော့ နေပါရစေ၊ ညနေပြန်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“အန်တီထား ဆူမှာစိုးလို့ပါနော်”

“ဆူလည်း ခံလိုက်ရုံပေါ့၊ မာမို့ကို အဲဒီလောက်ကြောက်ရ
ထား”

နှစ်ဦးက ပြုံးလိုက်လေ၏။ နံနက်စောစောမှာ လန်းဆန်း
သည့် အပြုံးလေးပါပဲလား။ နေမကောင်းသည့် လူနာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။
ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ နဲ့ ထရပ်ကာ တျာ

၂၅၀ ❀ မမသန္တမောင်

နဖူးကို ငုံ့နှင်းလိုက်မိတော့၏။ ‘တျာ’ က သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းလိုက်လေသည်။

“Dirty”

“ဘာမှမညစ်ပတ်ဘူးနော် ... ကိုယ် Cleaning လုပ်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ပြန်မှေးနေမိတာ၊ အစောကြီးထပြီး တျာ့နို့ကြက်သားဆန်ပြုတ်တောင် ဆင်းပြီး ဝယ်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်လို့လား”

“လှလား”

“ဘာလဲ ... လူလား၊ အင်္ကျီကို ပြောတာလား”

“Couple T-shirt လေး တျာ့နို့လည်း ဝယ်လာပေးတယ်”

“တကယ်”

“ဒါပေါ့”

“အဖြူပဲလား”

“တျာ့အင်္ကျီက sky blue ရော၊ အဝါဖျော့ရော သုံးချီပါ၊ ပါတယ်”

“တော်ရောက်တာ”

“တော်တယ်ဆိုပြီး One kiss ပေးလေ”

“တျာ dirty နေတယ်လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးပါကွာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နုလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❀ ၂၅၁

‘တျာ’ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပေမယ့် ကိုစိုးသည်းကဖြင့် ခပ်သည်းသည်းဖြစ်တုန်းပါပဲလား။ ခုတင်ထက်မှ ဆင်းနေပြီနို့ ပါးထိုးပေးထားပါသည့် သူ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ ပြန်၍ မွှေးလိုက်ရတော့၏။ အလိုက်သိပေးတဲ့အတွက် ဆုပေါ့နော်။

“အန်တီလေး ထနိုင်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ကိုယ်ကြည့်လိုက်မယ်”

ရေချိုးခန်းရှိရာဆီ ဦးတည်၍ လျှောက်လိုက်ပါ၏။ ထမင်းစားခွဲထက်ရှိ Steel အိုးလေးထဲမှာ တကယ်ပင် ဆန်ပြုတ်ဝယ်ပြီး အဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ အိကြာကွေးထုပ်ပါ မြင်လိုက်ရ၍ ‘ချာန်’ အလိုက်သိတာကို စိတ်ထဲမှ ချိုးမွှေးမိပါ၏။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားတိုက်မျက်နှာသစ်ကာ ရေချိုးလိုက်ပါသည်။ ‘တျာ’က သွေးပေါင်သာအပြီး ဖျားတာမဟုတ်တာမို့ ရေချိုး၍ ရပါ၏။

ခပ်မြန်မြန်လေးလုပ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ သူတင်ထားပါသည့် အထုပ်ထဲမှ T-shirt အဖြူလေးကို ယူဝတ်လိုက်ပြီး ထုံချည်ကို အနက်ခံမှာ စံပယ်ပွင့်လေးတွေ ကျဲထားပါသည့် အဖျော့သားဖြင့် တွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာပြီး၍ စည်းတိုက်ပါ၏။ မျက်နှာကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း သနပ်ခါးရေကျဲလေးသာ သူ့လိုက်ပါသည်။

“တျာ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လာပြီ”

“အန်တီသော်လည်း ဆန်ပြုတ်သောက်မယ်ကဲ့”

“အင်းပါ ... တျာ နွေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အေးကုန်ပြီလို့လား”

“အေးတာထက် အရမ်းပျစ်ကုန်တာမို့ပါ ... ရတယ်၊ တျာ ရေနွေးနည်းနည်းပေးပြီး တည့်လိုက်မယ်၊ ကြက်သွန်မြိတ် ထပ်ထည့် ရမယ်ထင်တယ်”

“ရှိလို့လား”

“ရှိပါရင် ... အိမ်မှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ် စားလေ့ရှိလို့ ထင်ထားပါတယ်”

မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ဝင်ကာ လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ် အိုးကို တင်လိုက်ပါတယ်။ ရေမချိုးခင် တည့်ထားပါသည့် ရေနွေးအိုးထဲမှ ရေနွေးအနည်းငယ်မျှ ရော၍ မွေလျက် နွေးလိုက်ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာဖွင့်၍ Plastic ဖြင့် ပတ်ကာ ထည့်ထားပါသည့် ကြက်သွန်မြိတ်စည်းထဲမှ အနည်းငယ်ကို နှိုက်ယူကာ ရေဆေး၍ အနောက်တော်ထဲ ဖြတ်လှီးလိုက်ပါ၏။

ဆန်ပြုတ်အိုးထဲကို (ကြက်သွန်မြိတ်လှီးထားတာ) တစ်ထပ်ခတ်ကာ ကျန်တာကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်၍ စားပွဲထက် တင်ထားလိုက်ပါသည်။ နံရံကပ်မီရိုထဲမှ ငရုတ်ကောင်းပူးကိုပါ ယူလိုက်ပါသည်။

ပန်းကန်စင်ပေါ်မှ ပန်းကန်လေးချပ်၊ ပန်းကန်လုံးကြီးနှစ်ခု၊ အရည်ဆောက် ဖွန်းဝိုင်းနှစ်ချောင်းနှင့် ကော်ဖီခွက်တစ်စုံကို ဘေဇင်မှာ သန့်ရှင်းစေရန် ထပ်ဆေးလိုက်ပါသည်။

ဆန်ပြုတ်ကို အိုးနာနာဆွပ္ပက်လာမှ ခလုတ်ပိတ်ကာ ပန်းကန်ဆုံးတွေထဲ အနောက်တော် ခပ်ထည့်ကာ ပန်းကန်ပြားခံ၍ စားပွဲထက် ဆင်လိုက်ပါ၏။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ အိကြာကွေးနှစ်ချောင်းကို ဘတ်ကြေးဖြင့် ခပ်သေးသေးဖြစ်အောင် ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ကျန်နေသည့် သုံးချောင်းကို သပ်သပ်ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။ ‘တျာ’ တို့တူအချိုးက ဆန်ပြုတ်သောက်မှာမို့ ‘ဈာန်’ အတွက် ဆာဖီခါးစိမ့်စိမ့်လေး ဖျော်လိုက်ပါသည်။

“အပြင်သွားကြမလို့လား”

“မသွားပါဘူး အန်တီလေးရဲ့၊ စိတ်ကြည်အောင် အင်္ကျီဆစ် ဝတ်ထားတာပါ”

အန်တီလေးက ‘တျာ’ လိုပင် မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားဆင်ကာ သနပ်ခါးပါးပါး လူးထားပါ၏။ ‘ဈာန်’ တွဲခေါ်လာတာမို့ ခုံဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ Breakfast ဝိုင်းက ready ပဲမို့ စားရုံသာ ခုတ်တော့လေ၏။ သူက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူလျက် ‘တျာ’ ဘေးရှိ ဆန်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“တိုက်စဆောက်နေပြီဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသော်”

“ဒါဆို လာမယ့်နှစ် လက်ထပ်ဖြစ်မယ်ပေါ့”

သူက အိကြာကွေးတစ်ချောင်းဖဲ့လိုက်ရင်းမှ ‘တျား’ ဟု ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘာမှဝင်မပြောပါလား။ နည်းနည်းပါးပါး ပြောထားမှ သူ့အတွက် စကားပြောအဆင်ပြေမှာလေ။ အန်တီသော် ဆန်ပြတ်ပူပူကို နွေးအောင်မှုတ်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခပ်သောက်သောက် လေ၏။

“အဲဒါက တျာသဘောပါ အန်တီသော်”

“အမယ်... ဘယ်တုန်းကများ ပြောမိသေးလို့လဲ”

“တျာပဲ တိုက်ဆောက်တာ ပြီးရင် Ok ဆို”

“ကြည့်! ... တျာကပဲ ငွေမက်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဈာန်သာ အန်တီထားကို မရမက ပူဆာထားတာပါနော်၊ တျာက နှစ်ပြည့် အထိမကလို့ (၅၀) မှ ယူဆိုလည်း စောင့်နိုင်တယ်”

“တျာကလည်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... လက်ထပ်ကြဖို့ဆိုပြီး ခေါင်းညှိထား နဲ့ ပြီးတာမှမဟုတ်တာ၊ တျာ လက်ခံထားတဲ့အလုပ်က တိခန့်ဖြစ် မရဘူး။ ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေထဲ သေးတယ်”

သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ သေချာတိုင်ပင်တာမျိုး မရှိသေး

မယ့် ‘တျာ’က သူ့ကို သူ့ပြောတာနှင့် ခေါင်းညှိတ်ပြီး လက်ခံမည်ဟု ထင်ထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှေ့ကို ကြိုးပြော တောင်းဆိုတာတွေ ရှိလာရပါသလဲ။ သူ့ဘက်က အစစပြည့်စုံနေပါ လျက်နှင့် ဘာဖြစ်လို့များ လွယ်လင့်တကူ လက်မထပ်ချင်ရတာပါလိမ့်။

“ဒီနှစ်စမယ့် (၁၀) တန်းတစ်ဝိုင်းပဲ လက်ခံလိုက်လေ၊ ဒါမှ နောက်နှစ်ကို ကိုယ်တို့ Wedding လုပ်နိုင်မှာ”

“ဒါဆို တျာက လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ အလုပ်ထွက်မလုပ် ရတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“အိမ်အလုပ်ပဲလုပ်ပေါ့ တျာရယ်”

“ပျင်းလို့ သေချာညှိရဲ့၊ အိမ်မှာလည်း တျာ ပင်ပန်းမှာစိုး ပြီး ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ အကူခေါ်ထား ဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ဟိုဟာလုပ်လည်း မလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာလုပ်လည်း မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး တားမှာသေချာတယ်၊ ဘာမှမလုပ်ရရင် လူက ပျင်းပြီး ပျင်းဖို့ပဲ ရှိတော့လေ၊ အဲဒီလိုတော့ ငြိမ်ပြီး မနေနိုင်ဘူး”

“တျာမှာ တာဝန်ရှိသေးတာပဲဟာ”

“ဘာလဲ... ကလေးတန်းယူဖို့လား”

“ဟဲ့!”

“ဟုတ်တယ်”

အပျိုကြီးဖြစ်သည့် အန်တီလေးရှေ့မှာ ငြောင်ပင် ပြောချ

၂၅၆ ❖ မမသန္တီမောင်

လိုက်တာမို့ မျက်နှာပူစရာပါ။ သို့သော် ဒီပြဿနာက မပြောဘဲ ပြီးသွားမှာမှ မဟုတ်တာလေ။ ကြည့်ပါဦး... အခုလက်ထပ် အခု ကလေးယူမှာတဲ့။ ကြားလို့မှ ကောင်းသေးရဲ့လား။ လူကို သားဖောက် စက်နယ် သူ့သဘောအတိုင်း ထားချင်တာကိုတော့ လွန်သည်ဟု ထင်ပါ၏။ ‘တျာ’ လက်သင့်မခံနိုင်ပါ။

“မာမိတို့လည်း အဲဒါကို သဘောတူလို့ ကိုယ်ပြောသလို ရှေ့တစ်နှစ်တိုးပေးလိုက်တာပဲ၊ တျာ”

“တျာဘက်ကိုရော မကြည့်တော့ဘူးလား”

“ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ”

“ကျစ်! ... အသက်အရွယ်ငယ်တုန်း တျာလည်း ဝင်ငွေ ရှာနိုင်သလောက် ရှာချင်သေးတာပေါ့”

“တျာမှာ ဘာလိုအပ်တာရှိသေးလို့လဲ၊ လိုတာမှန်သမျှ ကိုယ် အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးနေတာ မဟုတ်လား”

စိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ စောစောက ကြည်လင်နေ ပါသည့် ခေါင်းက ချက်ချင်းနောက်ကျသွားရလေသည်။ အဘယ်မျှ ဒေါသဖြစ်စရာပါလဲ။ အဲဒါတွေကြောင့် သူနှင့် ‘တျာ’ အကြောမတည့် ဘဲ စကားများရတာပါလေ။ ‘ဈာန်’ ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ မာနထောင် လွှားပြီး ‘တျာ’အပေါ် အထက်စီးဆန်ဆန် နှိပ်ပြီး ပြောသလို အပြု အမူမျိုး လုပ်တတ်တာလေ။

ချစ်တဲ့စိတ်ဖြင့်သာ ဘာမဆို အလျှော့ပေးသည်ခံနိုင်ခဲ့တာပါ။ ဝင်ငွေမရှာနိုင်ဘဲ သူ့ဆီမှာသာ နေထိုင်လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေရပါလျှင် ‘တျာ’ အဘယ်မျှ အပြောခံရမည်နည်း။ အသုံးများသွားလျှင်လည်း ဆူပူပြောဆိုနေဦးမှာ အသေအချာပါ။ အထူးသဖြင့် အန်တီလေးက ‘တျာ’ ကို မှီခိုနေရသူမို့ ပိုပြီး မျက်နှာငယ်ရမှာပါလေ။ ဒါတွေကို သိထားပါလျက်နှင့် သူ့အတွက်ပဲ သူ့ကြည့်တာပါလား။

“လူတိုင်းမှာ ပြည့်စုံတယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ဈာန်၊ တျာမှာ သည်း လိုတာတွေ ရှိနေတာပဲ၊ အစစအရာရာ ဈာန်ကိုချည်း အားကိုး ဦး အပူမကပ်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ တျာမှာ အန်တီလေး ရှိသေးတယ်”

“အန်တီသော့ကို ကိုယ်တို့အိမ်ခေါ်ထားဖို့ ပြောထားပြီးပြီ လေ”

“ခေါ်ထားရုံနဲ့ ပြီးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟယ် ... တော်ကြပါတော့၊ အန်တီလေးအတွက်နဲ့ ကားမများကြပါနဲ့၊ သမီးတို့လက်ထပ်ပြီးရင် အန်တီလေးက ရိပ်သာ ဆပြီးဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

“မဟုတ်တာ ... တျာကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပြုစု ထောင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေက ဆပ်လို့မှ မကုန်သေးတဲ့ဟာ၊ တျာ အိမ်ထောင်ပြုတာနဲ့ အန်တီလေးက အိမ်ကနေ အပြီးဆင်းသွားရတာ မလုပ်မှမဟုတ်တာ၊ ဒါဆို တျာအိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားနိုင်တော့

၂၅၈ ❖ မမသဒ္ဒါမောင်

ဘူး”

“တျာ”

“သမီးတို့က သူချစ်ကိုယ်ချစ် နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ကြတဲ့
တွေလေကွယ်”

“အချစ်က အချစ်ပါပဲ အန်တီလေး၊ အိမ်ထောင်ပြုတာ
တူတာမှမဟုတ်တာ၊ ချစ်သူရည်းစားဘဝက တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခိုက်ပြည့်နိုင်တယ်လို့ ထင်ပေမယ့် အိမ်ထောင်
သည်ဆိုတာက ဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်နေပြီ”

“ကိုယ်က တျာကို မပြည့်မစုံနဲ့ထားမယ့်ကောင်မို့
ငြင်းနေတာလား၊ တျာ”

“ငြင်းတာမှမဟုတ်တာ၊ အချိန်ယူစဉ်းစားဖို့ ပြောနေတာ
ပါ၊ ဈာန်၊ ဒီထက်ပိုပြီး တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် နားလည်
နိုင်ဖို့”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ်မပြော
ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်၊ အန်တီသော်”

စိတ်မြန်သည့်သူက ချက်ချင်း ထပြန်သွားလေတော့
ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စကားများခဲ့ရပါသလဲ၊ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေး
ပြီး ကျန်ခဲ့တာက ‘တျာ’ ပါလေ။

အခန်း (၂၂)

ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ တစ်ညလုံး
တစ်မှေးမှ မအိပ်ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် မျက်တွင်းက ဟောက်ဟက်ဖြစ်နေလေ
သည်။ မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်နေပြီး အာခေါင်ထဲ ယားနေတာမို့ သူ
အားတော့မည်မှန်း သိနေပါ၏။ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ ကျန်းမာရေး
ဘဝပါ ဖောက်လာချေပြီ။

“တောက်!”

“ဟာ...ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ၊ မနေ့ကတော့ မလာဘူး
ဘူးမယ်ဆိုပြီး လူက မျောက်ခေါင်းပုံစံနဲ့ စောစောစီးစီး ရောက်လာပါ
ပြီ”

“ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောနဲ့ ... တင်းနေတယ်”

“မင်းမတင်းတာ ဘယ်အချိန်ရှိလို့လဲ”

“စည်သူ ... ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ရာသီဥတု သိပ်မကြည်

ဘူး”

“ဟုတ်ပါ”

‘ကျော်စွာ’ က ‘စည်သူ’ ကို အသာနေစေရန် တားလိုက်ပါသည်။ ဆိုင်သန့်ရှင်းရေး၊ ကောင်တာထဲ ပစ္စည်းစီတာတွေပါ အကုန်လုပ်ပြီးနေပြီမို့ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ပါ။ Air-con ကို သူဖြင့် လိုက်သဖြင့် Show Room တစ်ခန်းလုံး အေးစိမ့်နေလေသည်။ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေတာ မင်းမြင်ပါရဲ့လား၊ ‘ဈာ’။

““(၃) လပိုင်းကြီး ဆောင်းတွင်းရောက်နေပြီ၊ ဈာန်”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ... အေးရင် အနွေးထည်ဝတ်ထား”

“ကန့်လန့်ကြီးသွားတဲ့ Crab ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာလဲ ... တွန့်ပြီလားပြန်ပြီလား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်းကွာ ... လက်ပံထစ်တော့မယ့်ဟာ ... ခုထိကို အဆင်မပြေကြဘူး၊ မိဘတွေက မထောက်ပံ့ပေးနိုင်တဲ့ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲထဲကလည်းမဟုတ်။ တစ်ဖက်က သဘောမတူတဲ့ အတင်းဖျက်နေတာလည်း မရှိ။ ဘာမဆို အဆင်ချောလွန်းလို့ ဟိုဘက်ကမ်းတောင်ရောက်နေပြီ။

“အေးပါကွာ”

“မင်းတို့ မသိပါဘူးကွာ”

“အေးပါ ... ထားပါတော့၊ ငါတို့က အခုမှ စမြင်ပြီးခင်တဲ့ သူစိမ်းတွေကိုး၊ မင်းအကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်”

သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိ၏။ ဘယ်သူမှားလဲ၊ ဘယ်သူမှန်လဲ လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးပြီးမှ အခု ဘာဖြစ်လို့ ကဖျက် ယဖျက်ပြောရပါသလဲ။ မာမိတို့ကတော့ ကိုယ့်အရှုပ် ကိုယ်ရှင်းဆိုပြီး သူ့ကို ဘေးဖယ်ထားတာပါ။ အချစ်မှာ အချစ်ပဲရှိသတဲ့။ အိမ်ထောင်ရေးက ဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုပြီး ဆရာမက စကားကြီး စကားကျယ်တွေနဲ့ ပြောတာတာပါလေ။

“Betterry မှာထားတာတွေ ရပြီ”

‘ကျော်စွာ’ က အနားသို့ရောက်လာပြီး ပါဆယ်မှာထားသည့် ဗူးကိုဖောက်ကာ ကောင်တာထဲရှိ အကုန်တွေထဲ ကြည့်ကောင်းစေရန် စီထည့်ပေးနေပါသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ မျက်နှာဝှက်ကာ ငြိမ်နေပါသည့် သူ့ပခုံးကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်လေ၏။ ဆိုင်ထဲမှာမို့ သူ့ကို ဤသို့ မှိုင်းတွေနေတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ကြပါလေ။

“ဈာန်”

“ဈာက ... ဈာက ... ငါ့ကို လက်မထပ်ဘူးတဲ့”

“ဘယ်လို ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ အပြတ်ငြင်းလိုက်တာလား”

“မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ စဉ်းစားရမယ်တဲ့၊ ဘယ်ကနေ

၂၆၂ ❖ မမသန္တမောင်

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စကားများကုန်လည်းကိုမသိဘူး။ တူအရီးနှစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ သွားကြည့်ပေးတဲ့ စေတနာကိုတော့ အသိအမှတ်မပြုဘူး။ သူဖြစ်ချင်တာ၊ သူပြောချင်တာကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး ဆုံးဖြတ်တယ်။

လေသံက တုန်သွားရပါ၏။ မငိုမိအောင် စိတ်တင်းထားတာက ပိုပြီး ခံရခက်စေလေသည်။ အန်တီသော့ကိုပဲ ကျေးဇူးရှင်ဆိုပြီး ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပါသလား။ ဒါ့ပြင် ကိုယ်က ‘တူ’ ရင်ထဲမှာ တစ်နေရာစာလေးတောင်မှ မရှိခဲ့ဘူးလား။ ချစ်ပါတယ်ဆို... ကိုယ်အမြဲ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးပါမယ်ဆို။ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားတို့က လေတစ်ဝှေ့မှာ ပါသွားတဲ့ သံမှုန်လေးတွေလို လွင့်ပျောက်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဪ... ‘တူ’ ရယ်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်လို့ သူပြောတာလည်းမှ မသိတာ”

“ကျစ်! ... လက်ထပ်ပြီးရင် ဘာမှမလုပ်ရဘူး ပြောမိတာ ငါ မှားလား”

“အေး! ... အဲဒါပဲ၊ ဒီလောက်ကြုံပြီး ပြောတာပါရဲ့ ပြောဖြစ်အောင်ကို ပြောလိုက်တာ၊ မင်းဟာလေ ... ခေါင်းအထဲ မာတဲ့ကောင်”

“မပြောလို့ဖြစ်မလားကွ ... သူ့ခေါင်းထဲမှာ ငါမှမရှိတာ”

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၆၃

“ဘာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြလေ၏။ ရော်!

... ငါတော့ စကားများတော့မှာပဲ။ ခေါင်းထဲမရှိတာက သူမဟုတ်လျှင် ဆခြားသူစိမ်းယောက်ျားလေးကို မြင်ယောင်တော့မှာလေ။ မဖြစ်ဘူးနော်၊ တျာ။ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ အတွေးထဲတောင် မခွင့်မပေးလိုက်ပါနဲ့။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူရှိနေတာလဲ”

“သူ့အဒေါ်၊ အန်တီသော်”

“ဪ... ဒါလေးများ”

“ဒါလေးမဟုတ်ဘူး... ဒါကြီးကွ၊ အကြီးကြီးကို ဖြစ်ကုန်တာ၊ အန်တီသော်က ငါတို့လက်ထပ်ရင် ခိုဝံသာအပြီးဝင်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ပေါက်ကွဲကုန်တာ”

“နေမကောင်းဖြစ်နေရင် စိတ်ဆတ်တာ သဘာဝပဲလေကွာ၊

မင်းဆို အမြဲစိတ်ဆတ်နေပြီး ...”

“အေးလေ”

“ငါက အန်တီသော်ကို အတူခေါ်သွားမှာပါကွာ၊ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကလေး တန်းယူရမှာလား၊ မရဘူးဆိုပြီး ဖြစ်ကုန်တာ”

‘ကျော်စွာ’ နှင့် ‘စည်သူ’ အံ့သြနေလျက်မှ ရယ်ကြလေ

၂၆၄ ❀ မမသန္တမောင်

တော့၏။ သူ့ပုံစံက သူငယ်ချင်းတွေ လှောင်စရာဖြစ်နေပြီဆိုတာ မင်း သိပါ့မလား။ သူတို့အတွက် ရယ်စရာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့အတွက်ကဖြင့် ရင်နာစရာပါလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲအဆင် (၁) ဟု သတ်မှတ်ထားပါလျက် (၁) နေရာမှာ အန်တီသော်က ခိုပြီး သူက ဒုတိယအဆင့်မှာတဲ့လား။

“တျာက ဒါတော့ ပြောရဲသားပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရှေ့ကို ကြိုတွေးထားလို့ ပြောတာပေါ့။ မင်းပဲ ကလေး (၃) ယောက်လောက် ယူမှာဆို၊ တျာက သနားဦးမှပေါ့”

“အဲဒါ သူတာဝန်ပဲဟာ”

“တွေ့လား ... အဲဒါကြောင့် မင်းကို အတ္တကြီးတယ်ဆို ပြောတာ”

“ဘာများ အတ္တကြီးလို့လဲ၊ ငါက အိမ်ထောင်ဦးစီးရာထူး ယူမယ်၊ သူက ပါရမီဖြည့်ပေးရုံပဲ တာဝန်ယူရမှာ၊ ဒါ ဘာများခက်လို့လဲ၊ မဆီမဆိုင် အန်တီသော်ကို ဆွဲထည့်ပြောစရာ ဘာအကြောင်း မှကို မရှိဘူး”

“ဈာန် ... ဈာန် ... မင်းနဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့”

‘ကျော်စွာ’ က ညည်းသလို ပြောလိုက်လေ၏။ ကာယကံ

နုလုံးသားကိုပိုင်မိသူ ❀ ၂၆၅

ထက် ဘယ်သူက ပိုခံစားတတ်မှာတဲ့လဲ။ ဒါကြောင့် ပိုချစ်တဲ့လူက ပိုခံစားရပြီး အော်ရာပိုရတတ်သည်ဟု ပြောကြတာပင်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကိုယ်ချစ်သလောက်တောင်မှ မချစ်ခဲ့ဘူးလား ‘တျာ’ ရယ်။

“အူတိုတဲ့အကျင့်ကိုပျောက်ဖို့ ငါတို့ မပြောဘူးလား”

“ငါက ဘာကိုအူတိုပြနေလို့လဲ”

“အခုပဲ အန်တီသော်နဲ့တျာကို မင်း အူတိုပြနေတာပဲ ကြည့်လေ”

“ဘာကွ ... မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်မှန်လဲ၊ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အန်တီသော်ပဲ ရှိတယ်၊ အန်တီသော်ကို မင်းထက်နေရာပေးပြီး ပထမဦးစားပေးလို့ မင်း ဒေါသထွက်နေတာလေ”

“မဟုတ်လို့လား”

“မင်းအတွက် အန်တီသော်က အအော်ပဲလို့ ရိုးရိုးတွေးပေးပေမယ့် တျာအတွက်က မတူဘူးကွ၊ မိဘနေရာကို ပေးခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အမေလို အားကိုးပြီး ခင်တွယ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့သူကွ”

“အန်တီသော်က တျာကို မှီခိုနေတဲ့လူပါကွာ”

“အေး ... အဲဒီလို မင်းမြင်လို့ တျာနဲ့ စကားများရတာပဲ”

“ဘာလဲ ... ဒါလည်း ငါမှားတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

၂၆၆ ❀ မမသန္တီမောင်

“သူ့အတွက် လိုအပ်သမျှ ကွက်လပ်တွေကို ငါပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာလေ။ အဲဒါကိုတော့ မေ့ထားပြီး အနီတိသော့ကို ဦးစားပေးတာ ကောင်းလား”

“မင်း အဲဒီလိုထောက်ပံ့တယ်ဆိုပြီး တျာ့ကိုတော့ မပြောမိပါဘူးနော်”

သူ့ ပါးစပ်ပိတ်သွားရပါ၏။ ပြောမိလား။ မပြောမိဘူးလား ဆိုသည်ကိုပင် မမှတ်မိတော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ မလောင်ဆူဝေနေပြီး ခေါင်းထဲမှာ ထူပူနေမှတော့ ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့မရတော့ပါလေ။ စိတ်မြန်၊ လက်မြန်၊ ပါးစပ်ပါ မြန်နေပြီလား ‘ဈာန်’။ Morning Kiss အပြန်အလှန်ပေးဖြစ်တဲ့နေ့မှာပဲ မေ့ပစ်ရတဲ့ကိစ္စပြဿနာ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတယ်လို့ ရက်စက်ပါ ကံကြမ္မာရယ်။

“ပြောမိရင်တော့ သွားပြီး၊ ဈာန်၊ အချစ်ကို အချစ်လို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ မြင်ရပေမယ့် အဲဒီနောက်က မာနတွေ၊ အတ္တတွေ ကပ်ပါလာရင်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်ထားတဲ့ ကြိုးတည်းတည်းလေးက ပြတ်သွားနိုင်တယ်၊ ဈာန်”

“...”

“တျာ့က မင်းထက် ပိုပြီးရင့်ကျက်တယ်၊ တည်ငြိမ်တယ်၊ မာနလည်း ပိုကြီးတာ အမှန်ပဲ၊ ဈာန်၊ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလို့ ဘာမဆို သည်းခံပြီး လိုက်လျောပေးခဲ့တာကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှလုံးသားကိုပိုင်ဆိုင်သူ ❀

စော်ကားတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ သူ့မာနကို မထိပါစေနဲ့ ဈာန်”

သူ ငြိမ်သွားရပါ၏။ မာနကို မထိပါစေခဲ့တဲ့လား။ ပိုပြီး ရင့်ကျက်ပါတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို အလေးမထားသလို ပြောဆိုတာကိုဖြင့် ဆယ်ကြဘဲနဲ့လေ။ ချစ်လွန်းလို့ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလို့ သည်းခံလိုက်လျောပေးနေတာတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား ‘တျာ’။

“ဪ... မေ့နေတယ်၊ မနွေက အံ့ဆွဲထဲမှာတွေ့တဲ့ phone ကို ငါ ပြင်ထားပြီးပြီ၊ အဲဒါ မင်း lady ကို phone ဆက်ပြောလိုက်ဦး”

“ငါ lady မှ မဟုတ်တာ”

“သူလာတိုင်း မင်းကိုပဲ မေးနေတာကိုးကွ”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သူ့ကိုပဲ phone အပ်ထားတာမို့ တာဝန်ရှိပြီး ခေါ်ရတော့မှာပါ။ အိမ် phone မို့ သူမကိုယ်တိုင် မပြောဘဲဖြင့် အိမ်မှ phone ကိုင်သူကိုသာ မှာလိုက်ရလေ၏။ မရွှေချောကတော့ အိမ်မှာ အမြဲမရှိတဲ့ အပြင်မှာ ထွက်လိမ့်နေတာပဲ ဖြစ်ပေမည်။ အကယ်၍သာ ဒီညနေပိုင်းမှာ သူ့ဘဝအတွက် အကြီးမားဆုံး မှန်တိုင်း အဖြစ်အပျက်ကို ဖြစ်မယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ပါလျှင် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထပ်ဆင့်ခွင့်ကို သူ ဘယ်လိုမှ မယူခဲ့မိပါလေ။

ညနေအတော်စောင်းသွားပေမယ့် နွေဥတုမို့ အပြင်မှာ မမှောင်သေးပါ။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည့် ဒေါက်ဖီနပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၈ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

သံကြောင့် သူမ၏ phone နှင့်အတူ အပိုဓာတ်ခဲအပြားကို စက္ကူနီထဲသို့ ထည့်နေရင်း မော့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ မရွေးချွန်တော့ ဒီလောက် လေအေးတွေတိုက်နေသည့် ညနေခင်းမှာတောင် မလုံတလုံဂါဝန်ဖြင့် ရောက်လာချေပြီ။

“ကြာမယ်ထင်နေတာ မြန်သားပဲ၊ ချာန်ကိုယ်တိုင် phone ဆက်တာလား”

“အင်း”

“ပြင်ပေးခ ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ”

“ဓာတ်ခဲဖိုးပဲပေးပါ (၈၅၀၀)”

“Ok!”

ငွေတစ်သောင်းတန် ထုတ်ပေးလိုက်တာမို့ အံ့ဆွဲထဲမှ အကြွေနှစ်ရွက်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပါ၏။ သူမက စက္ကူနီကို ယူ၍ ပြန်ရန် လှည့်နေပြီမို့ ရေးထားသည့် voucher စာရွက်ပါ ကျန်ခဲ့လေသည်။ စာရွက်နှင့်ငွေကိုယူ၍ ကောင်တာနောက်မှ သူ့အမြန်ဆုံး ထွက်လိုက်ရပါ၏။

“ဒီမှာ”

“နာမည်ရှိတာ နာမည်ခေါ်မှပေါ့၊ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ”

“ဘောက်ချာရော၊ ပြန်အမ်းငွေပါ ယူသွားဦးလေ”

“တမင်မေ့ကျန်ချင်ယောင်ဆောင်ရင် နောက်တစ်

နုလုံးသားကိုလိုမိုသု ❀ ၂၆၉

ထပ်လာလို့ရမှာပေါ့၊ နံတာလား၊ လူလည်ကျလွန်းတာလားကွာ”

“နောက်တစ်ခါလာဖို့ စိတ်မကူးနေနဲ့၊ တစ်ခါတည်း ယူသွားပါ၊ ရော့! ... ထောင့်ငါးရာ”

“Thanks!”

ကမ်းပေးနေသည့် ငွေနှင့် voucher ကို လှည့်ယူလိုက်သလို သူ့မေးဖျားကိုပါ ခြေဖျားထောက်၍ မထိတထိပုံစံမျိုး လုပ်လိုက်သဖြင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ ဆိုင်ထဲမှာ ယောက်ျားလေးသုံးယောက် ရှိနေမှန်း မြင်ပါလျက်နှင့် ဤမိန်းကလေး ရဲတင်းလှချည်လား။

“မင်း! ... ဘယ်လိုလုပ်”

“ပန်ကို ထောင့်ငါးရာပေးလို့ ဆုချလိုက်တာလေ၊ မကျေနပ်ဘူးလား”

“မင်း!”

“တျာ”

“ဟင်!”

‘ကျော်စွာ’ နှင့် ‘စည်သူ’ ထံမှ ပြိုင်စာခေါ်သံ ထွက်လာသဖြင့် ဆိုင်ဝင်ပေါက်ကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ လက်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ ဓွေပိုက်ထားပါသည့် ‘တျာ’က သူနှင့် ‘ပန်’ ကို တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ဗုံးပေါက်ကွဲသည့်နှယ် အူသွားရလှလို့ ရင်တွင်းမှာ ပြင်းထန်လွန်းပါသည့် မုန်တိုင်းက ဝင်မွှေလေတော့၏။

၂၇၀ ❖ မမသန္တီမောင်

သူ့ကို စူးစူးရှရှာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆိုင်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထွက်သွားသည်က 'တျာ' ရယ်လေ။

“တျာ! ...တျာ! နေပါဦး”

အခန်း (၂၃)

Taxi ကို လက်လှမ်းတားကာ အမြန်တက်စီးခဲ့ပါ၏။ ပါးပြင်ထက် တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တို့က တာကချီးသည့်နှယ် Driver ဦးလေးကြီး ရှိနေမှန်း သိပေမယ့် မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချုံးငိုရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ယောက်ျားတွေကို ဒါကြောင့် 'တစ်ချို့ကွယ်တစ်မယ်မေ့' ဟု တင်စားကြတာ တကယ်မှန်နေပြီလား။

ငိုတာက လွယ်ပေမယ့် ရှိုက်ရတာက ခက်ခဲလွန်းလေ၏။ ရင်ထဲဆို့နှင့်နေမှုနှင့်အတူ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်နေသည့်နှယ်ပါ။ သူ ဝယ်လာပေးသည့် T-shirt အပြာဖျော့ဖျော့လေးကို ဝတ်ထားသဖြင့် ရင်ဘတ်နေရာကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။

ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်တော့မည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူသိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“သမီးလေး... ဘယ်ကိုမောင်းပို့ပေးရမလဲကွယ်”

ဦးလေးကြီး လှည့်မေးလိုက်တာကို နှုတ်မပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ လက်ညှိုးဖြင့်သာ ညွှန်ပြလိုက်မိပါ၏။ ဝင်ရမည့်လမ်းကို ရောက်ခါနီးမှသာ ပန်းကို အသာတိ၌ အမှုအရာဖြင့် ကွေ့စေလိုက်ပါသည်။ ကားခက်ထုံးစံအတိုင်း (၄၀၀၀) မို့ မမေးဖြစ်တော့ဘဲ ၄၆ (၅၀၀၀) တန်ကိုသာ ထုတ်ပေးလျက် အမြန်ဆင်းလိုက်မိတော့၏။

“သမီးလေး ပြန်အမ်းဖို့ငွေ”

ဦးလေးကြီး ပြောတာကို နားမထောင်နိုင်ဘဲ လှေကားထစ်တို့ကို အပြေးတက်ခဲ့မိပါသည်။ ခါတိုင်းလည်း နေ့စဉ်တက်ဆင်းခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့မှ လှေကားထစ်တွေက ပိုများနေသလို ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသဖြင့် ပိုပင်နေလေ၏။ ‘တျာ’ တော့ ကောင်းကောင်းကြီး သစ္စာဖောက်ခံပါပေါ့လား။

“တင်းတောင်!”

“သမီး၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းကိုသွားတာ မြန်... ဟယ် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“တံခါး... တံခါးပိတ်”

“အေးပါ... အေးပါ”

“သူလာရင် လုံးဝမဖွင့်ပေးနဲ့နော်”

“သူ... သူဆိုတာ ဈာန်ကိုလား”

“တျာ၊ မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

ယိုင်တိုးနေသည့် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ပြီး အိပ်ရာထက် မှောက်လျက် လှဲချလိုက်မိတော့၏။ လောကမှာ ‘တျာ’ ကိုယ် ‘တျာ’ ကံအကောင်းဆုံးဟု ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့သမျှ အမှားကြီး မှားခဲ့လေပြီ။ ‘ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာ’ ‘ငယ်ကပေါင်း အနှစ်တစ်သောင်း မမေ့ကောင်း’ ဘူးဆို... ‘ငယ်ကထူး အချစ်ဦးမို့ အရှူးအမှူး’ ဆို... အားလုံး အလကားပဲ ဖြစ်ကုန်တာ မဟုတ်ပါလား။

မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်တာ၊ သူများတွေနဲ့ ရောအာကို မနှစ်သက်တာ၊ ကိုကျော်စွာတို့လို သူငယ်ချင်းမျိုးနဲ့တောင် ချင်းနှီးစေချင်တာ၊ သူကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားတွေကိုမှ မကြည့်စေချင်တာ၊ စိတ်နှလုံးအစုံကို ပိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး တစ်ယူသန်စိတ်တွေနဲ့ မနာလိုဝန်တို့ပြခဲ့သမျှ ချစ်ခြင်းတွေက အစစ်အမှန် မဟုတ်တဲ့ အတုအယောင်တွေတဲ့လားကွယ်။ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ရှင်တွေမှာပဲ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိကြတာပါ။ ‘တျာ’ တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်က လက်ထပ်ဖို့အထိ ကတိကဝတ်ပြုခဲ့ပြီးမှ သူ ဤသို့ သစ်ခါးချိုး ချိုးပြမည်ဟု ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတာ အမှန်ပါလေ။

စိတ်ခုနေခဲ့လို့လား။ ဒါဆိုလည်း အချိန်တန် ပြေလည်သွား

မယ့် အချိန်ထိ စောင့်သင့်တာပေါ့။ ချစ်သူသက်တမ်းကိုတောင် သုံးနှစ်ကြာချိန်အထိ စောင့်ခဲ့ပြီးမှ ဒီဘာမှမရှိတဲ့ အခိုက်အတန့်ကာလ လေးကိုတောင်မှ မစောင့်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ အမြဲတစေ စိတ်ကောင်း လေ့ရှိတဲ့ သူ့အပေါ်မှာ ‘တျာ’ ဘယ်နှခါများ အပြစ်တင်ခဲ့ပါသလဲ။ ‘တျာ’ စိတ်ခုစိတ်ကောက်လျှင်လည်း သိပ်မကြာဘဲ အလိုလို စိတ်ချ သွားသည့်အကျင့်ရှိတာကို သူ့အသိဆုံးပါလေ။

အချစ်သစ်ကိုတွေ့လို့ အဟောင်းကို မေ့မယ်ဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြရုံသာ ရှိပါသည်။ ငယ်သူ ငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့လို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ (၂၀၂၂) အပြည့်မပေးချင်လည်း (၁၅၀၀) နုတ်လျှင် (၅၂၈) တော့ မဖြစ်မက ကျန်ရစ်ဦးမှာပါ။ ခုတော့ အမုန်းတွေ ဖန်တီးပြီး လမ်းခွဲချင်ရတယ်ဆို ‘ဈာန်’ ရယ်။

“တင်းတောင်! ... တင်းတောင်! ... တင်းတောင်!”

တံခါး Bellကို အဆက်မပြတ်နှိပ်နေသံက ထွက်လာလေ။ အန်တီလေးတော့ သူ့ကြောင့် စိတ်အတော်ညစ်ရဦးမှာပါ။ ညှိမရတော့ ဘာကြောင့်များလာရဦး ‘တျာ’ တို့ကြားက ကြိုးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပ်ချည်မျှင်လောက်သာ ကျန်တော့တာလေ။ နင့်ကို သိပ်စိတ်နာတယ် ‘ဈာန်’။

“သမီးက မတွေ့ချင်ဘူး ပြောထားလို့ပါ”

“တွေ့မှဖြစ်မှာမို့ပါ အန်တီသော်”

“ကလေး အရမ်းငိုနေလို့ လွှတ်ထားပေးလိုက်ပါလား သားရယ်”

“မဖြစ်ဘူး အန်တီသော်၊ တျာအထင်လွဲသွားလို့ပါ။ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း မဖြေရှင်းနိုင်ရင် ပြဿနာက ပိုရှုပ်ကုန်လိမ့် မယ်၊ တွေ့ပါရစေ”

“သမီးက”

အန်တီသော် တားနေစဉ်မှာပင် ‘တျာ’ အိပ်ခန်းဆီကို သူ ရောက်လာပါ၏။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေမယ့် အထဲမှ lock ချထားတာမို့ ဖွင့်လို့မရပါ။ တခုနီးဒုန်းထုလျက် တကြော်ကြော် ခေါ်နေသော်ငြား သူ၏ ‘တျာ’ က နည်းနည်းမှ အသံမပေးပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကံကြမ္မာက သူ့အပေါ် ကျိုးစားရတာပါလဲ။

“တျာ ... တျာ ... ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ၊ အဲဒီကောင်မလေး က ကိုယ်တို့ဆိုင်ရဲ့ customer သပ်သပ်ပါပဲ၊ ဒီထက်မပိုပါဘူး”

ဒီထက်မပိုတဲ့လူက ကောင်မလေးနမ်းတာကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံနေရပါသလား။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးကမှ ကိုယ့်ချစ်သူ မဟုတ်တဲ့လူကို ဤသို့ပြုမူရပါ့မလဲ။ ယုံအောင်လည်း ချီးပါ ‘ဈာန်’။

“သူ့ဘက်က မရိုးမသား အမူအရာတွေ ပြနေတာ မနီပေ မယ့် ကိုယ့်ဘက်က ရိုးသားပါတယ် တျာရယ်၊ ယုံပါ၊ ကျော်စွာတို့

စည်သူတို့လည်း သိကြပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့သူ ဘာဆိုတာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘယ်လိုယုံရပါ့မလဲ။ ရိုးသားကြောင်းကို သက်သေပြဖို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဆွဲထည့်ပြောနေတာပါလေ။ ကိုကျော်စွာနဲ့ ကိုစည်သူက ကျားထဲက ကျားတွေပဲ မဟုတ်လား။ သူ မျက်နှာများ တွဲကိစ္စကို ဖုံးဖုံးဖိဖိ ကူညီပေးကြမှာပေါ့။ စီးပွားရေးနဲ့ ဆက်နွယ်ပြီး ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေ အနည်းနဲ့အများ ဂိုဏ်းတာလေ။

“တကယ်ပါ တျာရယ်၊ တျာကလွဲပြီး ကိုယ့်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ တျာကိုပဲ အကုန်ပုံပြီးချစ်ခဲ့တာပါ။ တျာတစ်ယောက်တည်း ကိုပဲ တစ်သက်တာ လက်တွဲဖို့ တစ်ဘဝစာအတွက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ တျာအသိဆုံးပါ။ မာမိတို့တောင်မှ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ဖို့ကို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူနဲ့ ခွင့်ပြုပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးအတွက်နဲ့ ကိုယ်တို့ချွဲကို မပျက်ပါစေနဲ့လား၊ တျာ”

‘ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေး’ တဲ့လား။ သူ့အတွက် ဒီပြဿနာက သေးသေးမွှားမွှားလေး ဖြစ်နေပေမယ့် ‘တျာ’ အတွက်ကဖြင့် မဟာဇရာမ အကြီးကြီးပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်တော့တာ၊ အချစ်လွှဲသွားတာ၊ စွန့်ပစ်ဖို့ ကြံရွယ်တာ၊ တန်းဖိုးထားချင်တော့တာ၊ ဥပေက္ခာပြုပြီး မေ့ပစ်ချန်ထားရစ်ခဲ့တော့မှာ မဟုတ်ပါလား။

ဒါကိုများ ယုံကြည်ပေးရမယ့် လျှာအရိုးမရှိသလို အလွယ်

တကူ ပြောထွက်တယ်ပေါ့လေ။ ချစ်သူဘဝမှာတောင် မျက်နှာလွှဲပြီး ယုံကြည်စိတ်မထားနိုင်လျှင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ဘယ်လိုယုံကြည် စိတ်မျိုးနဲ့ အားကိုးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ လူကို တိရစ္ဆာန်လေးတွေလို အိမ်ထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားပြီး သူကဖြင့် အပြင်မှာ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတော့မှာ အမှန်ပါလေ။

“တျာ”

အိမ်ရာထဲမှာ လူးလဲထထိုင်လိုက်ပါ၏။ ပါးပြင်တစ်ဝိုက် ခွဲခွဲနေပါသည့် မျက်ရည်တို့ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်ပါသည်။ ‘တျာ’ ဆိုတာ အားငယ်ပြီး ဘာကိုမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့မီးနီကလေးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ချပ်ပြီး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ရှာစားနိုင်တဲ့ သတ္တိတွေအပြည့်နဲ့ မတ်မတ်ရပ်တည်နေနိုင်တဲ့ မိန်းမဆိုတာကို နင်သိပါတယ်။

အံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ထားပါသည့် (မနက်ဖြန်ဘဏ်ထဲသွား ထည့်မည့်) platic အိတ်ဖြင့် ထုပ်ထားပါသည့် ငွေသိန်း (၂၀) ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ငါ့အတွက် ဘာမဆို လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာတဲ့လား။ အဲဒီစကားက ငါ့ရင်ကို တစ်ဆုံးတိုင် ထိုးစိုက်လိုက်တဲ့ ဓားဆိုတာကို နင် သိစေရမယ့် ‘ဈာန်’။

တံခါးဆွဲဖွင့်၍ထွက်လာသည့် ‘တျာ’ ကြောင့် သူ ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ ဧည့်ခန်းဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ထွက်သွားသဖြင့် သူ

၂၇၈ ❖ မမသန္တရီမောင်

လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ အန်တီသော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ကို ရှောင်ပေးလေပြီ။ ဧည့်ခန်းမှာ မထိုင်သေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေသဖြင့် သူလည်း မထိုင်ဖြစ်ပါချေ။

“ရော”

“ဒါက ဘာလဲ”

“ငါ့ကို နှင်စယ်ပို့ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် ငွေပေါ့”

“ဟု”

“သိန်း (၂၀) ထက်တော့ မကျော်လောက်ပါဘူးနော် ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး။ ငါ့တန်ဖိုးက သိန်း (၂၀)လောက် ရှိသေးလို့”

“ဟာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဟု”

“နှင်ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်တာလေ”

“ဟု”

“ဘာမဆို နှင်ပိုင်တယ်၊ နှင်ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်၊ နှင်ထားရာနေ နှင်စေရာသွားဆိုပြီး ကြိုးဆွဲနေရအောင် နှင်မွေးထားတဲ့ ဆွေးအိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဈာန်”

“ဟာ! ... ဟု”

သူ ထင်မထားပါသည့် စကားတို့ကြောင့် အံ့သြမှင်တက်

မိ၏။

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၇၉

သံယောဇဉ်တို့ ပြည့်နှက်နေခဲ့ပါသည့် မျက်ဝန်းတို့က အခုတော့ဖြင့် မာနအရောင်တို့ဖြင့် လင်းလက်တောက်ပနေလေသည်။ တိုယ့်အပေါ် ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အချစ်တွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ခင်ကို အေးငြိမ်းစေတဲ့ အပြုံးတို့က ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။

“ဟု... ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တာပါ”

“မှန်တယ်... အဲဒီစိတ်တစ်ခုကိုပဲ ဒီရင်ထဲ အပြည့်ထည့်သိမ်းပေးခဲ့တာပဲ၊ ဈာန်၊ အဲဒီချစ်စိတ်လေးကြောင့်ပဲ ငါ့အပေါ် နှင်အနိုင်ပိုင်းသမျှ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာပါ။ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ယုံကြည်မှုတစ်ခုနဲ့ပဲ တည်ဆောက်ရတယ်၊ ဈာန်”

“ဟု”

“အခုတော့ ငါ့ရင်ကို နှင် ရိုက်ချိုးခဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူး!”

“ငါ့ချစ်ခြင်းတွေ ပျက်သုဉ်းကုန်အောင် နှင် ရက်စက်ခဲ့တာ၊ ငါ့ယုံကြည်မှုတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်အောင် နှင် လုပ်ပြခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး!... ကိုယ် မင်းကို ဘာသစ္စာမှ မပျက်ဘူး၊ ဟု၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ”

စားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် phone မှ ခေါ်သံထွက်လာလေ၏။ Phone ခေါ်ဆိုသူပုံပါ အတူပေါ်လာတာမို့ သူရော ‘ဟု’ ပါ

၂၈၀ ❖ မမသန္တရမောင်

ငုံကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ‘ချစ်ပန်’ ဟူသည့် အမည်ဖြင့် စောစောက မိန်းကလေးက အပြီးတွေအပြည့်ဖြင့် ဓာတ်ပုံထည့်ပေးထားတာပါလေ။ မင်းတော့ သေပြီ ‘ဈာန်’။

“ဘာလဲ ... ထပ်ပြီး ငြင်းနေဦးမှာပဲလား”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ တျာရဲ့”

“ဘယ်အချိန်အထိ နင်ဆက်ငြင်းနေဦးမှာလဲ၊ ငါက ငါ့ကိုယ် ငါလည်း တန်ဖိုးထားသလို ငါ့နှလုံးသားကိုလည်း အလေးအနက် ထားပါတယ်၊ ဈာန်၊ နင်ပြောခဲ့ဖူးသလို ငါ့နှလုံးသားကို နင့်ဆီ အပ် ထားတာကို ခုချိန်ကစပြီး ငါ ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီ။ အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေ၊ ကရုဏာတရားတွေနဲ့ အရာအားလုံးကို ပြန်ယူလိုက် တာပါ”

“ဟာ!”

“နင်လည်း ငါ့ကို ပေးခဲ့သမျှ ငွေနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့သလို ငါလည်း ငါပေးခဲ့ရသမျှအားလုံးကို နှမြောခဲ့တာပဲ၊ ဈာန်၊ ဖြတ်သန်း ကျော်လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်တာကာလအတွက် ဖြုန်းတီးသလိုဖြစ်ခဲ့တာ ငါ အတော်အသုံးမကျလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါမယ်”

“တျာ ... ကိုယ်”

“နင်နဲ့ငါ ပြတ်ပြီ”

“ဘာ!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၈၁

“အပြီးတိုင် လမ်းခွဲကြည့်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ငါသည်းမခံနိုင်တော့ ဘူး၊ နင်ကို မုန်းတာထက် စိတ်ပိုနာတာ၊ ခါးသီးနာကြည်းတာက ပိုမုန်ပါလိမ့်မယ်”

“တျာ! ... မင်း တစ်ဖက်သတ်မဆုံးဖြတ်နဲ့ ... မရဘူး!! ကိုယ်က ... ကိုယ်က မင်းမရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူး တျာရဲ့”

“အဲဒီစကားလုံးတွေနဲ့ အရည်ပျော်နိုင်တဲ့ တခြားကောင်မ လေးကိုပဲ သွားပေါ်ကပါတော့၊ ဈာန်၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံ ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကိုဆက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေ ပစ်လိုက်မယ်၊ ငါ မလုပ်ရဲဘူးလို့ မထင်လိုက်နဲ့ ဈာန်၊ ငါ့စိတ်ကို နင် အသိဆုံးပဲ၊ နင့်ပစ္စည်းတွေကို အကုန်လုံး ပြန်ပေးလိုက်ချင်တာ မှန် ပေမယ့် သုံးပြီးသားတွေနဲ့ ငွေနဲ့ ပြန်လျှော်ပေးလိုက်တာပဲ၊ နှလုံးသား ဆိုတာ ငွေနဲ့ ပေးဝယ်လို့မရဘူး၊ ဈာန်၊ နင်ငွေပေးပြီး ဝယ်လို့ရတဲ့ သူဆိုကပဲ အချစ်ဆိုတာ နင် ရချင်ရလိမ့်မယ်၊ ငါ့ဆီကတော့ ဘယ် တော့မှ မမျှော်လင့်နဲ့တော့၊ နောက်ဆုံးရလိုက်တဲ့ ရလဒ်က ငါ နာတယ် ဆိုတာပဲ၊ ဈာန်”

သူ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ အချိန်အခါဆိုတာ မမျှော်လင့်တဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်လာတာ ပါလေ။ မုန်းတာထက် စိတ်နာတာ၊ နာကြည်းတာတဲ့လား။

အထင်လွဲ မှုဆိုတဲ့ ပါးပါးလေးကို မဖယ်ရှားလိုက်နိုင်ခင်မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၈၂ ❖ မမသန္တမောင်

ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာက မြန်လွန်းနေတာပါလေ။

မင်း မချစ်နိုင်မှတော့ ငါ့အနာဂတ်က ဘာများအဓိပ္ပာယ်
ရှိတော့မှာလဲ 'ကျွန်'။

လေးလခန့်ကြာပြီးသည့်နောက်

အခန်း (၂၄)

ကျောင်းတွေစဖွင့်လေပြီ။ ဖူးဖူးတို့ဝိုင်းကို (၁၀) ယောက်ဖွဲ့
ပြီး စာသင်ပေးရတာမို့ 'တျာ' သိပ်မပင်ပန်းတာ အမှန်ပါ။ ဒါကြောင့်
လည်း (၈) တန်းတစ်ဝိုင်းနှင့် (၉) တန်းတစ်ဝိုင်းကို အချိန်ပေးနိုင်ခဲ့
ပါတယ်။ ကျန်ခဲ့သည့် Sunday တုန်းက တပည့်ဟောင်းတွေ အောင်
စာရင်းထွက်ပြီမို့ တစ်နေ့ကုန် phone ပြောခဲ့ရတာ မမောမပန်းနိုင်
အောင်ပါပဲ။

သူရနှင့်စန္ဒီက All D ပါ။ ဝေယံနှင့်နှင်းဆီက D (၅)
ဆုံးပါလေ၏။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေက one D, two Dတွေသာ
ပဲကြလေ၏။ ထူးချွန်စွာအောင်မြင်ခဲ့ကြတာမို့ 'တျာ' ကို ကျေးဇူး

၂၈၆ ❖ မမသန္တီမောင်

တင်ကြပြီး တွေ့ချင်နေကြပေမယ့် 'တျာ'က အတွေ့မခံတော့ပါ။ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လာရင် မကျက်သေးသည့် အနာက ပိုပြီး နာကျင်ရမှာလေ။

“ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းရတာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး၊ တျာ၊ တျာကို မြင်မြင်ချင်းကတည်းက စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီချစ်စိတ်တစ်ခု တည်းကြောင့်ပဲ နိုင်ငံခြားပြန်မထွက်ဖြစ်တော့ဘဲ ဒီမြန်မာပြည်မှာပဲ အခြေပြန်ချပြီး စီးပွားရှာဖြစ်ခဲ့တယ်။ တျာရင်ထဲမှာ ကိုယ့်အတွက် တစ်နေရာစာလေးတောင် မပေးနိုင်သေးမှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ်စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ တျာ၊ တျာ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကျက်သွားမယ့်အချိန်ထိ၊ တျာ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ် နိုင်မယ့် တစ်နေ့နေ့ကို မျှော်လင့်နေပါရစေ”

အစ်ကို့ရင်ဖွင့်စကားတို့က ရိုးသားလွန်းပါတယ်။ အတင်းတိုက် တွန်းချက်မျိုးမပါ။ လောဘတကြီး တောင်းဆိုမှုတွေလည်း ပါမနေပါ လေ။ အသက် (၅) နှစ် ပိုကြီးတဲ့သူမို့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု ကွာခြား နေပါသလား။ 'တျာ' ကိုကြည့်သည့် အကြည့်နွေးနွေး၊ 'တျာ' ကို ပြုံးပြသည့် အပြုံးချိုချိုတို့က ရင်ထဲအေးမြသွားစေတာ အမှန်ပါ။

သို့သော် နှလုံးသားက ဆန်းပြားစွာ ခုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ အေးခဲနေတော့ ခက်သားလား။ မချစ်ရဲတော့ပါ။ အချစ်တွေ အကုန် လုံး ပေးလိုက်တာမို့ ရင်ထဲမှာ လက်ကျန်သေးသေးလေးသော်

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၈၇

မကျန်တော့သလိုပါပဲလား။ သူနှင့်ဆို ရင်ထဲမှာ အေးခဲနဲ့ နွေးခဲနဲ့ ဖြစ် ပျော်လိုက် မောလိုက် ရင်ခုန်ခြင်းတို့ လတ်ဆတ်ခဲ့တာပါလေ။

တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မှာ တစ်ချစ်တည်း ချစ်ခဲ့ပြီး တစ်ပွင့်သာ ပန်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဒီရင်ခွင်ကနေ ဟိုရင်ခွင် ပြောင်းပြီး မျက်နှာများရအောင်လည်း လိပ်ပြာမသန့်ချင်ပါ။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး မချစ်နိုင်တာကို ချစ်ပါသည်ဟုလည်း မညာနိုင်ပါ။ 'တျာ'သည် 'ဈာန်' ကြောင့် ချစ်တတ်ခဲ့ပြီး 'ဈာန်' ကြောင့်ပင် ချစ်ခြင်းမှာ ကျရှုံးခဲ့ရတာ လေ။

“အစ်ကို့ကို တျာ အရိုးသားဆုံး ပြောချင်ပါတယ်။ အစ်ကို အခုလို မပြောခင်ကတည်းက တျာအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလည်း ဆိုတာကို ရိပ်မိနေတာပါ”

“ဟင်!”

“ဒါပေမဲ့... ခင်တာက ခင်ရုံသက်သက်ပါ အစ်ကို၊ ဘာ အရောင်မှ မရောယှက်ထားတဲ့ အဖြူထည်သက်သက်ထက် မပိုပါဘူး အစ်ကို၊ တျာအစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို အားကိုးမိတာတော့ အမှန်ပါ။ သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖို့ ချစ်လာဖို့ဆိုတာက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အခြေအနေပါ”

“တျာရယ်... ကိုယ်က”

“တျာဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီ

၂၈၈ ❖ မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ တျာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ သူ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေက ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်အောင် အတုန့်ပုံပေးခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သူနဲ့ ဒီဘဝ ပြန်ဆုံသည်ဖြစ်စေ၊ ပြန်မဆုံနိုင်သည်ဖြစ်စေ အဲဒါက တျာ့ကံကြမ္မာပါပဲ။ ရှေးဘဝကုသိုလ်ကံ နည်းပါးခဲ့မိလို့ ဒီဘဝ မှာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ရတာလို့ပဲ တျာ ယူဆပါတယ်”

“သူက ... သူက တျာ့ကို ထားရစ်ခဲ့တာလေ”

“မှန်ပါတယ် ... ကံတရားက တျာ့တို့ကို မျက်နှာသာမှ မပေးခဲ့တာကိုး။ အချစ်စစ်မှန်ရင် ဖြောင့်ဖြူခြင်းမရှိဘူးတဲ့။ ဈာန်ဆိုတာ တျာ့မရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ သူ ရှင်သန်နေခဲ့တာပါ အစ်ကို။ အဲဒါကို တျာလည်း ယုံတယ်။ တျာတို့ လမ်းခွဲခဲ့တဲ့ အခိုက်အတန့်က မုန်းလိုမှ မဟုတ်တာ။ တျာလည်း ခုထိ မမေ့နိုင်သေးဘူး။ ဒီလိုပဲ သူလည်း မေ့နိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“တျာပဲ သူ့ကို စိတ်နာတယ်ဆို”

“နာရတာပေါ့ အစ်ကို။ သိပ်ချစ်ခဲ့တာကိုး။ ချစ်တာနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ နာကျင်မှုတော့ ခံစားရမှာပေါ့။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ့နေရာမှာ တျာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ တျာ့ကို နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်”

နုလုံးသားကိုပိုင်မိုးသူ ❖ ၂၈၉

“တီချယ် ... ပြီးပါပြီ”

ပြတင်းဝမှာ ရပ်ကြည့်နေရင်း အတွေးလွန်နေရာမှ သတိ စင်သွားရပါ၏။ အပြင်မှာ မိုးတို့က တစိန်စိန်ရွာနေပါသည်။ မိုးရွာတာကို မုန်းသည့်သူက ဆိုင်ထဲမှာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ဖြင့် ပြောဆိုနေပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် အိမ်မှာနေလျှင်လည်း စောင်ခြွေကွေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်နေပေလိမ့်မည်။ ‘တျာ’ ကဖြင့် မိုးရေထဲ ထီးတစ်ချောင်းဖြင့် ကလေးတွေဆီ စာလိုက်သင်ပေးနေရတာလေ။

“စာအုပ်ယူလာကြလေ”

“သားအရင်နော်”

“သမီးအရင်ပါ၊ တီချယ်”

‘သား’ ဟု ‘ကိုထက်’ သုံးလိုက်တာမို့ ‘သူရ’ ကို သတိရမိ၏။ ကျောင်သားတွေနှင့် ဆရာမဆိုတာ စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် လမ်းမှာ မတော်တဆဆုံ၍ နှုတ်ဆက်ရုံကလွဲပြီး ထပ်ဆုံစရာအကြောင်း မရှိတာကိုး။ ကလေးတွေ သင်္ချာတွက်ပြီး လာပြတာကို စစ်ပေးလိုက်ရပါ၏။

“ရှမ်းတယ်နော် ... ရှမ်းတယ်၊ နင်တို့ ဗမာလူမျိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

တဟိုဟိုဖြင့် ရယ်ကြလေ၏။ ပြောသာ ပြောရတာ မနှစ်က

တပည့်တွေက ဆော့တာကလွဲပြီး စာဆို ပြောစရာမရှိအောင် တော်ကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီကလေးတွေလည်း နှစ်စဉ် ဒီလောက်တော့ ပြောရဦးမှာပါ။ (၉) တန်း ဝိုင်းသင်ပေးကတည်းက ကိုထက်နှင့်တူတို့ကတော့ သိပ်မပြောရပါလေ။

“ကဲကဲ... စာစီစာကုံးရေးဖို့ မှတ်သွားကြဦး”

“ဟာ!”

“လာပြန်ပြီလား၊ ဒီ‘ဟာ’ တွေ၊ နင်တို့ကို စာစီစာကုံးရေးခိုင်းရင် ကျားပြီးပြေးဆွဲခိုင်းမယ့်လူလိုပဲ သေအောင် ကြောက်ကြသိလား။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ခေါင်းစဉ်က ‘မိုးရာသီမြင်ကွင်း’...”

‘တျာ’က ကလေးတွေ ရေးရလွယ်ကူစေရန် Notes သဘောမျိုး အတိုချုပ် စာကြောင်းခပ်တိုတိုလေးတွေ ရေးပြတာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သည့် မိုးရာသီအကြောင်းကို နားဝင်အောင် ရှင်းပြပေးပါသည်။ မနက်ဖြန် ပိတ်ရက်ဖို့ အိမ်စာပေးတိုင်း မျက်နှာလေးတွေ ရှုံ့တွသွားကြတာက ထုံးစံပါလေ။

“အိမ်စာမလုပ်ခဲ့ရင်၊ စာအုပ်ကျန်ခဲ့တယ်လို့ အကြောင်းပြောဒဏ်ပေးခံရမယ်”

“ဘာဒဏ်လဲဟင်”

“သိချင်လား၊ ထိုင်ထ အခါ (၅၀)ပဲ၊ အားလုံး အတန်းပြန် Monday တွေကြမယ်”

ကလေးတွေက စာအုပ်သိမ်းပြီး စာသင်သည့် အခန်းမှ အပြေးအလွှားထွက်သွားကြလေ၏။ တိုက်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး ဆင်းခဲ့တဲ့ တပည့်တွေကို အရိပ်တောင်မှ မတွေ့တော့ပါလေ။ လှေကားအောက်ဆုံးထစ်ကို ရောက်စဉ် လက်ထဲမှ ခေါက်ထီးအကွက်လေးကို ဖွင့်၍ ဆောင်းလိုက်ပါ၏။ မိုးတွင်းဆောင်းရန် သူ ဝယ်ပေးထားသည့် ထီးနက်ပြာလေးပါ။

သတိရမိပြန်ပြီ ‘ဈာန်’။

အုတ်နံရံကိုမိမ့်၍ ရပ်နေမိ၏။ ဒီအချိန် အိမ်မှာ ရှိမနေမှန်း သိသော်ငြား အရိပ်လေး တွေ့လိုတွေ့ငြား လာကြည့်တာပါ။ စာသွားသင်မည့် ခပ်မြန်မြန်ခြေလှမ်းလေးတွေ၊ ‘မမော်’ ဆိုင်ထဲမှာ မိတ္တူဆွဲကူးရင်း စကားပြောကာ ခပ်တိုးတိုးရယ်သံလေးကို သဲ့သဲ့လေးမျှ ကြားရုံဖြင့် သူ ကျေနပ်ပါ၏။ မသိပေမယ့်၊ မမြင်ပေမယ့် ‘တျာ’ အနီးမှာ အရိပ်လေးလို ရှိနေခွင့်ရဖို့ အတော်ကို ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ ချွမ်းနာကျပြီး သူ ဆေးရုံရောက်ခဲ့ရတာတောင်မှ တစ်ချက်လေး ဆောင် ‘တျာ’ လာမကြည့်ခဲ့ပါလေ။ သူ၏ ‘တျာ’ က ဤမျှ အသည်းအသန် မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

၂၉၂ ❖ မမသန္တရမောင်

မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေသည့် အချိန်မှာပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ သိချင်းသံက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလေး ထွက်လာလေသည်။ ငိုချင်နေပါသည့် လူကို လက်တို့ပြီး ငိုခိုင်းလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။

ဪ... တျာရယ်။

လမ်းခွဲတစ်ခုမှာ ငြိမ်သက်စဲ xxx ကိုယ်စီဒဏ်ရာများနဲ့ ပြည့်နှက်စဲပဲကွယ် xxx

ပတ်သက်ခဲ့တာ ဒါနောက်ဆုံးပဲ xxx ဒီလိုနာကျင်စေတဲ့ စကားတော့ မပြောပါနဲ့ xxx

ရင်ထဲက ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒီကြိုးလေးတွေလည်း xxx ပြတ်တောက်သွားရင် နောက်ဆုံးတော့ xxx နာကျင်မှာ တို့နှစ်ဦးပဲ xxx

သိပ်ချစ်ခဲ့တာ သိသားပဲ xxx ပြန်လည်ကာလေ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး xxx ကလေးရယ် xxx

ဒါ နောက်ဆုံး တောင်းဆိုနေခြင်းပဲ xxx နာကျင်စေတဲ့ စကားတော့ မပြောနဲ့ဦး xxx နေဦး xxx

ရင်ထဲက ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒီကြိုးလေးတွေလည်း xxx ပြတ်တောက်သွားရင် တို့နှစ်ဦးပဲ xxx နာကျင်မှာကို မင်းလည်း နာလည် xxx

ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ xxx ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ xxx

နှလုံးသားကိုပိုင်စိုးသူ ❖ ၂၉၃

အမှောင်ညတွေ xxx ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ xxx အမှောင်ညတွေ xxx ပျောက်ဆုံးချိန်

ရင်ထဲက ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒီကြိုးလေးတွေလည်း xxx ပြတ်တောက်သွားရင် တို့နှစ်ဦးပဲ xxx နာကျင်မှာကို မင်းလည်း နားလည် xxx

လမ်းခွဲတစ်ခုမှာ ငြိမ်သက်စဲ xxx ကိုယ်စီ ဒဏ်ရာများနဲ့ ပြည့်နှက်စဲ xxx xxx

မှန်ပါတယ် 'တျာ'။ မင်းရော ကိုယ်ပါ ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရခဲ့ကြတာပါ။ ကိုယ်တို့ ဝေးခဲ့ကြတာတည်းက အပျော်ဆိုတာက လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသလိုပါလေ။ ကိုယ့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ကျခဲ့တာ အမှန်ပါ 'တျာ'။

မင်းမရှိရင် ကိုယ်အသက်ဆက်မရှင်ချင်တော့တာ မသိဘူးလား။ ရက်ရက်စက်စက်နဲ့ ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ 'ချာန်' ဆိုတဲ့ကောင်သေပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သိပါလေစ။ ရင်ခုန်သံနဲ့ ရှင်သန်ခြင်းတို့က မင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ 'တျာ'။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို မမှန်းလိုက်ပါနဲ့၊ မမေ့လိုက်ပါနဲ့၊ မချန်ရစ်ခဲ့ပါနဲ့။

“ဟင်!”

လမ်းထဲကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်နေပါသည့် လူကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မိုးကာ (ခေါင်းဆောင်ပါသည့်

ကျာကင်) ကို ဝတ်ထားပေမယ့် ဒီအရပ်အမောင်း၊ ဒီခပ်ပါးပါး ကိုယ် ခန္ဓာကို မြင်ရုံဖြင့် ‘သူ’ ဆိုတာကို ချက်ချင်းမှတ်မိနေပါသည်။ ‘တျာ’ တို့တိုက်ခန်းရှိရာဆီ မော့ကြည့်နေတာက တမေ့တမောပါပဲ။ ဤသို့ လှမ်းကြည့်နေရုံဖြင့် မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာလေ။

‘တျာကောင်လေး လာကြည့်ကြည့်နေတာ မမော် တွေ တယ်’ ဟု ပြောခဲ့တာ အမှန်ပါပဲလား။ ခြေလှမ်းကို မမော်ဆိုင်ရှေ့ လမ်းဘက်မသွားပါဘဲ တစ်ဖက်တိုက်ဖက်ယ့် ရွှေ့၍ ဆက်လျှောက် ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အနားသို့ရောက်သည့်အထိ ထိုနေရာမှာ ကျောက်ရုပ်နယ် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်က အသက်မရှိသလိုပါပဲ။

ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် လှမ်းမြင်နေရစဉ် ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ပါးရိုးတွေ မြင်ရသည်အထိ အတော်ပိန်ကျ သွားတာပါပဲလား။ ‘တျာ’ မရှိရင် အသက်မရှင်တာမျိုး မဖြစ်ရလေ အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှပေါ့။ ဒီလိုတောပေါပြီး နေနေရင် အသက်ဆက်ရှင်ပါတော့မလား ‘ဈာန်’ ရယ်။

ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည့် သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား ရလေ၏။ မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားသလို နှုတ်ခမ်းတို့ပါ အလိုထို ပြုံးသွားတာပါ။ ခဏလေးပါပဲ။ တစ်ခဏအတွင်းမှာ မျက်နှာအ ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားပြီး မျက်ရည်တို့ စိုပ်လာတော့တာပါ။ ဒီထဲ တဲ့လား။ ဒါ ‘တျာ’ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ‘ဈာန်’ တဲ့လားကွယ်။

“တျာ”

သူ့ရင်ဘတ်ဆီကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တစ်ချက်ထုချလိုက် ၏။ ထို့နောက် ထပ်ခါထပ်ခါ ထုရင်း ‘တျာ’ ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ ခြုံလဲကျလာသည့် ‘တျာ’ ခန္ဓာကိုယ် ပါးပါးလေးကို သူ မလွှတ်ထွက် စေရန် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။ ဘာကိုမှ စဉ်းစားချင်တော့ပါလေ။

‘တျာ’ သူ့ကို အရမ်းချစ်၏။

‘ဈာန်’ကလည်း ‘တျာ’ ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။

ဒါထက် ဘာမှ ပိုအရေးမကြီးတော့ပါလေ။

အချစ်သည် အပျော်ကို ဖန်ဆင်း၏။

ထို့နောက် မျက်ရည်ကို ဖန်ဆင်း၏။

ထို့အတူ မဆုံးသောအိပ်မက်တို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်းပေးလေ

လေးစားလျက်...

မမသန္တမောင်
28th Mar. 2016
PM (1:37)

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

“ရင်ခွင်ထဲက အသည်းပန်းချီ”

အချစ်ရဲ့နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာမှာ အမုန်းတွေ
နာကြည်းမှုတွေ၊ အာယာတာတရားတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်
ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ “နွေ”။ မင်းကို
ရင်ထဲရှိသမျှ အကုန်ပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ အခုတော့ မင်းကြောင့်
မင်းအတွက်နဲ့ အချစ်တွေအားလုံး ပျက်သုန်းပြီး ငိုဘဝကြီးတစ်ခုထဲ
စုတ်ပြတ်သပ်ကုန်ပြီ။ ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့အချစ်တွေထဲ
ဒါတဲ့လား...

၂၀၁၆ ဇွန်တွင်
ဖတ်နိုင်ပါပြီ

မမသဒ္ဓါမောင်

နုလုံးသားကို ဝိုင်စိုးသူ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အသည်းကွဲလေမိ

မယ်ခိုင်

ကျွန်မကချစ်၍ ကျွန်မကိုချစ်သော

မိုးစက်ပွင့်

ဝန်ခံပါ ချစ်သူ

အလင်းသစ်

မာန်

လှိုင်းကြာဖြူ

BURMESE
CLASSIC

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

“ပန်းအနားသတ်ချဉ်း”

ပိန်းကလေးတစ်ယောက် အလှပြင်တယ်ဆိုတာက
ယောက်ျားလေးတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့လို့ နင်တို့
ပြောတယ်နော် ----- ယောက်ျားလေးအလှပြင်
တယ်ဆိုတာက ပိန်းမတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့လား
----- ဒါဆိုရင် -----

မေကံကောင်း

ပန်း ----- ဘယ်တိုးလို့ဖြစ်မလဲ။ ပိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့် လက်သီးချင်းယှဉ်တိုးမယ်ဆိုရင်
----- ကိုယ့်အဆင့်က မဟာပုရိသကနေ ဣတိယ
အဆင့်ကျသွားမှာပေါ့။

မွန်းတည့်နေ

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

စာစီစာကုံးပြုငြိစွ

ခန္ဓာပူပန်နန်း ခန္ဓာပူပန်နန်း ခန္ဓာပူပန်နန်း

ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးလျှင် နှစ်သက်ရာစာစီစာကုံး (၃) ပုဒ်
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ တစ်ပုဒ်လျှင် ဗလားစာရွက် (၇) မျက်နှာခန့်
ပေးသားနိုင်ပါသည်။

စာစီစာကုံးများကို ပေးပို့သူ၏ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံ (၁)
ကိုယ်ရေးအကျဉ်း၊ လိပ်စာအပြည့်အစုံ၊ ဖုန်းနံပါတ်နှင့်
ဇိယံတိုင် ရေးသားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံချက်ပါ ပူးတွဲ၍
အာက်ပါလိပ်စာသို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

(စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပါမည်)

ဂုဏ်ထူးပဒေသာ စာတည်းအဖွဲ့

အမှတ် ၂၂၁၊ (ပထမထပ်)၊ ၃၁ လမ်းအထက်၊
စင်ထရယ်ဟိုတယ်ဘေး၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း ၀၉ - ၉၇၉၀၀၅၆၃၃